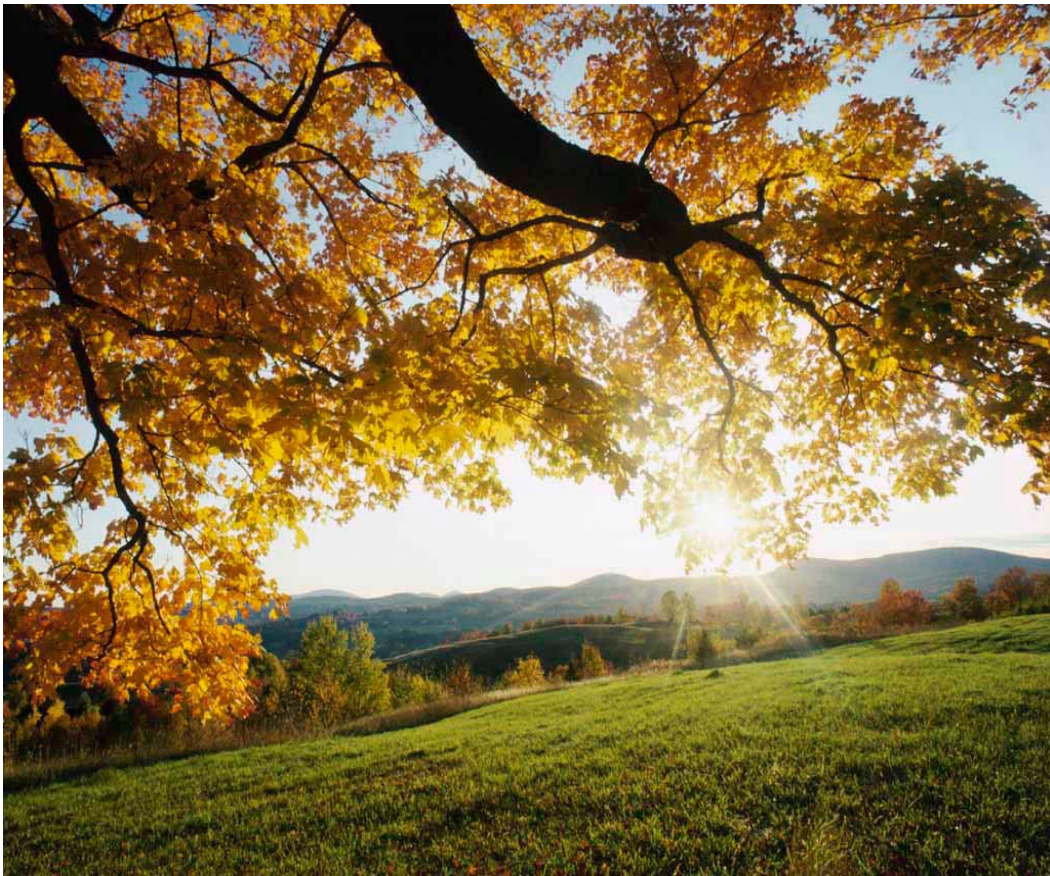

Hoàng Thu Dung

Mùa Thu Hoa Tím

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 1

Thiên Hương đi thơ thẩn giữa vườn hoa . Cô len lỏi vào các lối đi trải sỏi, vơ vẩn ngắm những bông cúc vàng rực rỡ trong nắng sớm .Mùa thu trời xanh trong mây trắng bay xa xa trên cao . Thiên Hương ngược nhìn bầu trời,rồi nhìn bao quát cả vườn hoa, ngây ngất cười một mình .Lần đầu tiên cô được đứng giữa cảnh đẹp như vậy.

Cô đã nhiều lần nghe mẹ bảo nhà dì Hân rất đẹp, nhưng không hình dung nó đẹp đến như vậy . Cô cứ nghĩ ở thành phố nhà cửa luôn chen chúc chật hẹp . Thế mà ở đây dì Hân có cả một khoảng sân rộng để trồng hoa . Dì Hân và mẹ giống nhau đều thích hoa cúc . Hình như ý thích của mẹ cũng truyền sang cô, nên cô cũng rất mê say hoa cúc.

Lúc nhỏ, Thiên Hương cũng thường được mẹ đưa lên nhà dì Hân chơi .

Nhưng nhà trước kia không có nhiều hoa như bây giờ.

Cô đi về phía bờ tường, và đứng thật lâu mà ngắm nghía . Một chiếc bồn trồng toàn hoa cúc tím, có những cành ngả nghiêng theo hướng gió, rơi lơ lửng giữa khoảng tường và mặt đất . Dễ thương không sao chịu được.

Thiên Hương cúi xuống nâng cành hoa lên hôn, hôn phớt một cái . Khi cô ngẩng lên thì thấy một phụ nữ đang nhìn mình chăm chú . Bà ta đứng trên ban công một mình, không biết đã là bao lâu . Thiên Hương có cảm giác bà theo dõi cô này giờ .Tự nhiên cô rụt rè đứng nép vào một chậu kiểng để che

khuất tầm mắt của bà ta và mặt chợt đỏ lên vì mắc cỡ.

Khi cô ngẩng lên nhìn lần nữa thì không thấy người phụ nữ ấy đâu . Khi cô mạnh dạn đi vào nhà thì lại gặp bà giữa lối đi . Hình như bà muốn nói chuyện với cô . Thiên Hương nhận ra điều đó khi bà chặn cô lại cười ngọt ngào :

- Đi đâu đấy con ?

- Dạ con muốn về nhà.

-Ngồi đây chơi chút nữa đi nào.

Nói rồi,bà tự nhiên cầm tay cô dẫn đến một băng đá gần đó . Thiên Hương ngoan ngoãn ngồi xuống . Cô ngơ ngàng nhìn người phụ nữ đang quan sát cô tỉ mỉ . Từ đó đến giờ cô đã quen bị nhìn, nhưng chưa có ai ngắm nghía cô kiểu như vậy . Tự nhiên cô lại đỏ mặt,chớp chớp mắt nhìn xuống tay mình.

Hình như đã quan sát cô xong,người phụ nữ chợt lên tiếng :

-Con tên gì vậy ?

- Dạ,con tên Thiên Hương.

-Thiên Hương hả ? Tên cũng dễ thương đấy . Tên hợp với con lắm . Thế con đang làm gì ?

Thiên Hương nói một cách ngây ngô :

- Dạ không làm gì hết ạ . Rảnh nên con chạy xuống nhìn hoa.

Người phụ nữ bật cười lắc đầu :

-Ý dì muốn hỏi con còn đi học hay đi làm đấy ?

- Dạ con đang học lớp 12.

-Vậy à ? Còn nhỏ quá.

Người phụ nữ lắm bả một mình, rồi lại ngẩng lên cười với Thiên Hương :

-Không sao . Như thế cũng tốt .Này ! Con ở đâu tới vậy ?

- Dạ, con ở quê lên . Năm nào,mẹ con cũng cho con lên đây chơi . Dì Hân là em của mẹ con đó dì.

- Dì biết rồi . Dì là bạn của dì Hân con đó.

- Dạ.

Bà ta im lặng không nói gì nữa, và lại nhìn cô thật lâu, như xem xét cận kề từ mắt đến tay chân . Cái nhìn của bà làm Thiên Hương lúng túng cụp mắt xuống . Tự nhiên cô cảm thấy khó chịu . Dù còn nhỏ tuổi, nhưng cô vẫn hiểu được đó là cách nhìn sòng sạo, như thể bà ta đang xem một món hàng. Nhưng dù cảm thấy không thoải mái, cô vẫn không dám có phản ứng , chỉ cúi gằm mặt tránh cái nhìn của bà.

Cô muốn đứng lên vào nhà,nhưng không dám . Chợt dì Hân từ trong đi ra.

-Hai dì cháu nói chuyện vui không ?

Người phụ nữ buông tay Thiên Hương ra,quay lại :

-Cũng chưa nói gì nhiều.

Dì Hân ngồi xuống cạnh Thiên Hương . Cô vội đứng lên :

- Dạ, để con vào dọn cơm.

Nói rồi, cô lễ phép chào người phụ nữ lạ nọ , đi vào nhà . Cô nghe tiếng dì Hân loáng thoáng phía sau :

-Sao chị thấy thế nào ? Nó còn khờ nên nói chuyện vụng lắm.

- Con bé đẹp lắm, lại hiền .Tôi chỉ cần như vậy thôi.

-Nó ngoan lắm .Chị Thanh tôi chỉ có mình nó nên dạy kỹ lắm.

Thiên Hương cúi đầu vừa đi vừa suy nghĩ miên man .Cô không hiểu tại sao người phụ nữ đó lại chú ý tới cô như vậy .Và dì Hân nữa .Tại sao dì lại hỏi bà ta có thích cô không ?Bà ấy là bạn dì Hân thì mắc gì lại phải quan tâm đến cô chứ ?

Hôm sau, Thiên Hương chuẩn bị về thì dì Hân đi vào phòng cô :

-Con định về đó hả ? Ở lại thêm 1 ngày nữa đi con.

- Dạ, thôi . Ngày mai, con đi học rồi.

-Thì nghỉ 1 ngày, không sao đâu.

-Nhưng con nói với mẹ con là...

Dì Hân ngắt lời :

- Dì đã nói với mẹ con rồi . Lần này, mẹ cho con ở tùy thích . Ở lại, chiều dì dẫn đi chơi.

Thấy Thiên Hương phân vân, dì Hân cầm lấy chiếc áo trên tay cô cất vào tủ . Thiên Hương đành vâng lời . Đối với cô, dì Hân còn có uy hơn cả mẹ . Mẹ thì cô còn dám nhõng nhẽo hay giận dỗi . Chứ với dì Hân thì không . Có lẽ vì từ nhỏ cô đã quen sợ bà dì nóng tánh này rồi.

Dì Hân có hai đứa con trai . Cả 2 đứa đều lớn hơn Thiên Hương, và không phải dân hiền . Có lúc còn bắt nạt cả Thiên Hương . Nhưng đứng trước mặt dì Hân thì ngoan một phép . Mà không phải chỉ có uy với con cháu ,dì ấy còn có uy với cả chồng .Dượng Danh vốn hiền nên chiều dì ấy tới đa . Có lẽ vì vậy nên dì Hân không quen bị ai chống đối . Cả Thiên Hương cũng vậy.

Có điều Thiên Hương không hiểu được tại sao lần này dì Hân một mực giữ cô lại như vậy .Cô nghĩ chiều sẽ theo dì ấy đi chơi đâu đó . Nhưng mãi đến gần tối cô cũng không nghe báo gì .Đến lúc tối nữa thì nhà lại có khách.

Lúc đó, Thiên Hương đứng trên lầu . Cô thấy 1 chiếc xe du lịch màu đen chạy vào cổng .Chiếc xe đậu sát bậc tam cấp . Rồi 3 người phụ nữ và một người thanh niên bước xuống đi vào nhà .Nhìn kỹ , Thiên Hương thấy có cả người phụ nữ hôm qua .Kiểu này thì dì Hân sẽ không đi chơi được rồi .Cô nghĩ như vậy.

Cô còn đứng nhìn vợ vắn xuống sân thì cô bé giúp việc đến báo dì Hân gọi .Cô đi xuống nhà,dì Hân cũng vừa đi lên .Thấy cô đi đứng lại :

-Con mang nước ra cho khách nhé.

- Dạ.

Đi vài bước,dì chợt đứng lại,nhìn cô từ đầu đến chân .Thiên Hương chưa kịp hiểu gì thì dì ấy gật đầu như có vẻ hài long, rồi khoan thai đi ra phòng

khách.

Thiên Hương đi vào bếp với một dấu hỏi to tướng trong đầu .Bình thường có khách chỉ cần cô bé giúp việc mang nước ra .Sao bây giờ dì Hân lại bảo cô ? Mà lại nhìn một cách đánh giá .Nếu cô lồi thối, chắc dì ấy sẽ bực mình lắm. Khi cô đi ra phòng khách,ba người phụ nữ chột ngừng nói chuyện, nhìn cô chăm chăm không giấu giếm,không cả ý thức được như thế sẽ gây cho cô sự ngượng ngập .Cái nhìn của họ làm Thiên Hương phát hoảng lên .Cô đặt khay nước xuống bàn rồi len lén quệt tay lên mặt, như sợ mặt mình bị lem luốc .Cô định rút lui thì người phụ nữ hôm qua chột kéo tay cô lại :

-Ngồi xuống đây đi con.

Thiên Hương đưa mắt nhìn dì Hân, rồi ngượng ngập ngồi xuống .Ngay lúc đó có tiếng chuông điện thoại .Dì Hân đứng dậy đến bên bàn, và đứng nói thật lâu .Ở bên salon,người phụ nữ vẫn cầm tay Thiên Hương bóp bóp rồi tằm tắc nói với người phụ nữ bên kia :

-Chị Thu xem nè .Tay con bé mềm mại ghê chưa.

Thiên Hương đỏ mặt muốn rút tay lại, nhưng không dám .Người phụ nữ tên Thu nghe nói vậy bèn đứng lên, bước qua ngồi cạnh Thiên Hương và cũng bóp nhẹ tay cô :

-Mềm thật .Con bé có bàn tay đẹp quá.

-Tướng nó trông sang đấy chứ.

- Da nó trắng tự nhiên thật, cả tóc cũng đẹp.

Thiên Hương cúi gằm mặt, ngượng nghịu .Cô ngồi chết cứng,dán mắt nhìn xuống gạch, không dám cả ngẩng lên .Dì Thu hơi cười vì vẻ nhút nhát của cô, rồi quay qua người thanh niên ngồi phía đối diện :

-Cậu xem. Con bé dễ mắc cỡ quá nhỉ .Dễ thương không ?

Thiên Hương hơi ngước mắt nhìn người thanh niên .Ấn tượng đầu tiên của cô là anh ta có cặp mắt rất dữ .Anh ta nhìn cô hơi lâu rồi "ờ " một tiếng với

vẻ thờ ơ .Bây giờ cô mới nhận ra từ nãy giờ anh ta không hề nói gì, và có vẻ rất lạnh nhạt với những phụ nữ đi chung.

Ba người kia ngồi quanh Thiên Hương, thay nhau nhận xét về cô .Nào là đôi mắt thơ ngây,ngơ ngác như mắt thỏ . Mũi thon, môi đỏ tự nhiên .Nhìn hoài không chán mắt .Họ nói về cô như người ta bình luận một món hàng mua ngoài chợ .Thiên Hương cảm thấy mình bị coi thường vô cùng .Gần như họ không hề đếm xỉa đến sự khổ sở của cô .Cách họ khen cô như khen một con búp bê trong tủ kính .Nếu tôn trọng cô thì họ đã không nói năng sỗ sàng như vậy.

Cô đưa mắt tìm dì Hân, nhưng dì ấy đã đi đâu đó .Cô lúng túng muốn tìm cách đứng lên, nhưng không cách nào thoát khỏi ba người đàn bà kỳ cục ấy .Người thanh niên hình như nhận thấy vẻ khổ sở của cô .Anh ta chột lên tiếng :

-Mấy dì để cô ấy vô nhà đi .Nhận xét như vậy cô ta không quen đâu.

Ý kiến của anh ta rất được coi trọng . Thiên Hương thấy dì Thu buông tay cô ra, mỉm cười dịu dàng với cô nhưng không nói gì nữa . Như được giải thoát, Thiên Hương vội đứng lên chào họ,rồi quỳnh quàng chạy vào nhà trong .Cô đi lên phòng mình,đóng cửa trốn biệt .Một lát sau lại có tiếng gõ cửa .Rồi dì Hân bảo cô xuống ăn cơm .Cô rất lạ vì cử chỉ quan tâm của dì Hân nên tò mò nhìn . Thấy cặp mắt ngơ ngác của cô,dì Hân bẹo má cô một cái :

- Mấy dì đó bảo con xuống ăn cho vui .Họ thích con lắm đấy.

Thiên Hương ngẩn người trong giây lát .Rồi hình dung những cử chỉ quá ưu ái lúc nãy,cô sợ hãi từ chối ngay :

- Dạ thôi .Con chưa đói .Con không muốn ăn.

- Sao vậy con ?Mấy dì đó cũng như người nhà mà .Đừng có sợ.

- Nhưng mà... nhưng ai cũng nhìn con .Con sợ lắm.

Dì Hân bật cười :

-Họ khen con chứ có gì đâu mà sợ .Đi nào.

Thấy vẻ ngần ngại của cô ,dì nghiêm mặt :

-Họ là bạn của dì . Con đừng làm dì mất mặt nghe.

Thiên Hương không dám phản đối thêm .Cô ngoan ngoãn đi theo dì Hân xuống phòng ăn .Mọi người đã ngồi vào bàn, hình như chỉ chờ có cô .Điều đó làm Thiên Hương càng sợ khiếp .Nhất là cái cách dì Thu vốn vã với cô .Cô không quen được người lạ ưu ái như vậy .Dù không đủ khôn ngoan để nhận xét về bà, nhưng bản năng làm cô thấy sợ .Ở bà có cái gì đó rất đáng sợ .Rõ ràng là sự ngọt ngào đó không tự nhiên .Nó không giống như mẹ cô.

Thiên Hương bị ấn xuống ngồi bên cạnh người thanh niên .Một bên là dì Hồng, tức là người phụ nữ đến hôm qua .Suốt bữa ăn,anh ta có thái độ trầm lặng và không hề nói chuyện .Còn bà Hồng thì không ngớt chăm sóc cô .Bà gấp thức ăn nhiều đến nỗi cô không thể nào ăn hết ,chỉ cúi gằm mặt xuống ráng ăn cho hết những thứ trong chén .Lòng cô thấy chán nản kỳ lạ,khi bỗng nhiên dì Hân và những người phụ nữ kia chăm bẵm vào cô như thế .Mà tại sao mới được chứ ?

Đúng là tất cả đều không tự nhiên. Và thay vì sung sướng đón nhận, cô lại thấy hoang mang. không hiểu họ muốn gì.

Sáng hôm sau, cô chuẩn bị về. Nhưng cô vừa ra đến hành lang thì dì Hân từ trong phòng đi ra . Thiên Hương nói nhỏ rí :

-Con định đến nói với dì là con về .Mai, con đi học.

Dì Hân khoát tay :

-Ở thêm vài ngày nữa đi con .Dì đã nói trước với mẹ con rồi . Học thì nghỉ vài ngày, đâu có sao.

- Dạ, nhưng nghỉ nhiều quá, con chép bài không kịp . Con sợ...

-Chặc ! Chuyện học đâu có quan trọng . Dì đang lo cho con đấy .Sau này không cần học, con cũng sung sướng . Nghe lời dì đi.

Thiên Hương lặng thinh .Học mà đi ấy bảo không quan trọng à ?Trong khi cô thì sợ rớt muốn chết .Năm nay là năm cuối mà,lơ mơ thì sẽ rớt đại học .Cô sợ lắm .Cô chợt thấy hối hận là đã nghe lời mẹ lên đây chơi .Cô đâu có ngờ lần này đi Hân giữ ở lại lâu thế.

Tự nhiên đi Hân xuống đón cô lên,và cứ bắt cô ở lại .Thật hoang mang không biết chừng nào mới được về .Ý nghĩ đó làm Thiên Hương khóc lên :

-Nhưng ở lại lâu, con sợ mất bài .Năm nay là...

Đi Hân ngắt lời,gọng như ra lệnh :

-Thôi đừng nói nhiều nữa .Con về phòng đi .Buồn thì bảo thằng Ninh đưa đi chơi .Bây giờ đi bận lắm.

Thiên Hương thất vọng "dạ" nhỏ một tiếng, rồi lủi thủi trở về phòng mình .Bây giờ cô thấy không còn vui vẻ gì nữa,chỉ có cảm giác buồn chán .Thái độ của đi Hân kỳ lạ quá,cô không sao hiểu nổi .Và chính vì không hiểu nổi nên cô thấy khổ sở.

Suốt buổi sáng,cô ngồi ủ rũ trên giường,thỉnh thoảng lại khóc .Đi Hân mấy lần bảo cô đi chơi nhưng cô từ chối .Cô chỉ muốn về đi học,còn lòng nào mà vui chơi nữa.

Khóc chán, Thiên Hương định đi xuống sân ngắm hoa .Nhưng đến giữa cầu thang cô nghe đi Hân đang nói chuyện qua điện thoại,trong đó có nhắc đến tên cô . Thiên Hương tò mò đứng lại lắng nghe .Đi Hân nói rất vui vẻ :

-VẬY chị thấy được rồi à ? Nhưng chủ yếu cậu ấy có thích không đấy chứ ? Cái đó mới quan trọng.

-...

-Thì cũng đúng thôi .Tính cậu ấy ít nói .Những chuyện như vậy dễ gì chịu bộc lộ .Thế còn "bà ấy " thì sao ?

Chữ "bà ấy " được đi Hân nhấn giọng một cách đặc biệt.

Thiên Hương lên nhìn đi ấy qua khung sắt .Khuôn mặt đi ấy có vẻ chăm

chú,mày cau lại .Rồi dì cười nhẹ tênh :

- Hình như thế là chụp ở mọi góc độ rồi đấy .Bà này kén kỹ quá nhỉ .Bà muốn đến hả ?

-...

-Chưa đi được à ? Chị giục nhanh nhanh được không ? Con bé cứ đòi về .Thấy nó khóc lóc tội quá.

-...

-Í ! Không nói cho nó biết được đâu .Tôi không muốn nó bị ảnh hưởng .Con nhỏ còn khờ lắm chị ạ .Rủi chuyện không tới đâu mà bắt nó suy nghĩ tội nghiệp.

-...

-Thôi vậy nhé .Chị nói bà ấy sớm sớm cho nhé.

Rồi dì Hân bỏ ống nghe xuống . Thiên Hương vội đi nhanh trở lên, vì sợ bị bắt gặp nghe lén .Cô lại trở về phòng, ngồi một mình nghĩ ngợi . Câu chuyện lúc nãy càng làm cô thấy hoang mang .Rõ ràng là dì Hân nói về cô . Nhưng có chuyện gì thế ?

Một lát sau, lại có tiếng chuông reo . Thiên Hương vội mở cửa, ngó xuống nhà dưới .Thấy dì Hân đi đến bàn điện thoại,cô nín thở bước xuống cầu thang . Lần này, hình như dì Hân nói chuyện với người khác . Thiên Hương nghe giọng dì ấy vừa vui vẻ vừa có chút gì đó cả nể :

-A ! Cậu Giang hả ? Không ngờ cậu gọi tôi . Có gì không cậu ?

-...

-Vâng .Đúng đấy . Con bé khóc từ sáng đến giờ.

-...

-Về hả ?Thế còn mẹ cậu thì sao ? Bà ấy bảo sẽ đến mà.

-...

-À ! Cũng được .Vâng .Vâng .Chào cậu.

Dì Hân lại cúp máy, gương mặt có vẻ không vui .Thiên Hương vội đi lên .Cô vừa ngồi xuống giường thì dì Hân bước vào :

-Này ! Con còn muốn về không ? Chuẩn bị đi . Dì bảo thằng Ninh đưa ra bến xe.

Thiên Hương mở lớn đôi mắt như không tin .Nhưng cô cũng không dám hỏi gì nhiều,chỉ hỏi hã lo xếp đồ vì sợ dì Hân đổi ý.

Trên suốt chặng đường về nhà,cô chỉ nghĩ về dì Hân và những gì đã xảy ra hai hôm nay . Cô lờ mờ nhận thấy rằng, sở dĩ dì ấy cho cô về là nhờ một người tên Giang nào đó .Cô không biết nhân vật đó là ai nhưng biết anh ta có uy tín rất lớn .Bởi vì chỉ một câu nói của anh ta mà dì Hân nghe lời lập tức . Trong khi cô khóc lóc năn nỉ cũng không làm dì ấy lay chuyển.

Nhưng giữa anh ta và những người phụ nữ kia có liên hệ gì với nhau ?Tại sao họ lại có ảnh hưởng đến dì Hân như vậy ?Tại sao họ đồng ý thì dì Hân mới để cô về ?Cảm thấy mình bị những người lạ chi phối Thiên Hương vừa sợ vừa chán nản vô cùng . Tất cả đều kỳ cục không sao hiểu được .Và cô không muốn lên nhà dì Hân chơi nữa.

Buổi tối, cô chuẩn bị đi ngủ thì bà Thanh đến ngồi xuống giường cô :

-Sao dì Hân để con về sớm vậy ?

Thiên Hương ngạc nhiên nhìn mẹ :

-Thì con về đi học .Đáng lẽ con phải về hôm qua mà mẹ .Tại dì ấy giữ con lại đây.

-Thế... có ai đến nhà dì Hân không ?

Thiên Hương suy nghĩ một chút, rồi thở dài :

-Có nhiều lắm mẹ ạ .Mà họ kỳ lắm .Mẹ không biết đâu .Họ cứ xúm lại nhìn con và bảo con đẹp .Mấy người đó làm như con là con nít vậy.

Nhớ lại cảm giác đó,tự nhiên cô rơm rớm nước mắt .Bà Thanh ngạc nhiên nhìn cô :

-Họ khen mình thì mình mừng chứ sao lại khóc ?

Thiên Hương phản đối :

-Nhưng họ kỳ lắm .Con ngồi đó mà họ sờ mó con rồi lại nói chuyện với nhau .Người thì nắm tay,người thì sờ tóc .Họ kỳ cục lắm.

Giọng cô trở nên ảm ức :

-Con là người chứ có phải là con mèo đâu .Con ghét người ta sờ như vậy lắm . Mai mốt con không lên nhà dì Hân chơi nữa đâu.

-Bậy nè .Dì Hân muốn cho con sung sướng chứ đâu có làm gì hại con.

-Nhưng rùi lên đó gặp mấy người đó nữa sao ?

-Con mà được họ thích là có phúc lắm đấy.

- Đó đó .Cả mẹ cũng nói như vậy .Đáng lẽ mẹ phải bênh con mà ghét họ mới phải .Đằng này mẹ đồng ý với họ .Con không thèm nói chuyện với mẹ nữa đâu, giận mẹ luôn.

Nói rồi, cô leo lên giường,lấy mền phủ kín cả đầu,giận dữ và ngủ ngáy .Cử chỉ trẻ con của cô làm bà Thanh cười một mình ,không hề nao núng .Bà biết chắc chắn ngủ một đêm là cô sẽ quên ngay .Tính cô nhõng nhẽo và rất con nít .Dễ giận và dễ quên .Đồng thời rất bướng .Nên mặc dù rất nóng ruột muốn biết về chuyện ở nhà bà Hân ,bà vẫn không gọi cô dậy để hỏi .Chắc chắn cô sẽ không chịu nói gì đâu.

Bà đứng dậy, tắt đèn cho Thiên Hương rồi lại ngồi xuống gần cửa sổ nghĩ ngợi lan man.

Thiên Hương ngủ ngon lành cho đến sáng .Khi cô thức dậy thì bà Thanh đã mở cửa tiệm .Cô ăn sáng qua loa rồi phóng xe đến nhà Thủy Mai mượn tập .Nghỉ học mới có ba ngày mà bài vở như chất cả núi .Chép lại mỗi cả tay .Vừa chép bài,cô vừa nhớ đến dì Hân mà ảm ức .Và cô hứa đi hứa lại trong bụng là sẽ không đi thành phố chơi nữa.

Vài hôm sau thì cô quên hẳn chuyện bực mình đó và đi học rất bình thường

.Nhưng sáng nay,cô đang ngồi học bài thì dì Hân xuống .Thấy bà,Thiên Hương vội đứng dậy chạy ra đón .Cô nói tíu tít :

- Dì Hân xuống .Mẹ Oi ! Dì Hân xuống nè.

Bà Hân bước xuống xe,dúi vào tay cô hộp quà :

-Của con đây .Mẹ đâu rồi ?

-Mẹ con đang nấu cơm.

Cô chạy vào nhà,kêu toáng lên :

- Dì Hân xuống nè mẹ Oi.

Bà Thanh từ nhà sau đi lên,cười tươi tắn .Nhưng vẻ mặt bà Hân còn rạng rỡ hơn .Bà đuổi Thiên Hương ra ngoài chơi, rồi hai chị em vào trong phòng nói chuyện rất lâu.

Thiên Hương không để ý cử chỉ khác lạ của mẹ và bà dì .Cô ngồi xuống bàn học,loay hoay mở hộp quà .Đó là một chiếc áo đầm rất đẹp .Cô mê tít,mặc ngay vào người, rồi chạy đến đứng trước gương ngắm nghía.

Thường dì Hân rất hay mua quà cho cô .Tất cả đều đẹp và cô đều thích với những mức độ khác nhau .Dì Hân thường chê khiêu thả mĩ của mẹ Kim, và tự mình may sắm đồ cho Thiên Hương .Cho nên đa số áo quần của cô đều là do bà cho .Toàn là những thứ sang trọng .Nó làm cô thêm xinh đẹp và có vẻ tiểu thư .Thậm chí hơi tương phản với căn tiệm tạp hóa lụp xụp của mẹ cô.

Thiên Hương còn quá nhỏ nên không nhận thức được rằng, tất cả những điều đó làm mẹ lệ thuộc rất nhiều vào dì Hân .Thậm chí dì ấy còn có quyền với cô hơn cả mẹ .Và mẹ đã mặc nhiên thừa nhận điều đó .Gần như mẹ giao cho dì Hân lo tương lai của cô .Cô không nhận biết được chuyện đó,nhưng cũng không hề thắc mắc về uy quyền của dì Hân đối với mình.

Thiên Hương ngắm mình chán chê, rồi thay áo ra . Cô chuẩn bị đi học .

Nhưng cô vừa ngồi vào bàn ăn thì dì Hân nói như ra lệnh :

-Ăn xong, con soạn đồ theo dì đi thành phố . Lấy nhiều đồ một chút nhé .
Lần này, có thể con sẽ ở lâu đấy.

-Sao ạ ?

Thiên Hương kêu lên sững sốt . Cô hết nhìn dì Hân rồi lại nhìn mẹ . Bà Thanh mỉm cười khuyến khích :

-Nghe lời dì đi con.

-Nhưng con còn phải đi học.

Bà Hân xen vào :

-Nghỉ vài ngày cũng đâu có sao.

-Nhưng con đã nghỉ hết mấy ngày rồi .Ôi ! Lần này mà lại nghỉ, chắc con chết mất .Con chép bài không nổi đâu dì ơi . Con không muốn lên đó đâu.

-Sao vậy ? Con sợ cái gì ?

Thiên Hương làm thinh .Cô sợ gặp phải mấy người phụ nữ kỳ cục , bạn của dì Hân . Cô sợ sẽ gặp lại họ lần nữa . Và họ sẽ sấm soi cô như lần trước nữa . Ý nghĩ đó làm cô quỳnh quàng lên :

-Con không muốn lên nhà dì đâu . Rủi gặp mấy người đó nữa thì sao ?

-mấy người nào ?

-Bạn của dì ấy .Con ghét họ lắm.

-Hương ! Ăn nói cẩn thận nhen.

Bà Thanh vội lên tiếng mắng cô . Nhưng bà Hân khoát tay, điềm nhiên :

-tại sao con ghét mấy dì ấy ?

Thiên Hương nhăn nhó :

-Vì họ cứ xúm lại nhìn con,rồi nói này nói kia . Sờ mó tùm lum làm con nhột lắm . Con ghét ai làm vậy với con lắm.

-Tưởng chuyện gì . Mai một, không ai làm vậy nữa đâu . Người ta nhìn chứ đâu có ăn thịt con . Sợ vớ vẩn.

Thiên Hương ầm ức làm thinh . Làm sao dì Hân hiểu được ý nghĩ của cô .

Cô không thích bị người ta quan sát mình như một món hàng . Nếu nói ra, chưa chắc dì Hân đồng ý . Tự nhiên cô thấy chán vô cùng . Cô mong sao mai mốt dì ấy đừng xuống nhà mình nữa.

Cô không dám cãi dì Hân, nhưng cũng không thể nào vui vẻ . Cô soạn đồ một cách âm ỨC, rồi vù vù đi ra cửa . Nhưng cô chỉ dám vù vù với mẹ, mặc cho bà ra sức dỗ dành.

Trên suốt đường đi, mặt cô ỉu xiu như đưa đám, môi cong lên đầy giận dữ .

Nhưng bà Hân phớt lờ cử chỉ chống đối ấy, bà luôn cười vui vẻ, và nói chuyện với cô không ngắt . Dĩ nhiên là chỉ kể về chuyện ngày xưa bà đi học . Hoàn toàn không nhắc đến mấy bà bạn mà Thiên Hương dị ứng . Nên cuối cùng cô cũng đâm ra thích nghe, và quên hẳn cảm giác giận dữ lúc nãy.

Lên đến nhà dì Hân lúc gần chiều, Thiên Hương mệt quá nên vào phòng ngủ ngay . Mãi gần tối, cô mới thức dậy, dì Hân đang tiếp khách . Vừa xuống đến cầu thang, Thiên Hương đã vội lui trở lên . Bây giờ cô rất sợ khi nhà có khách . Rất may là bà ấy chỉ ngồi một lát rồi về . Và dì Hân cũng không gọi cô xuống đem nước.

Ngồi mãi trên phòng thấy buồn, Thiên Hương đi xuống nhìn hoa . Cô ngồi một mình trong ánh sáng nhạt nhòa của buổi tối , vừa hát khe khẽ vừa vẽ những đường vô hình trên mặt đất . Chiều nay, cô cảm thấy buồn vô cùng . Cũng không giải thích được buồn chuyện gì . Chỉ thấy là không vui.

Một lát sau, cô đứng dậy, hái vài bông cúc để đem vào phòng chung . Cô đang loay hoay bên khóm cúc thì nghe có tiếng xe chạy vào sân . Tiếng xe rất êm . Nếu không có âm thanh rào rào của những viên sỏi bị nghiền, thì khó mà nhận ra.

Thiên Hương đứng thẳng lên nhìn . Những người trong xe đã bước xuống . Ba người tất cả . Trong đó có người phụ nữ tên Hồng và một thanh niên . Hai người đó, Thiên Hương nhận ra ngay vì đã đến đây . Còn người phụ nữ lớn

tuổi kia thì cô hoàn toàn lạ.

Họ cũng đã thấy cô .Thỉnh thoảng nghe dì Hồng nói với người phụ nữ lạ nọ :

-Nó đó chị.

Nói rồi,bà đi nhanh về phía cô,nắm tay cô kéo lại phía xe,vừa đi vừa hỏi bằng giọng ngọt ngào :

-Con đang làm gì vậy ?

- Dạ,con hái hoa.

Thiên Hương bị kéo đến đứng trước mặt người phụ nữ nọ .Bà ta nhìn cô chăm chú,cái nhìn giống hệt bà Hồng lần trước khiến cô thấy hơi khó chịu .Cô lí nhí chào bà ta rồi đứng yên,cúi gằm mặt xuống.

Dì Hồng bóp vai cô,thân mật :

-Con làm gì ngoài này vậy ?

- Dạ, con hái hoa.

Thiên Hương trả lời lần nữa .Cô thấy ba người chuyển xuống nhìn mấy cành cúc trên tay cô .Cô ngượng ngịu buông thông xuống,giấu bên chân .Cử chỉ của cô làm dì Hồng lại cười,rồi kéo tay cô :

-Vô nhà đi con.

Thiên Hương bị nắm tay như thế,cô rất muốn rút ra,nhưng không dám,cứ đi theo một cách thụ động .Người phụ nữ kia không hề nói gì .Bà ta ngồi xuống salon đưa mắt nhìn phòng khách như đáng giá .Người thanh niên ngồi xuống phía bên kia .Anh ta có vẻ trầm lặng và không hề nhìn đến ai.

Thiên Hương lên nhìn người phụ nữ ấy . Bà ta bệ vệ và có vẻ uy quyền,bề trên, chứ không thân mật như dì Hồng .Thấy cái nhìn của bà, cô vội cụp mắt xuống .Bây giờ thì cô thấy ở gần dì Hồng lại dễ chịu hơn.

Thật không hiểu được . Cứ mỗi lần đến đây thì dì Hồng lại dẫn theo người lạ . Và ai cũng quan sát cô như nhau .Thật không hiểu nổi họ muốn gì.

Khi dì Hân đi ra,không khí có vẻ nhẹ nhàng hơn . Thiên Hương thấy dì ấy

chào bà nọ có vẻ kính nể .Còn bà ta thì gật đầu, và cười ra vẻ thân mật . Khi cười, trông bà ta cũng không đến nỗi khó tính lắm.

Cô định đứng dậy đi vào nhà .Nhưng dì Hồng cứ giữ cô lại ngồi bên bà, làm cô có cảm giác mình giống như con thỏ bị mắc kẹt trong bụi gai .Thật là khó thở.

Người phụ nữ bệ vệ chợt hỏi cô :

-Này ! Con có biết đi chợ nấu ăn không ?

- Dạ, con biết nấu, nhưng không biết đi chợ.

Tự nhiên mọi người bật cười lên .Thiên Hương ngơ ngác nhìn .Cô không hiểu được họ cười cái gì .Vì cô thấy mình trả lời rất chính xác, nghiêm chỉnh .Trong một thoáng, ánh mắt cô chạm phải tia nhìn của người thanh niên .

Anh ta cười như nghe một điều ngộ nghĩnh. Nhưng sau đó anh ta thôi không cười nữa, và trở lại vẻ trầm lặng, thờ ơ như mấy lần trước.

Thiên Hương trả lời những câu hỏi của người phụ nữ bệ vệ, nhưng vẫn có cảm giác anh ta nhìn mình như quan sát .Cô cũng nhìn lại anh ta với vẻ ngạc nhiên .Cả người lạ này cũng tò mò về cô nữa hay sao .Chẳng lẽ anh ta cũng giống mấy người phụ nữ kia ?

Lần này thì họ không ngồi lâu, và cũng không ở lại ăn tối .Thiên Hương đợi họ ra cửa là lại chạy lên phòng .Cô đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân .Dì Hân đang tiễn họ ra xe, dáng điệu có vẻ khiêm tốn .Cô không hiểu được những nhân vật đó có gì quan trọng mà dì Hân quá trọng nể đến như thế.

Người thanh niên chợt ngẩng đầu nhìn lên khung cửa .Thiên Hương vội đứng nép một bên .Một lát đoán chừng họ đã lên xe, cô mới dám thò đầu ra nhìn.

Buổi tối, khi cả nhà ngồi vào bàn ăn, Thiên Hương nhìn dì Hân thắc mắc :

-Mấy người đó đến đây làm gì vậy hả dì ?

-Ừ .Đến bàn chuyện làm ăn .Họ là bạn dì mà.

-Bàn chuyện làm ăn sao họ bắt con ngồi lại ?Mà sao con không nghe nói gì về làm ăn cả ?Sao ai cũng hay nhìn con thế ?

-Thì... chuyện người lớn mà .Con hỏi làm gì.

Dì Hân ậm ừ nói cho qua .Nhưng Thiên Hương vẫn cố hỏi cho kỳ được.

-Tại sao mỗi lần đến thì dì Hồng lại dẫn thêm một người mới và ai cũng hỏi chuyện con cả .Lần trước, mấy người khác đâu có như vậy.

Quốc Ninh chợt xen vào,giọng nửa đùa nửa thật :

-Người ta thuộc hàng đại gia,chọn dâu thì phải có ý kiến của dòng họ chứ.

Thiên Hương giương mắt nhìn Quốc Ninh,không hiểu .Cô định hỏi thì dì Hân đã mắng át :

-Con nói gì vậy ?Không được xen vào chuyện người lớn.

Quốc Ninh cố vót vát :

-Chị Hương nhỏ hơn con một tuổi,coi như con lớn hơn rồi .Con đâu phải là con nít.

-Nhưng cũng không được nói năng lung tung.

Quốc Ninh đành "tắt đài " .Hắn cúi xuống ăn chăm chú như phớt lờ cái nhìn đầy thắc mắc của Thiên Hương .Cô cũng không hỏi gì nữa .Vì biết có hỏi,hắn cũng không dám nói.

Buổi tối khi mọi người về phòng riêng,Thiên Hương đến gõ cửa phòng Quốc Ninh .Hắn đang nằm nghe nhạc,Thiên Hương ngồi xuống bên cạnh hắn,chưa kịp hỏi thì hắn hỏi chặn :

-Chị đến để hỏi chuyện đó phải không ?Không nói đâu.

-Làm ơn nói đi mà .Có phải Ninh đã biết chuyện gì không ?

-Biết chứ sao không. Biết vanh vách.

-Vậy thì nói với chị đi. Mấy người đó là ai vậy ?

Quốc Ninh hắng giọng :

-Bà mập mập lớn tuổi đó là vợ Ông Vĩnh An .Ông là trùm buôn bán các đồ

nữ trang .Công ty vàng bạc đá quý của ông lớn lắm .Đứng nhất nhìn ở đây đó .Nhưng cái đó chỉ là bề nổi,còn bề chìm của ông là...

Như nhớ ra,Quốc Ninh chợt im bật, rồi khoát tay lia lịa :

-Mà thôi,đừng hỏi nữa .Thiên cơ bất khả lộ .Đừng có hỏi lung tung .Không nói đâu.

Nhưng cách nói lập lờ của hắn càng khiến Thiên Hương tò mò ghê gớm .Cô năn nỉ :

-Nói nữa đi mà. Chị không hiểu tại sao họ hay nhìn chị .Tại sao thế ?

Quốc Ninh cười cười :

-Thì tại thấy chị đẹp nên nhìn .Không cho nữa hả ?

-Không phải thế .Bạn của dì Hân nhiều người không có như vậy.

Quốc Ninh nói lấp lửng :

-Chị mà lọt vào mắt xanh của họ là sướng lắm đấy .Đại công tử nhà họ Trần thừa kế một tài sản khổng lồ,biết bao người mơ ước.

Thằng nhỏ càng nói càng khó hiểu .Thiên Hương chợt giận lên :

-Ninh nói chuyện giống kiếm hiệp quá .Chán Ninh lắm.

-Chán thì thôi, không thèm nói nữa.

Thiên Hương ngồi im ngó hắn .Mặt hắn càng càng lên như chọc tức .Cô nổi sùng lên thêm nhưng bị sự tò mò lấn áp .Cô đành hạ giọng năn nỉ :

-Nói đi mà .Chuyện mấy người đó thì liên quan gì đến chị ?

Quốc Ninh cười toe mắt, bị thuyết phục ngay .Hắn ngồi ngay ngắn lên :

-Tại thấy chị khờ quá nên em nói cho biết .Cái ông đi chung với hai bà hồi chiều là Thiếu Giang đó .Đại công tử đấy .Tại vì ông quen với bà bồ dữ như bà chán nên...

Ngay lúc đó có tiếng dì Hân vọng vào :

-Sao giờ này còn ngồi đây, Hương ?

Thiên Hương quay lại .Dì Hân đang đứng ở cửa nhìn cô :

-Hai đứa nói chuyện gì đó ?

Quốc Ninh lập tức lên tiếng :

-Chị Hương rủ con ngày mai đi chơi .Tụi con nói chuyện phiếm chứ có nói gì đâu mẹ.

Dì Hân như có vẻ không tin .Dì lừ mắt nhìn cậu con trai bép xép nói như đe dọa. :

-Mẹ cấm không được nhiều chuyện nghe .Còn Thiên Hương nữa,về phòng ngủ đi.

Thiên Hương không dám cãi .Cô đứng lên,đi ra cửa .Dì Hân còn ở lại nói gì đó với Quốc Ninh ,hình như là mắng .Cô không nghe rõ được.

Cô đi về phòng mình trong đầu muốn rồi tung vừa tò mò vừa hoang mang .Cái cách Quốc Ninh nói về gia đình đó làm cô thấy họ rất xa vời,ghê gớm .Nhưng điều làm cô lo sợ nhất là không biết họ muốn gì ở cô .Tại sao họ có vẻ chú ý cô như thế ?

Bỗng nhiên,cô thấy nhà dì Hân trở nên đầy đe dọa ,giả như Quốc Ninh nói hết với cô .Cô bỗng ước sao mình không phải 18 tuổi,mà là hai mươi tám hoặc hơn nữa .Khi đó,cô sẽ khôn ngoan và sẽ biết phán đoán .Cô nghĩ như vậy .Làm người lớn sung sướng biết bao .Cái gì cũng biết nên không phải sợ gì cả.

Chiều hôm sau,Thiên Hương đi chợ một mình .Cô đang chuẩn bị băng qua đường thì thấy một chiếc xe du lịch thắng lại ở một quãng đường gần đó .Rồi một thanh niên lạ bước xuống xe đi về phía cô :

-Em là Thiên Hương phải không ?

-Vâng.

-Anh Giang muốn nói chuyện với em.

Thiên Hương quay lại,nhìn theo hướng anh ta chỉ .Đàng kia Thiệu Giang cũng đã xuống xe .Anh ta đứng tựa cửa nhìn cô giây lát,rồi đi về phía cô :

-Hương đi đâu vậy ?

Thiên Hương ngược lên nhìn anh ta, rồi cúi nhìn xuống đường .Giọng cô nhỏ xiu :

-Dạ, đi chợ.

-Đi một mình à ?

-Dạ.

-Xong chưa ?Lên xe anh đưa về.

-Dạ thôi .Tôi thích đi bộ.

Cô nói thế mà Thiếu Giang vẫn không bỏ đi .Cô thấy anh ta cứ đứng nhìn cô .Khoảng cách thật gần .Mấy lần anh ta đến nhà dì Hân, cô không nhìn rõ mặt .Nhưng bây giờ cô có thể quan sát rất rõ .Anh ta có đôi mắt thật đen, nhìn rất dữ .Khuôn mặt không đẹp trai kiêu tài tử mà có vẻ cương nghị, có cá tính .Anh ta mặc chiếc áo sơ mi màu tối, mang kính cũng màu tối .Toàn bộ con người toát lên một cái gì đó rất dễ sợ nhưng mạnh mẽ .Nhất là khi anh ta nhìn ai thì tia nhìn đầy vẻ áp đảo.

Tự nhiên Thiên Hương đứng nhích ra, mặt cúi gằm nhìn xuống đường.

Thiếu Giang có vẻ phật lòng về cử chỉ của cô nhưng giọng anh ta vẫn nhẹ nhàng :

-Đi bộ xa lắm để anh đưa về.

Cô định lắc đầu thì anh ta nói tiếp, giọng như ra lệnh :

-Lên xe đi.

Thiên Hương không dám làm trái ý anh ta ,cô rụt rè đi đến chỗ đậu xe .Người thanh niên lúc nãy gọi cô đã ngồi vào trước tay lái, nổ máy sẵn .Thiếu Giang mở cửa xe cho cô, rồi cũng ngồi ở băng sau với cô ra lệnh :

-Chạy đi.

Chiếc xe lướt đi .Thiên Hương ngồi nép sát vào cửa .Sự gần gũi với anh ta làm cô cảm thấy căng thẳng đến mức khó thở .Anh ta không làm cô khó chịu

vì cái cách nắm tay sờ mó như dì Hồng, mà là ở cách khác .Thiên Hương đã nghe Quốc Ninh nói về anh ta .Cô đã có ấn tượng sợ về uy lực đó .Giờ ngồi cạnh anh ta cô cảm thấy một áp lực đè nặng đến không sao chịu nổi.

Thiếu Giang hình như rất ít nói .Anh ta tựa lưng vào nệm,tay đặt hờ hững trên thành cửa,nhìn thẳng phía trước như suy nghĩ .Chợt anh ta quay lại nhìn cô :

-Sao em không nói gì hết vậy ?

Thiên Hương lắc đầu làm thinh,mặt vẫn cúi gằm nhìn xuống tay mình .Cô thấy giữa cô với anh ta hoàn toàn không có gì để nói .Vừa xa lạ,vừa có khoảng cách quá lớn .Nhất là cô không quen nói chuyện với người lạ,mà người đó đã làm cô sợ vì gia đình thế lực của mình.

Thấy cử chỉ rụt rè của cô, Thiếu Giang nhắc lại :

-Sao em không nói chuyện với anh ?

-Tôi không quen nói chuyện với con trai.

Thiếu Giang bật cười,và không nói gì nữa .Anh ta nghiêng đầu nhìn cô chăm chú đến nỗi cô phát sợ và giấu mặt trong tóc để trốn cái nhìn của anh ta .Cử chỉ của cô hình như làm Thiếu Giang hơi bực .Anh ta cũng lặng thinh không nói gì nữa.

Xe ngừng trước nhà dì Hân .Thiên Hương loay hoay sửa lại chiếc giỏ .Cô định mở cửa xe thì Thiếu Giang đã nghiêng người qua mở cho cô .Thiên Hương bước xuống nói lí nhí :

-Cảm ơn anh.

-Không có gì.

Cô chào anh rồi quay vào nhà .Nhưng Thiếu Giang đã gọi lại :

-Thiên Hương !

Cô quay lại, im lặng đứng chờ .Thiếu Giang bước xuống,một tay vịn cửa .Anh ta nhìn cô hơi lâu :

-Nghe nói em thích hoa cúc lắm phải không ?

Thấy cặp mắt mở to ngơ ngác của cô ,anh ta cười khẽ :

-Không có gì đâu .Em vào nhà đi.

Rồi anh ta lên xe,đóng cửa lại .Thiên Hương chậm chạp đi vào sân .Cô không hiểu sao anh ta hỏi vậy .Một người "đại công tử " như anh ta mà quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt của cô thì thật lạ.

Tối hôm sau,dì Hân bảo Thiên Hương chuẩn bị đi chơi .Còn bắt cô phải mặc chiếc áo dì mới cho .Cả dì Hân cũng trang điểm thật sang trọng .Khi hai dì cháu xuống sân,dì Hân tự mình lái xe,đưa cô đến một nơi hoàn toàn lạ.

Đó là một biệt thự thật rộng,đẹp đến cuốn mắt .Thiên Hương chưa thấy một nơi đẹp như thế bao giờ .Dì Hân cho xe chạy theo bức thềm vòng cung rẽ về phía bên phải rồi bảo Thiên Hương xuống .Cô đứng chờ dì Hân,tò mò nhìn quanh trong sân .Phía bên kia là cả một vườn kiểng,có trồng hoa,nhưng nhìn cũng rất đẹp .Tự nhiên Thiên Hương liên tưởng đến những tòa lâu đài của giới quý tộc mà cô hay thấy trong phim .So với đây nhà dì Hân thật là bình thường.

Thiên Hương đến gần dì Hân tò mò hỏi :

-Đây là nhà hàng hả dì ?Hay là cơ quan ?Đẹp quá.

-Cơ quan đâu mà cơ quan .Một lát gặp ai, con cũng không được hỏi lung tung nghe .Người ta cười chết .Đi một đoạn,dì Hân dặn thêm :

-Gặp ai,con cũng phải chào hỏi lễ phép nhen .Và ai hỏi gì cũng phải trả lời, không được làm thinh như mấy lần trước .Nhớ không ?

-Dạ.

Thiên Hương đi theo một cách ngoan ngoãn, nhưng cảm thấy thắc mắc vô cùng .Cô không hiểu nổi tại sao dì Hân có vẻ trịnh trọng thế .Và đây là đâu ? Vừa lên đến bậc tam cấp,Thiên Hương thấy dì Hồng đi ra .Tự nhiên cô thấy hoang mang lo sợ .Cô rất sợ phải gặp bà... và tất cả những gì có liên quan

đến bà ta.

Không để ý đến vẻ rầu rĩ khổ sở của cô, hai người nói chuyện rất vui vẻ với nhau. Thiên Hương ngồi im bên dì Hân tay mân mê quai giỏ. Cô chỉ ngược lên trả lời khi dì Hồng hỏi rồi lại cúi nhìn xuống. Dì Hồng cứ luôn miệng bảo cô nhất. Bà ấy không biết là cô chán vô cùng khi đến đây. Và cô chỉ chờ dì Hân đứng dậy về mà thôi.

Đang nói chuyện thì Thiếu Giang về đến. Anh ta như rất ngạc nhiên khi thấy Thiên Hương. Dì Hồng vội giải thích :

-Mẹ con bảo chị Hân đưa Thiên Hương đến chơi. Hôm nay, ba con về đây. Thiếu Giang không trả lời. Thiên Hương thấy anh ta cau mặt như khó chịu. Nhưng anh ta không nói gì mà chỉ lặng lẽ ngồi xuống một góc, im lặng nhìn cô.

Cử chỉ của anh làm cô thấy hoang mang thêm. Cô có cảm giác anh ta không đồng ý việc làm của mẹ anh ta. Điều đó có nghĩa là anh ta không thích cô đến đây.

Ý nghĩ đó làm Thiên Hương thêm sợ. Cô ngược lên, rụt rè :

-Dì Hân ơi ! Mình về bây giờ chưa ? Tối rồi.

Nghe cô nói, bà Hồng vội khoát tay :

-Ở lại đây đi con. Ăn tối rồi hẵng về.

Thiên Hương hơi hoảng trong bụng. Phải ăn ở đây nữa sao ? Điều này thật là quá sức. Cô đưa mắt nhìn dì Hân như xin bà từ chối. Nhưng bà phớt lờ cái nhìn của cô. Hình như mọi người đã bàn trước rồi nên dì Hân mới xem chuyện đó hiển nhiên như vậy.

Hình như cử chỉ của cô không lọt khỏi mắt Thiếu Giang. Anh ta lên tiếng :

-Nếu Thiên Hương không thích thì anh sẽ đưa em ra ngoài chơi. Mình sẽ đến chỗ nào đó thoải mái hơn.

Bà Hồng có vẻ khó nghĩ. Bà quay lại Thiếu Giang e dè :

-Mẹ con bảo đưa Thiên Hương đến ăn cơm .Chị ấy đã sắp xếp trước rồi .Con nên để nó ở nhà chơi.

Thiếu Giang quay mặt chỗ khác có vẻ bức dọc ,nhưng không nói gì nữa .Hình như anh ta khó chịu về sự sắp xếp này, và không đồng ý bất cứ những gì lên quan đến mẹ anh ta .Lần thứ hai anh ta bộc lộ như vậy.

Lát sau,có người đến báo đã chuẩn bị xong .Dì Hồng kéo tay Thiên Hương đưa vào phòng ăn .Thiếu Giang đứng dậy,bỏ đi lên lầu .Thiên Hương thấy bà nhìn theo anh với vẻ ái ngại .Rồi bà lập tức lấy lại vẻ mặt tươi cười với cô.

Bước vào phòng,Thiên Hương càng thấy khớp .Phòng ăn rất rộng,chính giữa là dãy bàn dài .Có đến hơn chục người ngồi xung quanh .Đây có vẻ là bàn tiệc hơn là bữa ăn bình thường của gia đình.

Thiên Hương thấy "phu nhân " -theo cách nói của Quốc Ninh- .Bà đang ngồi bên một người đàn ông bệ vệ,tóc hoa râm có vẻ phúc hậu .Dì Hồng dẫn cô đến trước mặt người đàn ông dịu dàng :

-Con chào bác An đi con.

Thiên Hương làm theo một cách máy móc .Khi cô chào "phu nhân " cô thấy bà hơi nhếch môi cười .Nụ cười của bà có vẻ uy quyền nghiêm nghị, chứ không vui vẻ xởi lởi như dì Hồng.

Dì Hồng ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh ông An,kéo Thiên Hương ngồi một bên, rồi dì bảo với cô :

-Mấy dì và mấy chị toàn là người trong nhà .Con đừng sợ nhé .Ngồi xuống đi con.

Thiên Hương làm gan nhìn khắp một lượt .Cô phát khớp lên trước mười mấy cặp mắt nhìn mình .Cái nhìn giống hệt dì Hồng khi gặp cô lần đầu .Những người đàn ông có vẻ thoải mái, và không quan tâm đến cô nhưng những người phụ nữ thì nhìn chăm chú như quan sát từng đường nét nhỏ trên người

cô .Thiên Hương run thật sự .Cô đưa mắt tìm dì Hân nhưng dì ấy ngồi tít phía bên kia và đang nói chuyện với một người đàn ông và hoàn toàn không để ý đến cô.

Hương đã quen cảnh nhà chỉ có hai mẹ con. nên cô không hình dung nổi có một gia đình đông người đến vậy .Cô dần dần hình dung hết những từ mà Quốc Ninh đã nói .Đúng là gia đình này là một "đại gia " .Cô chưa thấy nhà ai ngộ như thế.

"Phu nhân " chột nhìn quanh rồi lên tiếng :

-Thằng Giang đâu rồi kìa ?

Dì Hồng vội trả lời :

-Dạ nó bảo mệt nên lên phòng rồi chị.

-Mệt gì đến nỗi không ăn xuống .Đưa nào lên mời cậu Giang xuống coi.

Một tiếng dạ khá lớn vang lên .Thiên Hương quay lại .Cô thấy một cô gái có vẻ lớn tuổi hơn cô đi khỏi phòng .Lát sau,cô ta đi trở vào,tiến đến gần "phu nhân " :

-Dạ,cậu Giang bảo nhức đầu ạ.

Ông Vĩnh An khẽ hắng giọng, rồi lên tiếng :

-Lên bảo nó xuống ăn cho vui.

Cung cách của ông ta cũng giống cung cách của Thiếu Giang khi nói chuyện .Nó toát lên một vẻ mệnh lệnh,quyền uy .Dù ông ta không hề cố ý .Hình như họ đã quen cách ra lệnh như thế .Điều đó làm cho người nghe tự ý phục tùng mà không nhận ra.

Một lát sau,Thiếu Giang đi xuống .Anh ta lăm li đi thẳng đến chỗ ngồi không nhìn đến ai .Anh ta cắm cúi ăn như thể bàn ăn chỉ có một mình mình và chỉ ngược lên khi đưa chén cho người làm xới thêm cơm .Hình như mọi người trong nhà đã quen với thái độ của anh ta nên ai cũng làm ra vẻ không nhận thấy .Và Thiên Hương dù đang sợ sệt cũng phải thấy cử chỉ gai góc của

anh ta . Điều đó càng làm cô thêm khổ sở .Cô nghĩ anh ta không ưa cô, trong khi mẹ anh ta thì tự động mời hai dì cháu cô đến .Tại dì Hân tất cả .Dì ấy không biết tự trọng nên mới xảy ra nông nỗi này .Tự nhiên cô thấy muốn khóc.

Ăn xong mọi người lại đi qua một phòng khác nhỏ hơn phòng ăn nhưng cũng rất đẹp .Ở đó bày sẵn trà, bánh ngọt và trái cây trên bàn .Bây giờ, mọi người mới bắt đầu nói chuyện rôm rả, không giống như không khí trầm lắng lúc này.

Không thấy Thiếu Giang đâu nhưng cô gái lúc này chợt đi vào và đến bên Thiên Hương .Cô ta đưa mắt nhìn "phu nhân " :

-Dạ, cậu Giang bảo con đưa cô Hương ra vườn chơi.

Thật lạ, bà ta gật đầu dễ dãi :

-Ừ .Đi đi con .Này ! Dẫn cô Hương đi xem cho biết nhà nghe.

-Dạ.

Cô ta nhìn Thiên Hương như chờ đợi .Thiên Hương không dám cãi .Cô miễn cưỡng đứng lên đi theo cô ta .Cô chỉ muốn về chứ đâu có tò mò muốn xem nhà .Mà xem để làm gì chứ.

Cô gái dẫn Thiên Hương ra khỏi phòng rồi quay lại :

-Thưa cô, cô muốn ra sân hay lên lầu ạ ?

Từ này giờ, Thiên Hương rất căng thẳng với không khí "đại gia" của nhà này .Bây giờ nghe gọi mình bằng cô, cô càng thấy nặng nề hơn .Cô nói một cách khổ sở :

-Chị đừng gọi em bằng cô .Em còn nhỏ mà.

-Dạ, tui không dám đâu .Bà nghe được, rầy tui chết.

Thiên Hương lặng thinh .Cô không tưởng tượng nổi xã hội bây giờ lại có một gia đình sống kiểu quyền lực như vậy .Giống như những bộ phim cô đã xem .Cô cảm thấy mình không thể nào hiểu được hoặc hoà nhập với họ .Nó

quá xa với thế giới nhỏ bé của cô .Và một điều lo sợ thắc mắc vẫn đè nặng trái tim cô .Đó là lý do gì mà dì Hân đưa cô tới đây cho họ xem mặt.

Thiên Hương thần thờ đến nỗi không biết cô gái dẫn mình đi đâu .Một lát sau,cô theo cô ta đi lên lầu .Nhưng ngang qua góc rẽ ra ban công,cô chợt nghe tiếng của Thiếu Giang .Giọng của anh ta hơi lớn nhưng đứng ở xa thì không nghe được .Thiên Hương dạo dạn bảo cô gái đi xuống, rồi một mình đến đứng nép vào góc hành lang lắng nghe.

Giọng Thiếu Giang có vẻ giận dữ :

-Nhưng con không đồng ý cách sắp đặt của mẹ .Ít nhất mẹ phải cho con biết trước chứ .Mẹ cứ nghĩ tới ý muốn chủ quan mà không biết sẽ gây cho cô ta tâm lý gì .Cả dì nữa,dì không thấy cô ta sợ như thế nào sao ?Cô ta không quen như vậy đâu.

Dì Hồng nhỏ nhẹ :

-Thật ra,dì đâu có làm gì quá đáng .Chị Hai đã bảo như vậy,dì không thể không nghe .Con hiểu giùm dì đi Giang.

-Nếu không thể trái ý mẹ con,tại sao dì không nói trước với con ?

-Tại dì thấy chuyện cũng không có gì lớn .Dì nghĩ con cũng đồng ý cách sắp xếp như vậy.

Bà ngừng lại một chút,rồi nói một cách nhún nhường :

-Dù sao thì... dù sao thì cũng phải đưa con bé đến cho ba con xem mặt chứ.

-Nhưng cô ta không phải là món đồ .Dì không nghĩ đến tâm lý cô ta sao ?Con dám chắc dì cũng đã thấy vẻ khổ sở của cô ta, nhưng dì mặc kệ .Cả mẹ con cũng vậy .Mọi người chỉ làm theo ý muốn của mình, không cần đếm xỉa đến cô ta .Phải tôn trọng người ta một chút chứ.

-Dì nghĩ, mình đem phúc đức đến cho con bé chứ đâu có làm gì ác với nó.

Giọng Thiếu Giang có vẻ ngao ngán :

-Dì làm rồi .Không phải cô gái nào cũng mơ ước vào nhà này đâu .Cô ta còn

quá nhỏ .Cô ta không biết và cũng không ham đâu.

-Vậy dì phải làm sao bây giờ ?Mẹ con đã muốn như vậy,dì không thể...

Thiếu Giang cắt ngang :

-Con biết dì rất khó xử .Nhưng con xin dì đừng đưa con vào tình thế đã rồi nữa .Nhất là đừng làm gì áp đặt cô ta .Chuyện gì cũng phải có thời gian chứ .Dì cứ để mặc con đi.

Dì Hồng nói rụt rè :

-Giang này ! Con đừng có chống đối mẹ con nữa .Được không con ?Những chuyện khác dì không có ý kiến .Nhưng chuyện Thiên Hương chính là dì giới thiệu .Con chống đối những việc làm của mẹ con,dì đứng giữa thế này,thật là...

Bà ngừng nói hình như là muốn khóc .Thiên Hương nghe Thiếu Giang dịu giọng :

-Thật ra,con rất cảm ơn dì .Có điều là đừng áp đặt cô ta quá .Nhất là chuyện tình cảm .Cô ta còn nhỏ lắm .Cần phải có thời gian .Làm như mẹ con chỉ khiến cô ta sợ thôi.

-Dì hiểu.

Im lặng một lát hình như dì Hồng định đi ra .Cô nghe Thiếu Giang gọi bà :

-Dì này!

-Gì vậy con ?

-Chuyện mẹ con bảo dì Hân, hãy bỏ đi nhé .Cứ để cô ta về nhà đi.

Dì Hồng kêu lên :

-Khó lắm con .Chị Hai muốn con bé lên đây càng sớm càng tốt .Phải quản lý nó chứ .Lỡ về dưới,nó quen với ai khác thì sao ?

Thiếu Giang gằn giọng :

-Thật là quá đáng .Mẹ con quen coi người ta như rơm rác rồi .Không được dùng quyền lực như vậy .Dì cứ làm theo lời con đi .Con dám chắc bắt cô ta ở

đây, cô ta không sung sướng gì đâu.

-Thế con không sợ nó bị người khác cướp mất sao ?

-Cô ta không phải là đồ vật .Còn con thì cũng không thích cưỡng bức ai cả.

-Giang này ! Dì xin con .Mẹ con đã muốn vậy rồi nếu dì làm trái ý bà ấy,dì sẽ ra sao đây ?

Thiếu Giang nói như quyết định.

-Thôi được .Để con nói chuyện với mẹ con.

Lại im lặng thật lâu .Rồi có tiếng mở cửa .Thiên Hương hoảng hốt đứng nép vào tường,ló đầu ra nhìn .Cô thấy bà Hồng đi về phía cầu thang .Cô định đợi bà đi thật lâu, cô mới xuống .Nhưng cô chưa kịp đi thì Thiếu Giang chợt bước ra ban công .Không thể trốn đi đâu được .Cô đành đứng lại,nép sát vào tường chờ anh ta tra hỏi sự rình rập của mình.

Thấy cô,Thiếu Giang có vẻ rất ngạc nhiên :

-Em đứng đây làm gì vậy ?

Thiên Hương cúi gằm mặt nhìn xuống không trả lời .Cử chỉ của cô làm

Thiếu Giang nghi ngờ .Anh hỏi gặng :

-Em đã nghe trong phòng nói chuyện phải không ?

Thiên Hương vẫn không dám ngước lên,chỉ nói nhỏ rí :

-Vâng.

Không nghe Thiếu Giang nói gì,cô lén ngước lên nhìn anh ta .Anh ta cũng đang nhìn cô,cau mặt như có vẻ suy nghĩ .cô thu hết can đảm lên tiếng :

-Tôi xin lỗi.

Thiếu Giang khoát tay :

-Không có gì .Lỡ nghe rồi thì thôi.

Cả hai im lặng .Thiên Hương thấy anh ta đứng ra xa cô .Hình như anh ta sợ khoảng cách quá gần sẽ làm cô khó chịu .Giọng anh ta dịu dàng :

-Chúng tôi nói về chuyện của em đó.

-Vâng.

-VẬY em nghĩ thế nào ?Anh nghĩ em đã đoán được lý do dì em đưa em đến đây.

Thiên Hương vẫn cúi đầu nhìn xuống gạch .Cô không ngốc đến nỗi không hiểu .Và cô đang sợ hãi lẫn chống đối .Cô muốn nói rằng mọi người hãy để cho cô yên .Và cô hoàn toàn không thích được vào nhà này .Nhưng vốn không quen nói chuyện với người lạ,nhất là một người mà mình sợ,cô chỉ còn biết im lặng.

Cuối cùng cô thu hết can đảm lên tiếng :

-Tôi muốn về nhà mẹ tôi.

Nói xong, tự nhiên cô khóc ngon lành,vừa tủi thân vừa căng thẳng .Thiếu Giang có vẻ rất ngạc nhiên lẫn bối rối .Anh ta rút khăn lau mặt cho cô :

-Thôi nào .Đừng khóc nữa .Anh sẽ nói dì Hân cho em về.

-Nhưng dì tôi có chịu không ?

Giọng Thiếu Giang chắc nịch :

-Anh đã nói thì sẽ làm .Đừng sợ nữa nhé.

Thiên Hương vẫn không ngừng khóc .Một câu nói như thế chưa đủ sức làm cô yên tâm .Cô chờ Thiếu Giang hứa thêm lần nữa .Nhưng anh ta chỉ lặng thinh.Thiên Hương không hiểu tính anh ta vốn không thích nói nhiều, nên sự yên lặng đó làm cô nghi ngờ và buồn chán .Và cô khóc dai dẳng trước mặt anh ta với vẻ tuyệt vọng.

Thiếu Giang kéo cô ra phía lan can :

-Tại sao em khóc ?

-Tôi muốn về nhà.

Anh ta có vẻ bị bất ngờ :

-Thì ra là vậy .Nhưng anh đã hứa rồi kia mà .Ngày mai dì Hân sẽ đưa em về.

Thiên Hương hơi tin .Cô chùi mặt nói nhỏ :

-Anh đừng gạt tôi nhen.

-Không bao giờ .Tuyệt đối.

Thiếu Giang nói ngắn gọn rồi khoát tay về phía hành lang :

-Anh đưa em xuống dưới .Em muốn về lắm phải không ?

-Vâng.

Cả hai đi xuống .Tầng dưới không có ai .Thiên Hương nhìn quanh tìm dì Hân, nhưng không thấy đâu .Cô biết chắc dì ấy còn ngồi trong phòng uống trà lúc này .Cô muốn vào đó gọi, nhưng sợ lại bị mọi người nhìn nên cô không dám, chỉ đứng im giữa phòng với cử chỉ bối rối.

Thiếu Giang bước đến mở cửa phòng .Anh ta chỉ nhìn thoáng rồi lại trở ra, đến bên cạnh cô :

-Để anh đưa về.

-Nhưng dì tôi...

-Dì ấy còn ở lại chơi bài .Em chờ không nổi đâu.

Thiên Hương ngoan ngoãn theo anh ta đi xuống sân .Đến giữa phòng gặp một thanh niên đang đi vào Thiếu Giang nói mà vẫn không đứng lại :

-Nói với bà khách,tôi đưa cô Hương về.

-Dạ.

Cách ra lệnh khô khan của anh ta làm Thiên Hương khó chịu .Cô chỉ thích những thanh niên nói chuyện mềm mỏng ,ngọt ngào .Còn anh ta thì có vẻ cao ngạo .Tự nhiên cô thấy anh ta trở lại vẻ xa lạ như mấy lần trước .Và cô không thích được con người như anh ta.

Ngồi vào xe,cô cứ nép sát cửa, cố giữ khoảng cách .Thiếu Giang hỏi gì,cô cũng miễn cưỡng trả lời .Cuối cùng, anh ta cũng im lặng .Một lát, hình như muốn xóa tan không khí nặng nề anh ta nghiêng tới mở nhạc .Điệu nhạc vui nhộn làm Thiên Hương thấy đỡ căng thẳng .Cô buột miệng :

-Nhạc hay quá.

-Em thích không ?

Tự nhiên Thiên Hương lắc đầu :

-Tôi không thích nghe nhạc.

Thiếu Giang có vẻ hơi bực .Nhưng anh ta không nói gì .Khuôn mặt anh ta trở nên nghiêm nghị gần như là khó khăn .Anh ta không hiểu rằng thái độ ấy càng làm cô thêm sợ và thêm xa cách.

Đưa Thiên Hương về nhà xong,anh ta cũng về ngay với một câu nói ngắn gọn :

-Chúc em về nhà vui vẻ .Hẹn gặp lại.

Thiên Hương chỉ nhìn chứ không trả lời .Chờ xe chạy rồi,cô quay vào nhà,tự nhủ với lòng sẽ không bao giờ gặp anh ta nữa .Vì cô sẽ không bao giờ đến nhà dì Hân nữa.

Hôm sau,dì Hân sai Quốc Ninh đưa Thiên Hương về .Chỉ có hai người với nhau,hắn có vẻ hứng thú nói chuyện hơn .Vì cả hai gần bằng tuổi nhau nên nói chuyện rất ăn ý .Quốc Ninh đã vào đại học,nên càng có nhiều đề tài để "nổ " với Thiên Hương .Hắn rất thích cô chị họ xinh đẹp của mình, nên càng tỏ ra ta đây hiểu biết .Hắn khoái nhất là cách cô mở lớn mắt nhìn hắn ,tò mò và háo hức nghe hắn nói .Những lúc ấy,hắn thấy mình như bay lên mây xanh và càng tự đắc hơn.

Nói chuyện đông tây một lúc,Thiên Hương chợt nhớ đến câu chuyện hôm trước .Cô bắt đầu nhắc lại :

-Ninh nè!kể tiếp chuyện hôm trước đi.

-Chuyện gì ?

-Chuyện hôm nọ trong phòng Ninh ấy,đang nói thì dì Hân đi vào đấy .Nhớ không ?

Quốc Ninh có vẻ "tốp " bớt hứng thú .Hình như hắn còn sợ uy lực của mẹ mình .Hắn phẩy tay :

-Thôi,nói ra mẹ em "giữa " em te tua .Không nói đâu .Đừng hỏi nữa.

Nhưng mắt Thiên Hương lóng lánh vẻ háo hức :

-Chỉ có hai chị em mình mà sợ gì .Chị không nói với ai đâu .Nghe rồi bỏ.

Cô giơ tay lên,hăng hái :

-Chị mà nói với ai thì sau này chết sẽ biến thành con nhện .Chắc chắn là vậy.

Quốc Ninh có vẻ xuôi xuôi,song còn lụng khụng .Nhưng khi thấy vẻ mặt giận của Thiên Hương hấn nhượng bộ ngay :

-Tuyệt đối không được nói với ai nhé,kể cả mẹ chị nhé.

-Xin hứa.

-Hôm đó nói tới đâu rồi ta.

Thiên Hương nhanh nhẩu :

-Tới đoạn Thiếu Giang có bà bồ dữ như chằn.

Quốc Ninh bật cười :

-Nhớ dai dử .Vậy là chị cũng quan tâm tới ảnh quá hế.

-Tầm bậy .Chị không thích anh ta .Anh ta không phải mẫu người hào hoa như trong phim.

-Chị lãng mạn quá .Làm gì có những người như thế ngoài đời .Chị bị phim ảnh làm lệch lạc rồi nên mới muốn tìm mấy chàng trai như thế để yêu .Coi chừng chị thành bà già mất.

Thiên Hương sốt ruột :

-Thôi đừng nói về phim nữa .Kể tiếp đi .Rồi sao nữa ?Có bồ dử rồi sao nữa ?

-Thì nguyên nhân là vậy đó .Lúc đi du học "đại công tử "quen với bà Tuyết Vân .Nhưng gia đình không ai chấm bà đó ."Phu nhân " mới nhờ người tìm cho một cô gái đẹp mà hiền để cưới cho " đại công tử " .Nhà họ giàu như vậy,thiếu gì người khoái làm sui .Nhiều gia đình nhờ mai mối con gái cho họ lắm đó .Nhưng không hiểu sao họ chọn chị .Chị là may mắn số một rồi.

Thiên Hương kêu lên :

-Nhưng chị không thích anh ta .Thật mà .Chị không chịu cho họ cưới đâu .Chị chưa lớn mà.

Quốc Ninh phá lên cười :

-Không cho thì thôi,làm gì dữ vậy .Cái đó chị phải nói với mẹ em chứ em có biết gì đâu.

Thiên Hương làm thinh,muốn phát khóc lên vì tức nhất là ý nghĩ bị người ta "cưới " .Cô có phải là búp bê đâu mà ai muốn làm gì thì làm .Tại dì Hân tất cả .Nếu dì ấy không nói với họ thì họ làm sao biết cô mà cưới chứ.

Thấy vẻ mặt ủ dột của cô ,Quốc Ninh an ủi :

-Thật ra, chị sướng mà chị không biết đó .Được họ chọn không phải là dễ đâu.

-Nhưng ông ấy đã có bồ,sao không cho ông ta cưới người đó ?Tại sao lại lôi chị vào nhà họ chứ ?

Quốc Ninh nhún vai :

-Bà mẹ anh ta tính toán khôn ngoan lắm .Bả sợ cưới con dâu như bà Tuyết Vân thì sẽ bị lợi dụng .Người ta cần một người hiền lành để yên tâm, mà phải đẹp nữa . “Đại công tử” mà có vợ xấu thì coi đâu có được.

Thiên Hương bịt tai lại :

-Thôi Ninh,đừng nói nữa .Sao trên đời lại có chuyện tính toán đến thế chứ ?Cưới nhau kiểu đó không lãng mạn chút nào .Sao mà đáng sợ quá.

Quốc Ninh cười khà khà :

-Mai một lên đây học,bảo đảm chị sẽ khôn lanh hơn .Tối ngày chỉ quanh quẩn ở nhà với mẹ,chị khờ kinh khủng.

Thiên Hương không trả lời .Cô cắn ngón tay mình,ủ dột nhìn ra cửa .Một lát sau nhớ ra,cô bèn đem chuyện nghe lén ở nhà Thiếu Giang kể cho hân nghe,rồi hỏi với vẻ hoang mang :

-Như thế là sao ?Có nghĩa là dì Hồng bị ăn hiếp lắm phải không ?Thế mà

hôm đó nghe Ninh nói, chị tưởng họ thương nhau.

Cô ngừng lại, khẽ thở dài :

-Ôi ! Mọi chuyện đều rối tung cả ,không sao hiểu được.

Rồi cô nói tiếp :

-Hình như anh Giang đó, cũng không thích mẹ anh ta.

-Chứ gì nữa .Em không hiểu hết chuyện nhà họ. Nhưng khi anh ấy ở nước ngoài về thì hai mẹ con nghịch nhau lắm.

Thiên Hương ngẩn người suy nghĩ .Cô không tưởng tượng nổi mẹ con lại nghịch nhau .Từ nhỏ đến lớn,cô đã coi mẹ là thân tuyệt đối,nên cách quan hệ của nhà Thiếu Giang khiến cô thấy kỳ cục quá.

Lần đầu tiên thế giới nội tâm của cô bị đảo lộn ,sự bình yên trong sáng không còn nữa .Những điều nhìn thấy đầu tiên ngoài xã hội khiến cô thấy cuộc đời không đẹp như vẫn nghĩ,điều đó càng làm cô muốn xa lánh gia đình Thiếu Giang .

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 2

Thiên Hương loay hoay soạn đồ vào giỏ .Chỉ với vài bộ đồ và một chồng tập sách vừa đủ để học thi .Tối qua,dì Hân đích thân xuống để đón cô lên thi đại học .Thiên Hương không muốn như vậy chút nào .Bạn bè bảo cô sợ dì .Nhưng cô chỉ thích đi với bạn cho vui .Bây giờ cô sợ dì Hân lắm rồi. Một tháng nay,dì Hân không xuống nhà .Thiên Hương cũng không nhớ chuyện của Thiếu Giang .Bây giờ thấy dì Hân tự nhiên cô nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra với mình,cô không vui vẻ chút nào.

Dì Hân chợt đi vào :

-Hương xong chưa con ?Đi sớm lên còn nghỉ ngơi nữa .Con đem theo cái gì mà nhiều vậy ?

-Dạ,chỉ có sách với tập thôi .Con sợ không đủ.

-Còn có hai ngày, học sao kịp mà đem cho nhiều .Nhưng thôi .Soạn rồi thì đừng bỏ ra nữa ,nhanh đi con.

-Dạ.

Thiên Hương miễn cưỡng vào phòng thay đồ .Thấy mẹ ngồi bên bàn,cô nhìn bà một cách hờn giận .Tại mẹ không nói giùm cô,cô không thích đi với dì Hân .Vậy mà mẹ còn nói vô thêm .Cô không dám cãi nhưng tức mẹ kinh khủng.

Cô lên xe với vẻ mặt như đưa đám .Dì Hân không phải không thấy nhưng dì lờ đi và nói chuyện rất vui .Dì có tài nói chuyện cuốn hút,nên dù rất tức mình Thiên Hương cũng nhanh chóng quên ngay .Và cô cũng kể huyền thuyên chuyện trong lớp mình .Thật ra,dì Hân hiểu tâm lý cô hơn mẹ .Thậm chí có nhiều chuyện cô giấu biệt mẹ nhưng lại tâm sự với dì .Nếu không có chuyện của Thiếu Giang thì cô vẫn xem là thần tượng tuyệt đối.

Lên đến thành phố vào lúc trưa .Ăn xong Thiên Hương vào phòng mình thì Quốc Ninh đi vào .Cả hai lại tí tê nói chuyện như lần trước .Có điều hẳn và cô đều không nói đến gia đình Thiếu Giang .Không biết hẳn đã quên hay bị dì Hân làm công tác tư tưởng trước.

Hai ngày Thiên Hương thi,Quốc Ninh là người đưa đón trực tiếp .Nhưng ngày cuối thi xong thì hẳn biếng không hề nói trước .Buổi trưa,cô ra khỏi trường thì thấy Thiếu Giang đứng đón .Cô vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ,định trốn trở vào trường thì anh ta đi về phía cô :

-Em chờ Quốc Ninh phải không ?

-Vâng.

-Đừng chờ nữa .Để anh đưa về.

Thiên Hương ngẩng đầu lên,định từ chối thì anh ta đã tiếp :

-Anh rất muốn gặp em,lâu rồi không gặp nhau .Em khỏe không ?

-Khỏe,cám ơn .Cô nói lí nhí.

Thiếu Giang bật cười :

-Đừng khách sáo thế .Em lên xe đi.

Thiên Hương miễn cưỡng ngồi vào xe .Sự xuất hiện của anh ta đột ngột đến nỗi cô không tưởng tượng nổi .Nó làm cô thấy nặng nề vô cùng .Và cô cứ ngồi lặng thinh,đưa mắt nhìn ra ngoài đường.

Thiếu Giang bắt đầu gọi chuyện :

-Em làm bài được không ?

-Dạ,làm hết, nhưng không biết đúng hay sai.

Thiếu Giang có vẻ thích câu trả lời thành thật của cô .Thiên Hương thấy anh ta mỉm cười :

-Vậy em không tự đánh giá được sao ?Làm sai hay đúng mình cũng có thể đoán được chứ.

Cô ngập ngừng :

-Tôi sợ mình chủ quan .Nói đúng,rủi thì rớt sẽ bị cười.

-Ai cười nhỉ ?

-Tất cả mọi người.

-Vậy thì với mọi người em đừng nói thật,chỉ nói thật với anh thôi.

Thiên Hương nhìn anh ta một cái,nhưng không trả lời .Anh ta cũng không nói chuyện đó nữa mà chuyển đề tài :

-Bao giờ em thi trường thứ hai ?

"Sao anh ta biết mình thi hai trường nhỉ ?"Thiên Hương nghĩ thầm,nhưng không hỏi .Cô nói miễn cưỡng :

-Dạ,còn khoảng nửa tháng.

-Vậy từ đây tới đó,em vẫn phải học bài chứ gì ?

-Vâng.

Anh ta quay lại,nghiêng đầu nhìn cô :

-Anh sẽ không quấy rầy em nữa .Nhưng từ giờ tới chiều em đi chơi với anh nhé .Ngày mai anh sẽ không đến nhà em đâu.

Thiên Hương hơi hoảng :

-Nhưng đi đâu ?Tôi còn phải...

Thiếu Giang có vẻ hiểu ý cô .Anh ta ngắt lời :

-Anh đã nói với dì em rồi .Đừng sợ.

Thiên Hương lặng thinh .Cô biết khi anh ta và dì Hân đã quyết định như vậy,thì cô không được chống đối .Nhưng ý nghĩ đi chơi cả buổi chiều với anh ta làm cô thấy thần kinh căng thẳng.

Tự nhiên cô thấy mình phải chịu một sức ép quá lớn ,muốn chống đối cũng không thể được .Cô làm sao đủ sức chống đối với những người lớn đầy uy quyền kia chứ .Bây giờ cô chỉ mới mười tám tuổi,ngay cả ý thích cũng bị chống chế,huống gì là tự giải thoát mình.

Thiếu Giang nhìn vẻ mặt buồn rầu của cô,anh có vẻ không vui,nhưng vẫn nói nhẹ nhàng :

-Đừng lo .Anh bảo đảm em sẽ rất thích chỗ này .Anh không gạt em đâu.

Thấy cô không trả lời,anh nói tiếp :

-Này ! Sao em không khi nào chịu nói chuyện với anh vậy ?Anh có gì để em không thích ?Nói đi.

Thiên Hương ngược mắt nhìn anh ta một cái rồi lại cúi xuống.

-Anh là người lớn,tôi không biết gì để nói cả.

-Thật ra,anh có thể hiểu những gì em nói đấy nếu em không quá khép kín với anh .Thậm chí anh không hiểu được tại sao em luôn đề phòng anh như vậy.

"Vì tôi sợ anh " .Thiên Hương nghĩ thầm nhưng không dám trả lời .Nếu nói ra điều đó thì cô chỉ có thể nói với một mình Quốc Ninh mà thôi.

Chiếc xe chợt rẽ vào một con đường nhỏ,hai bên là rừng cây rợp bóng mát .Thiên Hương không biết đây là chỗ nào .Nhưng cô đoán nó ở vùng ngoại ô vì trên đường không có bóng người qua lại .Cô không biết đó là cây gì nhưng hoa vàng rơi ngập trên lối đi .Nhìn thật là đẹp và dễ chịu.

Đi một đoạn khá xa .Cuối cùng,Thiên Hương thấy có một toà nhà lớn nằm chắn ngang .Xung quanh cây cối bao quanh có vẻ hơi âm u .Nhưng rất đẹp ,rất yên tĩnh .Đến nỗi cô có cảm giác ở giữa rừng chứ không còn là thành phố nữa.

Xe chạy thẳng vào con đường trải sỏi ,rồi dừng lại dưới cây trứng cá .Thiên Hương bước xuống, nhìn quanh một cách ngỡ ngàng .Thiếu Giang đi vòng qua phía cô, nói như giải thích :

-Đây là nhà anh, nhưng không ai ở đây cả .Thường chiều cuối tuần,cả nhà mới đến.

Anh khoát tay :

-Vào đây em.

Thiên Hương theo anh ta vào trong .Cô đứng giữa phòng khách nhìn bao quát khắp phòng .Mặc dù chủ nhân không ở đây, nhưng nó cũng sạch sẽ và trang hoàng rất đẹp.

Khi cô chợt nhớ ra thì Thiếu Giang đã không còn đứng đó .Anh ta biến mất như ma .Đứng một mình giữa gian phòng rộng,Thiên Hương hơi sợ,cô định đi ra ngoài thì anh ta trở vào ,trên tay là một túi xách, không biết là đựng cái gì .Anh ta thoáng cười với cô :

-Em ở đây chơi ,chờ anh chút nhé.

Nói rồi, anh ta đi thẳng vào trong .Thiên Hương vẫn đứng giữa phòng,thật sự không biết phải làm gì .Cô suy nghĩ một chút rồi đến salon ngồi chờ. Khá lâu mà vẫn không thấy Thiếu Giang .Thiên Hương tò mò đi vào nhà trong .Cô đi loanh quanh không thấy anh ta đâu .Cô còn đang hoang mang thì chợt có tiếng anh ta gọi :

-Em đi đâu vậy ?Có muốn vào đây với anh không ?

Thiên Hương nhìn vào căn phòng bên trái .Thiếu Giang đang đứng bên bếp nấu cái gì đó .Cô ngạc nhiên nhìn anh ta .Anh ta cũng tự mình làm bếp à .Thật là lạ.

Cô bước đến đứng ở cửa ,tò mò nhìn vào .Rồi buột miệng :

-Anh làm gì vậy ?

Thiếu Giang trả lời bằng một câu hỏi :

-Em đói chưa ?

Thấy cô bậm môi không trả lời,anh ta cười ra vẻ hiểu :

-Đói lắm rồi phải không ?

Anh lấy một hộp sữa,cắm ống hút vào sẵn cho cô :

-Em uống đỡ đi.

Thiên Hương lắc đầu :

-Tôi không muốn uống.

Thiếu Giang cũng không ép .Anh ta đặt hộp sữa xuống,rồi tiếp tục gọt dưa .Thiên Hương đứng phân vân một hồi rồi rụt rè đề nghị :

-Để tôi làm cho .

Anh ta có vẻ thích sự bạo dạn của cô và đưa dao cho cô với vẻ khuyến khích :

-Cảm ơn em đã giúp anh.

Có gì đâu mà cảm ơn .Đáng lẽ những việc này cô phải làm mới đúng .Cô nghĩ trong đầu như vậy .Nhưng do thói quen,cô lại không nói gì .Giữa cô với anh còn một khoảng cách khá lớn .Cô không thể khắc phục được cảm giác e dè của mình.

Một lát sau,cô đã giúp Thiếu Giang bày xong bàn ăn ngoài vườn .Mặc dù trời nắng gay gắt,nhưng xung quanh vẫn mát dịu ,có vẻ thật nên thơ .Cô đói muốn xui nên ăn một cách ngon lành .Thiếu Giang rất hài lòng về vẻ tự nhiên của cô .Anh ta nhìn cô hơi lâu, rồi cười :

-Em hồn nhiên lắm.

Thiên Hương ngừng nhai .Cô uống một ngụm nước để giấu vẻ bối rối của mình .Cô nhận ra mình có vẻ háu ăn và rất lầy lầm xấu hổ .Nên khi anh ta nhận xét như vậy,cô do dự không biết nên tin hay không .Nhưng sau khi nhận xét thế rồi,cô không thể tự nhiên như lúc nãy nữa,mà trở nên vẻ rụt rè như mọi lúc khi tiếp xúc với anh ta.

Cô thấy Thiếu Giang ăn rất ít,chỉ uống nhiều bia .Ngoài nem và bánh mì

ra, anh ta không ăn thứ gì khác .Cô không hiểu tại sao ăn ít như vậy mà anh ta mua quá nhiều đồ ăn .Còn nữa .Không ăn nhiều như vậy mà trông anh ta chẳng có vẻ gì gầy yếu .Lạ quá.

Trong khi cô thì rất thích ăn .So với anh ta, cô chẳng có vẻ gì là thanh cao phong nhã .Ý nghĩ đó làm mặt cô đỏ bừng xấu hổ và cô lập tức đặt đĩa xuống bàn.

Thiếu Giang nhìn cô có vẻ ngạc nhiên :

-Sao em không ăn nữa ?

-Tôi... tôi không thích.

Anh ta nhìn cô chăm chú, như cố tìm hiểu ý nghĩ thật của cô .Rồi anh ta phá lên cười :

-Nói thật với anh đi nào .Có phải em xấu hổ vì ăn nhiều hơn anh không ?

Thiên Hương cúi gằm mặt buột miệng :

-Con gái mà ăn nhiều quá người ta sợ phải không ?

-Tầm bậy.

Thiếu Giang đứng dậy, bước qua ngồi gần cô .Anh ta nghiêng đầu nhìn cô :

-Anh rất thích nhìn em ăn uống tự nhiên .Anh sợ mấy cô màu mè lắm .Con gái ăn càng nhiều càng tốt chứ sao.

-Tôi...

-Này ! Bỏ tư tưởng đó đi nhé .Sống mà sợ những chuyện vớ vẩn như thế không thoải mái tí nào .Em hãy tự nhiên làm cái gì mình thích .Anh thích như vậy đó.

Thiên Hương không trả lời .Nhưng cô nhất định không chịu ăn tiếp, mặc cho anh thuyết phục .Thiếu Giang cũng gặt bàn ăn qua một bên, lấy thuốc lá ra hút.

Cả hai trở vào phòng khác .Anh ta nhìn cô một cách quan tâm :

-Em nằm nghỉ chút đi.

-Thôi, tôi không mệt.

Anh ta cũng không ép cô, và cũng không có ý định nói chuyện .Cả hai ngồi đối diện nhau .Người này nhìn người kia .Thiếu Giang nhìn thẳng không cần giấu giếm .Còn cô thì thỉnh thoảng mới dám ngước lên xem anh ta làm gì .Cuối cùng anh ta cười và lên tiếng :

-Hương này ! Từ đó đến giờ, em đã yêu ai chưa ?

Thiên Hương lắc đầu chứ không trả lời và vẫn tiếp tục lặng lẽ nhìn xuống tay mình .Thiếu Giang nhìn cô ,hỏi tới :

-Thế có ai gửi thư tình cho em không ?

-Cũng không.

Thiếu Giang nheo mắt :

-Có phải em muốn giấu anh không ?Anh biết em nhận được rất nhiều loại thư như thế.

Mặt Thiên Hương ngẩn ra ,ngạc nhiên :

-Làm sao anh biết ?

Anh ta cười ranh mãnh :

-Anh có mạng lưới thám tử .Bất cứ chuyện gì của em anh cũng đều biết cả. Thiên Hương làm thinh .Cô không ngờ anh ta đột nhiên nói chuyện này .Những chuyện như vậy cô sẵn sàng kể Quốc Ninh nghe .Nhưng với anh ta thì không.

Thiếu Giang đưa mắt nhìn cô một lúc,rồi hỏi đầy áp đảo :

-Thế trong số những người đó em đã chọn ai chưa ?

-Không chọn ai cả vì mẹ tôi bảo còn nhỏ .Mẹ tôi không thích tôi có bạn trai. Hình như Thiếu Giang không bằng lòng với câu trả lời như vậy .Anh ta nhìn cô riết róng :

-Em nghe lời mẹ hay là em thật sự không thích ai ?

-Tôi không thích ai cả.

-Tốt lắm.

Thiếu Giang suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng :

-Vậy em có thích ở lại đây không ?Ý anh muốn nói là em có thích sống ở thành phố không đây ?

-Tôi thích vào đại học.

-Rồi sau đó ?Sau đó em sẽ ở đâu ?

Vừa hỏi,anh vừa đến tủ lấy lon coca,khui nắp đưa cho cô .Nhưng Thiên Hương lắc đầu không nhận .Anh ta có vẻ bực mình và đưa lon nước lên miệng uống một hơi .Thiên Hương ngồi im nhìn cử chỉ ngang ngang ấy .Cô chờ nghe một câu trách móc .Nhưng anh ta im lặng như không muốn nói chuyện nữa.

Một lát,Thiếu Giang đứng lên nói ngắn gọn :

-Đi theo anh.

Rồi anh ta đi lên lầu .Thiên Hương đi theo một cách do dự .Anh ta đẩy cửa một căn phòng và bước vào .Thấy Thiên Hương đứng nép ở cửa nhìn,anh nói như giải thích :

-Đây là phòng dành cho khách .Em đến đây.

Thiên Hương rụt rè theo anh ta đến đứng bên cửa sổ .Nhìn xuống,cô buột miệng :

-Đẹp quá,giống như ở Đà Lạt vậy.

Thiếu Giang cười chứ không nói gì .Anh ta nhìn phóng ra xa với vẻ tư lự .Thiên Hương cũng nhìn như anh ta .Cô rất thích cảnh vật ở đây .Hình như chỗ ở của gia đình anh ta nơi đâu cũng đẹp.

Cả hai đứng bên nhau,lặng lẽ nhìn ra ngoài .Thiếu Giang có vẻ trầm lặng,khác xa với lúc mới đến ,như đang suy nghĩ chuyện gì đó hoàn toàn không dính dáng đến cô .Thật lâu,anh ta chợt lên tiếng :

-Lúc còn đi học,anh thường đến sống ở đây một mình .Đó là cách để anh tránh mặt mọi người trong gia đình .Sau này cũng vậy .Mỗi lúc quá căng thẳng anh một mình lái xe đến đây .Chỉ có ở đây,anh mới thấy thoải mái mà thôi.

Thiên Hương ngược lên nhìn Thiếu Giang,cô không hiểu tại sao anh ta nói chuyện đó với cô .Anh ta trầm ngâm ngó ra xa,không hề quay lại nhìn cô,và nói tiếp :

-Trong nhà chỉ có mình anh là con trai,nên tất cả mọi người đều chăm chút cho anh .Họ quan tâm đến mức anh không sao chịu nổi .Nhất là mẹ anh .Bà ấy lúc nào cũng muốn bắt anh sống theo ý muốn của bà ấy .Nhất là quản lý anh như một đứa trẻ.

-Hình như anh luôn chống đối mẹ anh ?

-Đó là sau này .Còn trước kia thì anh chỉ chịu đựng.

Thiên Hương nói như "lên lớp" :

-Cha mẹ lo lắng con cái là vì muốn con nên người đấy.

Thiếu Giang bật cười,rồi quay lại nhìn cô .Cái nhìn làm cô đỏ mặt vì nhận ra mình ăn nói có vẻ ngô nghê .Cô im lặng quay chỗ khác,ngượng ngịu

.Nhưng anh ta có vẻ không quan trọng cử chỉ ấy .Anh ta chống hai tay lên thành cửa ,câu mặt lại như đang nhớ những chuyện khó chịu.

-Mẹ anh là một phụ nữ sắc xảo và rất độc đoán .Anh không sao chịu nổi sự kiểm soát của bà ấy .Sống trong nhà,lúc nào anh cũng có cảm giác ngột thở .Anh không có được tình mẹ con dịu dàng như người ta.

Anh ta ngừng lại,cười gằn :

-Một ngày nào đó khi đủ sức,anh sẽ thoát khỏi sự khống chế đó .Anh thề là như vậy.

-Sao anh ghét mẹ anh thế ?Anh thật khác người .Tôi nghĩ,ghét người thân nhất của mình thì khổ lắm.

Thiếu Giang chột quay lại,mỉm cười :

-Sao em biết ?

-Tại vì tôi cũng đã từng giận mẹ tôi .Những lúc như vậy tôi khổ sở lắm .Nhưng mẹ tôi thì hiền còn mẹ anh thì dữ .Tôi nghĩ sống trong gia đình phức tạp như anh thì cái khổ sẽ nhân lên gấp đôi.

Thiếu Giang nhìn cô hơi lâu .Anh ta có vẻ ngạc nhiên về cách nói chuyện của cô .Rồi anh ta gật gù :

-Em khá lắm .Nhưng sao em biết mẹ anh dữ ?Sao em dám nói điều đó trước mặt anh ?

Về mặt anh ta có vẻ đe dọa. Nhưng Thiên Hương vẫn không hề nao núng :

-Tôi biết dì Hồng không hiền,nhưng dì ấy còn sợ mẹ anh .Điều đó chứng tỏ mẹ anh dữ hơn .Mấy người dữ mới có tính độc đoán như vậy.

-Chà ! Em không khờ như anh nghĩ .Em có cái đầu của em .Rồi sao nữa ?

-Sao là sao kia ?Anh muốn tôi nói gì ?

-Nói thật suy nghĩ của em về gia đình anh và cả cá nhân anh nữa.

Thiên Hương nói không do dự :

-Quốc Ninh bảo với tôi,anh là đại công tử .Tôi thấy nó nói đúng lắm .Vì anh hay nói chuyện mệnh lệnh với người khác .Anh làm tôi không thích anh.

-Không thích anh ?

Thiếu Giang quay hẳn lại,đối diện với cô .Anh nhìn cô chăm chú,rồi chợt mỉm cười :

-Em dám nói như vậy trước mặt anh à ?Từ đó đến giờ,chưa ai dám nói chuyện với anh như thế.

Thiên Hương làm thinh .Cô không hiểu nổi tại sao mình nói câu đó .Nhưng cách trả lời của anh ta khiến cô thấy dị ứng .Nó có vẻ quyền lực quá .Cô không thích như vậy.

Cô tưởng Thiếu Giang sẽ tự ái hoặc bất mãn .Nhưng anh ta có vẻ không để bụng .Anh ta chợt nhìn đồng hồ rồi ra lệnh :

-Em thay đồ rồi nằm nghỉ một chút đi .Chiều anh đưa về.

Nói rồi,anh ta đi ra ngoài,khép cửa lại cho cô .Thiên Hương cúi xuống nhìn đồng hồ ở tay mình .Mới có hai giờ,có nghĩa là cô còn ở lại đây rất lâu .Nhưng cô không cảm thấy như vậy là chán .Ngược lại,cô bắt đầu cảm thấy thích cảnh vật yên tĩnh ở đây .Mặc dù nó là của gia đình Thiếu Giang nhưng ở đây không có những người phụ nữ hay quan sát cô.

Thiên Hương tò mò đi quanh căn phòng,ngắm nghía,rồi đến mở tủ áo .Trong tủ treo một dãy áo của phụ nữ .Cái nào cũng đẹp .Cô cầm từng chiếc lên nhìn .Ngắm chán chê rồi cô đóng cửa lại và quay qua xem các lọ linh kinh trên bàn phấn .Có đến chục lọ nước hoa đủ loại .Vô số các loại phấn,kem và son môi .Nhìn mà rối cả mắt .Cô thử bôi chút son lên môi,rồi ngắm mình trong gương một cách thích thú.

Cuối cùng cô mệt mỏi nằm lăn ra giường .Thật thoải mái dễ chịu khi chỉ có một mình mình ở giữa cảnh đẹp như thế này .Lúc này Thiếu Giang nói đúng .Ban đầu cô hơi nghi khi đi với anh ta .Nhưng bây giờ thì không còn nữa .Tiếp xúc rồi,cô thấy anh ta cũng không có gì ghê gớm lắm.

Cô suy nghĩ vẩn vơ một lúc,với cảm giác nhẹ tênh .Mấy tháng nay lo học thi căng thẳng .Bây giờ tất cả gánh nặng không còn nữa,cô thấy thật sung sướng khi được ngủ .Và cô thiếp đi trong tâm trạng hân hoan khó tả.

Khi Thiên Hương thức dậy thì trời đã hơi tối .Đèn trong phòng bật sáng từ lúc nào đó .Ánh sáng làm cô hơi ngạc nhiên .Cô ngồi đưa mắt nhìn ra cửa sổ .Bên ngoài trời nhá nhem .Còn Thiếu Giang thì đứng chống khuỷu tay trên thành cửa ,im lặng nhìn cô.

Thiên Hương vẫn ngồi trên giường ,cúi đầu ngượng ngịu . Cô không biết Thiếu Giang vào phòng từ lúc nào . Nhưng chắc chắn anh ta đã thấy cô ngủ .

Cô ngượng đến mức không dám ngẩng đầu lên nhìn anh ta . Một lát sau, cô nghe tiếng anh ta cười :

-Em ngủ gần bốn tiếng rồi .Có cần ngủ thêm không ?

-Thôi khỏi . Ngủ vậy là đủ rồi .Cô nói khẽ.

Thiếu Giang vẫn đứng ở cửa nhìn cô khá lâu . Rồi anh ta tế nhị đi ra ngoài .

Thiên Hương chỉ chờ có vậy . Cô vội nhảy xuống giường đi vào phòng rửa mặt . Cô hơi xấu hổ vì thấy mặt mình vẫn còn ngây ngây ,xấu ời là xấu.

Cô tần ngần ngồi xuống giường,cúi đầu nghĩ ngợi . Không biết Thiếu Giang đã đi đâu rồi . Bây giờ cô cũng không biết phải làm gì tiếp theo ,chỉ biết ngồi đợi anh ta.

Anh ta chợt đẩy cửa bước vào . Thấy cô ngồi rầu rĩ một mình anh ta có vẻ ngạc nhiên :

-Em làm sao vậy ?

Thiên Hương ngước lên,lắc đầu rồi hỏi khẽ :

-Bây giờ tôi có thể về được chưa ?

Thiếu Giang hơi nhướng mắt như ngạc nhiên rồi bật cười :

-Anh chờ để đưa em về đây.

Như chỉ chờ có vậy . Thiên Hương vội đứng lên đến bên bàn lấy mấy quyển tập rồi đi ra cửa . THiếu Giang bước đến tắt đèn . Hai người chợt rơi vào

vùng bóng tối le lói . Thiên Hương hơi sợ . Cô vội đi xuống cầu thang .

Nhưng anh ta chợt giữ vai cô lại ,đứng đối diện với cô khá lâu,cố nhìn mặt cô . Thiên Hương có cảm tưởng anh ta sẽ ôm lấy cô và nói một cái gì đó .

Điều đó làm cô hoảng sợ vội rút người lại :

-Tôi muốn về.

Lập tức Thiếu Giang buông tay xuống . Anh ta im lặng đưa cô xuống cầu thang . Khi ngồi vào xe,anh ta không bật công tắc mà vẫn ngồi yên.

-Hình như em thấy không thoải mái khi đi chơi với anh.

Vừa nói anh ta vừa bật đèn trong xe, và nhìn cô hơi lâu . Cuối cùng thấy cô vẫn cứ lặng thinh với vẻ xa cách thường xuyên khi tiếp xúc với mình,anh ta nhún vai một cái rồi cho xe lướt đi . Rõ ràng là anh ta rất chán với thái độ của cô . Thiên Hương cảm thấy như vậy.

Khi cô đi vào nhà,dì Hân đã ngồi chờ trong phòng khách,có vẻ nóng ruột chờ cô về . Thấy Thiên Hương dì hỏi ngay :

-Thế nào rồi con ? Đi chơi có vui không ? Cậu ấy đưa con đi đâu vậy ?

-Dạ đưa đến nhà anh ấy . Nhưng nhà đó ở xa lắm,không phải là nhà dì đến lần đó.

Ngay lúc đó Quốc Ninh và Thái An đi xuống . Cả hai ngồi đối diện nhìn Thiên Hương . Quốc Ninh gật đầu như hiểu biết :

-Em biết ở đó rồi . Đó là nhà nghỉ của gia đình họ . Chỗ đó yên tĩnh lắm phải không ?

Thiên Hương chưa kịp trả lời thì dì Hân đã hỏi tiếp :

-Câu ấy có nói gì với con không ?

-Dạ có.

-Nói gì thế ? Có bàn tới chuyện đám cưới không ?

"Cưới à ? " Thiên Hương mở lớn mắt kinh ngạc,nhưng không nói gì . Dì Hân như biết điều đó làm cô hoảng sợ nên vội nói khỏa lấp :

-Thế con có nói chuyện gì với cậu ấy không ?

-Dạ không . Không ai nói gì nhiều cả .Anh ta thấy con không nói nên cũng không thích gợi chuyện cho con.

-Vậy à ?

Dì Hân có vẻ bất ngờ và thất vọng,ngồi yên lặng như suy nghĩ . Rồi thấy vẻ mặt hoang mang buồn bã của cô,dì lập tức mỉm cười :

-Không sao . Lần đầu tiên tiếp xúc với nhau mà . Phải có khoảng cách chứ .Nhưng nếu mai một gặp cậu ấy con phải nói chuyện nhé .Đừng có im lặng hoài người ta chán lắm.

-Dạ.

Thiên Hương ngoan ngoãn đứng lên . Cô đi lên phòng với cảm giác buồn chán tràn ngập . Thái độ của dì Hân làm cô thấy sợ ,nhất là khi nhớ đến chữ "cưới " mà dì ấy nói . Cô có cảm tưởng mình là đồ vật mà dì ấy muốn đẩy vào gia đình Thiếu Giang.

Rồi cô lại nhớ đến cử chỉ lạnh nhạt của anh ta lúc đưa cô về . Có lẽ cô đã làm anh ta chán thật . Nếu có thật như vậy,chắc dì Hân giận cô ghê gớm. Tự nhiên Thiên Hương thấy mệt mỏi lạ lùng . Trong khi bận bịu cô vô tư lo thi cử,thì cô lại vướng vào chuyện lớn lao quá sức suy nghĩ của mình . Điều đó làm cô tủi thân muốn khóc.

Buổi tối cô đang ngồi buồn bã thì Quốc Ninh bước vào . Hắn có vẻ hiểu tâm trạng của cô . Lần đầu tiên Thiên Hương nghe hắn an ủi một cách chững chạc :

-Chị đừng buồn mẹ em . Nói vậy chứ chưa có gì đâu.

-Nhưng dì Hân muốn chị làm đám cưới lắm phải không ? Nếu không thì dì ấy đã không hỏi như lúc này.

Quốc Ninh tư lự một chút rồi nói thành thật :

-Đó là tại mẹ em sợ đấy . Thật ra anh ta cũng lẳng nhăng lắm . Một người như anh ta thì có thiếu gì con gái bám theo . Cho nên mẹ em sợ anh ta muốn chơi qua đường với chị.

Thiên Hương mở to mắt ngó ra ngoài trời . Tự nhiên cô rùng mình kinh sợ . Cô nói như muốn khóc :

-Đã biết vậy,sao dì Hân còn bắt chị quen với anh ta ?

-Ờ thì tại mẹ muốn chị làm dâu nhà đó . Chị có ưu thế là gia đình họ đồng ý chị . Nhưng dù sao mẹ em vẫn sợ anh ta chỉ muốn mua vui . Đó là con dao

hai lưỡi đẩy.

Thiên Hương thì thầm :

-Chị sợ lắm . Phải làm sao bây giờ hả Ninh ?

Quốc Ninh lắc đầu :

-Em cũng không biết nữa . Chuyện của chị là do em nghe lén mà biết đấy, chứ mẹ không nói với em nhiều đâu.

Thiên Hương quay lại nhìn hấn . Bây giờ cô mới nhớ ra hấn hơn cô có một tuổi . So với Thiếu Giang thì hấn vẫn là con nít . Mà con nít thì làm sao giúp cô giải quyết chuyện người lớn cho nổi.

Quốc Ninh còn nói nhiều nữa . Nhưng cô không nghe nổi . Cô lấy cớ nhưc đầu để đuổi hấn ra ngoài ,rồi ngồi xuống bàn học,hai tay ôm lấy mặt một cách rầu rĩ.

Mấy ngày sau ,Thiếu Giang không đến nhà dì Hân,cũng không gọi điện hay có bất cứ sự liên lạc nào . Nhưng dì Hồng thì có đến hai lần, bà ta mang quà đến cho dì Hân chứ không phải vì muốn đến nhìn cô . Thiên Hương nghĩ Thiếu Giang đã ghét cô . Vì cô cứ luôn xa cách với anh ta . Bây giờ cô không sợ anh ta nữa mà thấy sợ bị dì Hân giận.

Nhưng không thấy dì tỏ thái độ gì khác lạ nên cuối cùng cô hoàn toàn yên tâm mà nghĩ mình được yên ổn.

Tối nay,Thiên Hương đang học bài thì Quốc Ninh bước vào :

-Chị làm gì vậy ? Học nữa hả ? Thôi nghỉ đi . Đi chơi với em.

Thiên Hương lắc đầu nguầy nguậy :

-Không được đâu . Còn có tối nay để học thôi đấy . Phải tranh thủ mới được.

Hấn lắc đầu và cương quyết xếp mấy quyển tập của cô,cất vào tủ :

-Lấy kinh nghiệm thi đại học của em,em khuyên chị nên nghỉ một buổi đi . Phải để đầu óc thoải mái nữa chứ.

Quốc Ninh chạy qua phòng bà Hân lấy hộp phấn và son môi rồi trở qua phòng Thiên Hương :

-Chị trang điểm đi . Làm cho đậm lên . Ráng đẹp thêm nhé.

Nói xong hấn biến đi ra ngoài . Khi hấn trở lại thì Thiên Hương đã chuẩn bị xong . Hấn nhìn cô từ đầu tới chân,gật gù :

-Công nhận chị đẹp " tàn bạo ".

Thiên Hương đập lên vai hấn một cái :

-Nói bậy.

Quốc Ninh kéo tay cô chạy xuống cầu thang . Điệu bộ hấn đầy vẻ hí hửng .

Hấn bảo cô đứng chờ rồi lái xe ra sân . Thiên Hương ngạc nhiên :

-Đi xe này hả ?

-Lên đi . Em mượn của mẹ đấy.

Thiên Hương phì cười mở cửa bước lên.

Lát sau hấn cho xe rẽ vào một nhà hàng lớn có khoảng sân thật rộng . Thiên

Hương ngơ ngác đi theo hắn vào trong.

Cả hai đi vào một căn phòng rộng đông người . Hình như cô với hắn đến trễ nhất . Vì cô thấy ổ bánh đã được thắp nến xong . Và chủ nhân chuẩn bị cất.

Quốc Ninh giơ tay lên nói lớn :

-Khoan mày. Còn tao nữa.

Một đám trai gái nửa người lớn nửa con nít quay ra cửa nhìn . Mấy chục cặp mắt ngó Thiên Hương đầy tò mò làm cô hơi run . Còn Quốc Ninh thì có vẻ rất tự đắc . Hắn kéo tay cô đến đứng cạnh chủ nhân buổi tiệc khoát tay một vòng :

-Giới thiệu với quý vị đây là THIÊN Hương.

Buổi tiệc kết thúc khá sớm . Sau đó, cả đám kéo lên tầng trên nhảy nhót .

Hình như đây mới là tiết mục chính nên ai cũng hăm hở đi lên . Quốc Ninh cũng vậy . Hắn kéo Thiên Hương đi theo bạn bè . Vừa đi hắn vừa hỏi lớn :

-Chị biết nhảy không ?

-Không biết.

-Không sao đâu . Để em dạy cho.

Thiên Hương cố nín cười và kéo hắn ra một góc :

-Này chị không nhảy đâu nhé ,rủi té thì quê chết.

-Dễ lắm . Để em dạy cho.

Nhưng cô vẫn lắc đầu nguây nguây :

-Thôi đi . Không được đâu . Chị không thích như vậy đâu.

Thuyết phục hoài không được Quốc Ninh đành đồng ý nhượng bộ Thiên Hương . Nhưng hắn mê chơi quá nên không chịu về . Hắn đưa cô đến chiếc bàn trống gọi nước cho cô rồi biến mất giữa sàn nhảy.

Ngồi một mình Thiên Hương háo hức nhìn người ta đang cuồng nhiệt theo điệu nhạc . Cô không biết đó là loại nhạc gì nhưng quả thật là rất hay . Nó làm cô cũng muốn nhảy lên theo . Và cô không hay mình cũng nhip tay lên bàn một cách vui vẻ.

Ngồi một lát,Thiên Hương chợt phát hiện ra Thiếu Giang . Anh ta đứng gần đó nãy giờ mà cô không thấy . Không cưỡng được tò mò, cô chăm chú theo dõi những động tác của anh ta . Phải nói là anh ta nhảy rất đẹp ,với phong cách thật quyến rũ . Cô nhìn mà cảm tưởng như trong phim . Và cô say sưa theo dõi chỉ một mình anh ta . Tối nay cô thấy anh ta thật là lãng mạn.

Anh ta có vẻ không biết mệt,cứ ôm cô gái trong tay nhảy hết bản này đến bản khác . Thiên Hương nhìn cô nàng với một chút ghen ghen,ganh tị . Tự nhiên cô muốn mình là cô nàng đó . Nghĩ là được anh ta ôm trong tay và nhìn một cách tình tứ y hệt như mỗi tình mà cô từng tưởng tượng.

Ý nghĩ đó làm cô đỏ bừng mặt ,tự xấu hổ một mình . Lần đầu tiên cô định hình người yêu một cách cụ thể với dáng dấp cụ thể chứ không phải là mù mờ như những giấc mơ nữa.

Khi ngưng một điệu nhạc . Thiếu Giang chợt đưa cô gái đi về phía dãy bàn . Đi ngang qua chỗ Thiên Hương anh ta lướt mắt qua cô, rồi chợt quay lại nhìn kỹ hơn . Cuối cùng anh ta đứng lại hẳn và nhìn cô chăm chú . Hình như anh ta không ngờ cô ở đây nên có vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Thiên Hương lúng túng ngó đi chỗ khác . Như bị bắt quả tang mình đang làm một chuyện xấu, mà không biết đó là chuyện gì.

Thiếu Giang nói gì đó với cô gái rồi đi thẳng đến bàn cô :

-Em làm gì ở đây vậy ?

Thiên Hương ngược lên bối rối :

-Tôi... tôi không làm gì hết . Chỉ ngồi chơi thôi.

-Ai đưa em tới đây ?

-Quốc Ninh.

Thiếu Giang nhìn ra sàn nhảy rồi nhíu mày :

-Sao em chịu theo cậu ta đến chỗ này ? Cậu ta đâu rồi ?

-Nó đang nhảy với bạn.

Thiếu Giang không nói gì nữa . Anh ta lẩn vào đám đông mất dạng . Thiên Hương tưởng là anh ta ra nhảy . Nhưng không ngờ chỉ một lát anh ta đã trở lại rồi cúi xuống gần cô nói như ra lệnh :

-Đứng lên đi . Anh đưa em về.

-Hả ? Không được đâu . Cô vội phản đối.

Cặp mắt anh ta nhíu lại như không hài lòng :

-Tại sao không được ? Anh hay cậu ta đưa thì cũng vậy thôi . Về ngay đi.

Nhưng Thiên Hương vẫn lắc đầu :

-Bỏ về như thế nó sẽ mất mặt lắm . Tôi không làm vậy đâu.

Thiếu Giang có vẻ bức mình . Anh ta ngồi hẳn xuống bên cô :

-Tại sao em không về ? Cái gì mất mặt ?

-Tôi phải chờ Quốc Ninh . Anh không hiểu chuyện gì đâu.

-Lý do thật vô lý . Giờ này lẽ ra em ở nhà học bài chứ không phải ở đây .

Ngày mai em còn phải thi nữa mà.

Thiên Hương lúng túng nhìn xuống mặt bàn . Cô thấy khổ sở vô cùng . Nghe cách anh ta nói, cô nghĩ mình thật chẳng ra gì, nhưng giải thích thì cũng không được . Cô ngược lên đưa mắt tìm Quốc Ninh . Thấy cử chỉ của cô .

Thiếu Giang cau mặt :

-Cậu ấy bảo em cứ về đi . Còn em ? Có cần phải tránh mặt anh như vậy không ?

Thiên Hương lặng thinh . Quốc Ninh đã nói như vậy rồi cô lấy lý do gì để chờ hẳn bây giờ . Cái tên mê chơi này thật đáng giận . Tự nhiên cô nổi sùng lên, và tự hứa với lòng mai một sẽ không thêm đi đâu với hẳn nữa.

Thiếu Giang ngồi quan sát nét mặt của cô, cuối cùng anh nghiêm nghị :

- Suy nghĩ xong chưa ? Em có biết mấy giờ rồi không ? Đừng quên là sáng

mai em còn phải thi đó.

Thiên Hương miễn cưỡng đứng dậy theo anh ta xuống sân . Khi ngồi vào xe, cô nép vào một góc lặng lẽ suy nghĩ . Bây giờ cô có cảm giác mình thật lố bịch trong mắt Thiếu Giang . Có lẽ anh ta nghĩ cô ham chơi hoặc đua đòi . Anh ta có nghĩ như thế nào đi nữa cô chỉ biết làm thinh, chứ làm sao mà giải thích bây giờ.

Cô hơi liếc qua Thiếu Giang . Cố đoán xem anh ta đang nghĩ gì . Nhưng anh ta chỉ im lặng nhìn phía trước, và im lặng như vậy trên suốt đường đi . Đến lúc tới trước cổng nhà, anh ta mới lên tiếng :

-Cố gắng làm bài đi . Khi nào em thi xong anh sẽ nói chuyện với em.

Thiên Hương ngẩn ngơ nhìn anh ta . Nhưng anh chỉ ra hiệu cho cô xuống xe rồi cho xe chạy đi , thái độ của anh làm cô thấy bất ổn vô cùng . Lần đầu tiên anh ta có vẻ gay gắt với cô, dù là không hề trách móc . Cô muốn dừng suy nghĩ nhưng không được . Chẳng lẽ cô bị anh ta chi phối nhiều như vậy ?

Cô đi lên phòng . Quả thật thấy rất khổ sở. Thế rồi khi tắt đèn nằm xuống giường, cô lại tơ tưởng đến hình ảnh anh ta khi nhảy, rồi mơ mộng đủ thứ chuyện. Rất may là không ai biết được ý nghĩ của cô , nhất là Thiếu Giang . Anh ta mà biết, chắc là cô sẽ xấu hổ chết mất.

Sáng hôm sau, Quốc Ninh đưa Thiên Hương đến trường . Hắn còn có vẻ rất khoái chí chuyện tối hôm qua . Hắn vừa nói vừa khoa tay loạn xạ :

-Tối qua, em kết một con bé dễ thương lắm . Con bé dạn dĩ sợ . Nó nhảy với em suốt luôn.

-Thảo nào bỏ chị ngồi góc mở một mình . Quê muốn chết được.

Quốc Ninh cười hì hì :

-Tại con bé không chịu nghỉ, em phải nhảy hoài với nó chứ làm sao bây giờ . Nhưng anh Giang đưa chị về rồi còn gì . Không chừng em còn tạo điều kiện cho "hai người " có dịp tiếp xúc nữa là.

Thiên Hương nhăn mặt :

-Nhưng chị không thích gặp kiểu đó . Ninh có biết anh ta nói gì không ? Anh ta bảo lẽ ra giờ đó chị phải ở nhà học bài chứ không nên đi chơi đua đòi .

Chị quê muốn chết được.

-Ảnh nói như vậy hả ? Hừm ! Làm như ông nội người ta không bằng.

-Không cần phải là ông nội, bạn bè cũng phê bình được . Tự nhiên không lo học bài thi mà bỏ đi chơi . Nếu chị mà rớt thì sẽ bị cười vào mũi.

Thái độ phê phán của Thiếu Giang làm cô thấy bất ổn, dù đã cố tự nhủ anh ta thích hay ghét không ảnh hưởng gì đến cô.

Cô cũng không hiểu nổi mình nữa . Hình như hình ảnh quyến rũ của anh ta lúc nào đó đã có tác động mạnh mẽ đến cô, làm cho cô cứ như mơ mộng, điều chủ yếu bây giờ là cô nhìn anh ta với góc cạnh khác . Một thanh niên hào hoa phong nhã chứ không phải là " đại công tử " khô khan chỉ biết

ra lệnh.

Phải vất vả lắm Thiên Hương mới tập trung được vào bài thi . Thi xong môn cuối cùng, cô hồi hộp đến nỗi tim đập loạn xạ . Cô cố đi thật chậm để dừng cho Thiếu Giang phát hiện mình nôn nóng . Nhưng ra đến cổng . Người đón cô không phải là anh ta mà là Quốc Ninh với dáng vẻ lóc chóc.

Thiên Hương thất vọng vô cùng . Cô cứ tưởng hôm nay Thiếu Giang sẽ đón cô giống như anh ta đã làm lần trước . Chính anh ta đã bảo khi cô thi xong sẽ nói chuyện kia mà vậy mà bây giờ lại thất hứa.

Thiên Hương buồn vô cùng . Buồn đến nỗi Quốc Ninh nói gì cô cũng không để ý . Cô nghĩ rằng Thiếu Giang đã không thích cô nữa vì thấy cô không ngoan ngoãn, tệ hơn nữa là đua đòi . Tự nhiên cô giận Quốc Ninh vô cùng . Tất cả tại hắn hết đây.

Buổi trưa khi cả nhà đã ngủ cô lấy quyển nhật ký và cây viết xuống vườn hoa . Cô đang có hứng và định làm thơ về Thiếu Giang . Cô ngồi xuống trụ xi măng đối diện với bồn hoa cúc sát bờ tường , hí hoáy viết viết,xóa xóa . Cô tập trung đến nỗi không nghe tiếng giầy nghiêng trên sỏi . Cho đến khi có tiếng bước chân dừng hẵn bên mình, rồi một khuôn mặt cúi xuống đọc những dòng chữ trên giấy. Thiên Hương mới giật mình xếp vội quyển sổ, giấu ra sau lưng, rồi ngồi ngẩn người nhìn anh ta.

Thiếu Giang mỉm cười ngồi xuống cạnh cô :

-Sao trưa nay không ngủ mà ra đây ?

-Tôi không muốn ngủ.

Cô trả lời lí nhí như cách hay làm khi tiếp xúc với anh ta . Trong bụng lại xôn xao lên,cảm giác thật khó tả . Thiếu Giang hoàn toàn không biết sự thay đổi của cô . Anh nghiêng đầu qua nhìn quyển sổ :

-Đưa anh xem tiếp đi.

Thiên Hương vội lắc đầu và càng giấu biến ra sau lưng . Cử chỉ của cô làm Thiếu Giang bật cười . Anh nói thản nhiên :

-Anh đã đọc hết rồi . Em làm thơ khá lắm . Vậy nhân vật mà em mơ tưởng đó có thật không ?

-Không có . Tôi chỉ tưởng tượng thôi.

-Nhưng cảm xúc thì có vẻ thật lắm . Cho anh bài thơ đó được không ?

Thiên Hương lí nhí :

-Mới có mấy câu, chưa thành bài.

-Vậy bao giờ làm xong thì chép cho anh . Được chứ ?

Thiên Hương ngược lên nhìn xem anh ta nói thật hay đùa . Còn anh ta thì cũng đang nhìn cô, vẻ mặt có vẻ nghiêm chỉnh . Có lẽ anh ta nói thật . Thiên Hương nghĩ như vậy . Tự nhiên cô thấy tự tin hơn :

-Vâng.

Thiếu Giang có vẻ ngạc nhiên vì sự ngoan ngoãn bất ngờ của cô . Anh ta

nhìn cô chăm chú, rồi cười hài lòng :

-Anh rất thích thái độ đó của em.

Thiên Hương chưa kịp trả lời thì anh ta chợt đổi giọng :

-Em làm bài được không ?

Cô nói với vẻ thiếu tự tin :

-Tôi nghĩ... hình như là được . Nhưng tôi không chắc lắm.

-Lại đề phòng anh rồi . Sợ anh cười phải không ? Anh đã nói rồi . Chỉ nói thật với mình anh thôi . Không nhớ sao ?

Thiên Hương lặng thinh . Cô cũng đang rất sợ . Hai ngày nay đầu óc cô lúc nào cũng nghĩ về anh ta . Nó thay đổi đột ngột đến độ cô không biết phải đối phó như thế nào với anh ta . Nhất là không biết nên có thái độ ra sao để đừng bị anh ta phát hiện . Cho nên, dù rất muốn bảo là mình nhớ tất cả những gì anh ta nói, cô cũng không dám.

Thiếu Giang chợt nhắc lại :

-Thế nào, có hy vọng chứ ?

-Vâng.

Thiên Hương đáp bừa . Cô thấy Thiếu Giang lại cười . Chúa ơi ! Anh ta có nụ cười đẹp quá . Cách cười của một người tự tin vào mình . Nó rất cuốn hút mà cô không lý giải được tại sao . Cô còn đang ngơ ngẩn thì Thiếu Giang chợt chuyển đề tài :

-Tại sao em bỏ học để đi chơi với Quốc Ninh . Em thích đến chỗ đó lắm hả Hương ?

Thiên Hương ngớ người ra . Câu hỏi bất ngờ của anh cô trả lời không kịp . Cũng không kịp suy nghĩ cách đối phó . Cô chỉ biết dờ người ra ngồi im.

Thiếu Giang nhắc lại :

-Sao em không trả lời ? Có phải em bắt đầu thích cách chơi ở đây không ?

-Không có . Cô buột miệng.

-Vậy thì tại sao em dám bỏ học để đi chơi . Anh nhớ trước đây em quan trọng bài vở lắm mà , em nghiêm túc học hành chứ không phải như bây giờ . Em làm anh thấy thất vọng.

Thiên Hương hơi lặng người . Cô không chịu cách nói đó của anh ta . Tự nhiên cô thấy muốn khóc và buột miệng :

-Không phải tôi muốn đi . Tôi không đua đòi như anh nghĩ đâu mà chỉ vì lời rủ của Quốc Ninh.

Thiếu Giang chợt đổi giọng . Anh ta vừa nói vừa nhìn cô thật lâu :

-Em có biết tại sao anh không muốn em đến đó không ? Vì anh sợ rồi em cũng giống như những cô gái cùng trang lứa với em . Họ dễ bị sa ngã lắm . Còn anh thì muốn người yêu của anh hoàn toàn thơ ngây . Em cứ giữ nguyên bản chất như thế, đừng thay đổi gì cả.

Tim Thiên Hương đập loạn lên . Từ "người yêu " của anh làm cô bị xúc

động dữ dội . Nó quá mới mẻ nhưng vô cùng lãng mạn . Đầu óc cô lại lan man nhớ lúc anh nhảy với cô gái lạ . Nhìn thật là tình tứ . Thế rồi mai một cô với anh cũng sẽ tình tứ như vậy . Tình yêu như vậy mới đẹp chứ.

Mãi nghĩ lan man,cô không hay mình nhìn Thiếu Giang một cách chăm chú và say mê . Tất cả những tình cảm thâm kín đều phơi rõ trên nét mặt . Và Thiếu Giang thì quá từng trải để đọc được điều đó . Lúc đầu, anh hơi ngạc nhiên nhưng liền sau đó,anh bắt đầu suy nghĩ về sự thay đổi chóng vánh của cô . Anh im lặng một lát rồi hỏi đột ngột :

-Em chấp nhận được con người anh chứ Hương ?

Không đợi cô trả lời,anh hỏi tiếp,thẳng thắn :

-Em có yêu anh không ?

Thiên Hương hoảng hồn nhìn đi chỗ khác, mặt chợt đỏ lên nhưng vẫn im lặng . Hình như con trai ai cũng mạnh dạn cả . Họ nói chuyện tình cảm cụ thể đến mức cô gai cả người.

Thấy cử chỉ của cô. Thiếu Giang hơi cười :

-Đừng ngại . Anh không bắt em trả lời đâu . Khi khác nói cũng được.

Anh nghiêng người tới định nắm tay cô . Nhưng cô vội rút tay lại :

-Đừng . Anh đừng làm vậy . Tôi sợ lắm . Tôi biết người ta... thích nhau thì sẽ như thế . Nhưng từ từ thôi . Không phải tôi ghét anh đâu,nhưng tôi không quen.

Thiếu Giang quay mặt chỗ khác mím môi lại cố nín cười (^_^). Rồi anh gạt đầu :

-Anh xin lỗi . Còn em đừng xưng tôi với anh nghe xa lạ quá.

Thiên Hương lí nhí :

-Vâng.

Thiếu Giang quan sát cô một lúc rồi nói như nhận xét :

-Thật ra em cũng không đơn giản chút nào và khó hiểu nữa . Nhưng không sao . Từ từ anh sẽ thâm nhập vào suy nghĩ của em . Có điều em hãy chịu khó nói chuyện với anh . Đừng im lặng như trước giờ nữa, hứa với anh không ?

-Vâng.

Ánh mắt anh nhìn cô lấp lánh vẻ tinh quái :

-Vậy em nói đi . Em thích anh vì cái gì ?

Thiên Hương cúi nhìn những viên sỏi dưới chân . Cố gắng lắm cô mới nói được một câu ngắn ngủn :

-Tôi không biết.

-Nhưng có yêu chứ ?

-Vâng.

Nói xong, cô lại thấy nóng cả mặt,và tự trách mình không ít . Cô không hiểu sao lúc không có Thiếu Giang cô suy nghĩ đủ thứ,tưởng tượng đủ thứ .

Nhưng khi gặp thì không biết nói gì cả . Cô tức mình kinh khủng và thờ dãi

với ý nghĩ sợ anh ta sẽ xem mình là con cóc.

Cả hai im lặng ngồi bên nhau . Buổi trưa, cây cỏ xung quanh cũng yên lặng như ngủ . Bên cạnh cô, mấy bông cúc rung khẽ khi có ngọn gió lướt qua .

Thiếu Giang chợt choàng tay qua người cô để hái một bông, rồi yên lặng đưa cho cô . Cách tặng hoa của anh hơi khác người một chút . Nhưng cũng làm cô cảm động . Cô nói nhỏ rí :

-Cảm ơn anh.

Thiếu Giang búng nhẹ cành hoa cho nó rung lên rồi cười với vẻ nhận xét :

-Anh không hiểu tại sao em chỉ thích hoa cúc . Nhưng anh hứa sẽ tặng cho em một vườn hoa còn lớn hơn ở đây . Tha hồ cho em nhìn.

Thiên Hương không trả lời . Nhưng trong đầu cô lại hình dung một vườn hoa cúc ở đâu đó . Cô tưởng tượng đến những buổi trưa cô và anh sẽ ngồi giữa vườn hoa như thế này . Sự mơ mộng viễn vông đó khiến cô thấy mình có một mối tình thật đẹp . Và cô yêu Thiếu Giang theo cách nghĩ lãng mạn của mình chứ không nhớ đến đằng sau anh là những quan hệ phức tạp đã từng làm cô lo sợ .

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 3

Ngày tháng qua đi ,gần như nhanh chóng đối với Thiên Hương . Vừa là bình yên vừa là thay đổi . Cô đã vào đại học một cách dễ dàng và càng ngày càng dần sâu vào mối tình mà cô nghĩ là rất thú vị đối với Thiếu Giang . Có điều cô không sao thân được với những người trong gia đình anh dù tuần nào cô và dì Hân cũng qua đó ăn tối theo ý muốn của mẹ anh.

Dì Hân bảo với cô là mẹ anh rất ưng ý cô . Thiên Hương rất lơ mơ về những chuyện thực tế đó cũng chẳng quan tâm tới những điều dì Hân nói . Cô chỉ nghĩ tới mỗi mình Thiếu Giang với tình yêu thơ mộng của mình và rất chán khi nghe dì Hân tính toán về tương lai cho cô.

Thậm chí bây giờ thái độ uly quyền của Thiếu Giang đối với những người trong gia đình lại có màu sắc lạnh nhạt hơn . Và vì cô nhỏ hơn anh rất nhiều nên tình cảm của cô đối với anh cũng có vẻ tôn thờ tuyệt đối . Cô yêu Thiếu Giang theo cách nghĩ mơ mộng của mình chứ hoàn toàn không giống như sự sắp đặt của người lớn . Cho nên khi thấy vẻ sung sướng của dì Hân cô không sao chịu nổi.

Chiều nay Thiên Hương đi phố mua sắm một mình . Cô đang lang thang ngắm các quầy mỹ phẩm thì gặp bà Hồng . Bà cũng đi chợ một mình . Thấy cô, bà có vẻ sốt sắng :

-Đi đâu vậy con ?

-Dạ, con định mua quà sinh nhật.

-Thế con chọn được món gì chưa ?

-Dạ chưa.

-Đi theo dì . Để dì chọn cho . Tặng con gái phải không ?

-Dạ.

Bà Hồng kéo tay Thiên Hương đi về phía quầy cuối đường . Bà lựa một bộ đồ trang điểm thật đắt tiền rồi bảo người bán hàng gói lại . Thiên Hương sững sốt kêu lên :

-Sao mắc vậy hả dì ? Bọn con bình dân lắm . Tặng như thế sợ kỳ với...

Bà Hồng khoát tay, cắt ngang :

-Con dâu tương lai của ông Vĩnh An mà tặng quà xoàng xĩnh quá, coi đâu có được con.

-Nhưng mấy người bạn con tặng rất bình thường . Con sợ lúc mở quà, quà của con chênh lệch quá tui nó buồn.

-Ôi đừng để ý mấy chuyện đó . Chủ yếu là mình đừng để thiên hạ nghĩ mình keo kiệt . Hiều không con ?

Thiên Hương lặng thinh . Mẹ cô đã từng bảo dì Hân " xài tiền như nước " .
Thế mà dì Hồng còn hơn thế nữa . Cô chưa thấy ai hoang phí như thế.
Khi cô định về thì dì Hồng một mực bảo cô đến chơi với mẹ Thiếu Giang .
Bà còn bảo cô hãy tranh thủ lấy tình cảm của những người trong nhà .
Nhưng mặc dù rất ngán khi đối diện với mẹ của Thiếu Giang cô cũng không
dám cãi.

Khi bước vào phòng khách, Thiên Hương nghe tiếng nói chuyện rất lớn .
Đúng hơn là cãi nhau dữ dội . Cô đưa mắt nhìn dì Hồng rồi nhìn về phía
phòng ấy . Cửa phòng đóng kín nên cô không biết đó là ai, chỉ nhận ra giọng
nói là của bà chị thứ ba của Thiếu Giang.

Bà Hồng có vẻ mất tự nhiên với Thiên Hương . Có lẽ bà không ngờ trước
chuyện đó . Thấy cô ngơ ngác đứng nhìn bà vội kéo tay cô :

-Lên đây con . Lên phòng đi chơi . Chắc tụi nó cãi nhau chút xíu thôi không
có chuyện gì đâu.

" Cãi nhau âm ỉ như thế mà đi ấy bảo có chút xíu " Thiên Hương nghĩ thầm .
Nhưng cô không nói gì, chỉ đi theo bà một cách ngoan ngoãn . Cô có cảm
tưởng gia đình này rất hay xung đột nên dì Hồng đã quen và có thái độ tránh
né . Kỳ lạ thật.

Nếu là mẹ cô hoặc dì Hân chắc chắn hai người sẽ vào phòng xem chuyện gì
rồi.

Lên phòng, dì Hồng chợt nhìn cô với một chút nghiêm trang :

-Trong nhà này phức tạp lắm . Thấy chuyện gì con cứ làm ngơ như không
biết nhất là đừng bao giờ nhận xét này nọ . Con hiểu không ? Ở đây bề ngoài
chị em vui vẻ như thế chứ không phải vậy đâu.

Im lặng một lát bà lại nói tiếp :

-Dì là người đưa con vào gia đình này nên dì phải có trách nhiệm với con .
Cái gì không hiểu chỉ nói với một mình dì thôi nhé . Con hiểu không ?

-Dạ hiểu.

-Mẹ Thiếu Giang thích con ở chỗ con hiền và không nhiều chuyện đấy . Con
nhớ giữ đúng mức như trước giờ được lòng bà ấy hơn.

-Vâng.

Thật ra mình có biết gì đâu mà nhiều chuyện " . Thiên Hương nghĩ thầm .
Cô không biết rằng nếu để tâm quan sát cô sẽ thấy được khối chuyện mâu
thuẫn ngầm ngầm . Và dì Hân cũng đã từng nói với cô như thế . Nhưng cô
không để ý . Cô chỉ biết yêu Thiếu Giang và đắm đuối với mối tình đầu tiên
của mình còn ngoài ra thì không biết gì khác.

Dì Hồng chợt đi đâu đó một lát rồi trở vào bảo cô :

-Mẹ Thiếu Giang không có ở nhà . Thôi con cứ ở đây chơi với dì.

Thiên Hương rất muốn hỏi Thiếu Giang đâu . Nhưng cô không dám hỏi . Cô
ngồi im nghe dì Hồng nói chuyện, còn đầu óc thì để lan man ra ngoài . Chợt

có tiếng chuông reo . Dì Hồng nghiêng người tới nhắc ông nghe . Rồi cứ thế mà nói chuyện . Chờ mãi vẫn không thấy dì ấy gác máy cô lịch sự đứng dậy đi thơ thẩn ra ngoài ban công đứng nhìn xuống sân.

Ngoài cổng có chiếc xe phóng vào sân . Nhìn thoáng là biết Thiếu Giang về . Thiên Hương mừng rỡ vội chạy xuống đón anh . Nhưng cô vừa xuống đến giữa cầu thang thì anh đã đi vào căn phòng có tiếng cãi vã lúc nãy làm cô mất cả hứng và tiu nghỉu đi ra ngoài phòng khách.

Tiếng cãi lúc nãy hình như ngưng bật khi Thiếu Giang về, chỉ còn là nói chuyện bình thường . Thiên Hương tò mò đến nghe xem Thiếu Giang làm gì trong đó . Cô chợt khựng lại, Thiên Hương ngỡ ngàng khi nghe giọng anh gay gắt :

-Mấy chị là người trong nhà . Tại sao lại cư xử với nhau như vậy ? Em đã chán phải đứng ra giải quyết những cái đó lắm rồi . Đã hai lần như vậy, chị nghĩ em có thể tro mặt đến hoà giải với người ta hay sao ? Em yêu cầu hai chị chấm dứt chuyện này đi.

-Nhưng lỗi chuyện này thôi Giang . Em phải để chị gỡ vốn chứ.

-Chị càng dần sâu vô càng thua đậm . Dứt khoát em không muốn dính líu tới mấy chuyện như vậy nữa.

Im lặng một lát rồi giọng anh rắn đanh :

-Em không muốn mấy chị cãi nhau trong nhà này nữa .Nói như thế chị tự hiểu.

Sợ bị phát hiện nghe lén . Thiên Hương vội đi nhanh lên lầu, trở lại phòng dì Hồng . Nhưng dì ấy vẫn chưa nói chuyện xong . Cô lại trở ra ban công đứng. Một lát sau, Thiếu Giang đi lên . Nghe tiếng chân anh, Thiên Hương vội chạy ra cầu thang đứng đón . Cô thấy anh có vẻ ngạc nhiên vì sự có mặt của mình .Vẻ lầm lì biến mất ,khuôn mặt anh trở nên dịu dàng hơn khi thấy cô.

-Ai đưa em đến đây vậy ?

-Dì Hồng . Em nghĩ tới đây thì gặp anh nên dì ấy bảo là em đi liền.

Thiếu Giang choàng tay ngang lưng cô :

-Vào phòng anh đi . Nãy giờ em có gặp mẹ anh không ?

-Dạ không . Hình như bác không có nhà.

-Tốt.

Thiếu Giang buông một câu ngắn gọn rồi đến mở cửa phòng . Hình như chưa yên tâm anh quay lại nói như dặn :

-Mai một nếu không có anh, em đừng tự đến một mình . Cần gì thì gọi điện cho anh, anh sẽ đến chở em.

-Sao thế ? Bộ anh không thích em đến đây hả ? Thiên Hương ngỡ ngàng

Thiếu Giang lắc đầu,khuôn mặt anh thoáng lầm lì với vẻ khó hiểu :

-Anh không muốn em tiếp xúc nhiều với mọi người trong nhà.

-Sao kỳ vậy ? Em thấy ai có người yêu cũng muốn...

Thiếu Giang hiểu ngay cô muốn nói gì . Anh chặn lại :

-Nhưng nhà anh không giống người khác . Anh không muốn em bị lôi kéo vào bất cứ chuyện gì . Em chỉ cần nghe lời anh chứ đừng tìm hiểu gì cả.

Thấy vẻ mặt ngơ ngơ của cô,anh chợt cười với vẻ ngạo mạn ngấm ngầm :

-Sau này khi cưới nhau, chúng ta sẽ tách rời mọi người trong gia đình . Anh sẽ không để em sống ở đây đâu.

Thiên Hương nói một cách vô tư :

-Sao kỳ vậy ? Dì Hân bảo anh là con trai duy nhất trong nhà, sau này tất cả sẽ thuộc về anh . Anh không sống ở đây thì làm sao nó là của anh được ?

Thiếu Giang quay phắt lại nhìn cô chăm chăm :

-Dì Hân nói với em như vậy à ?

-Không nói với em,mà nói với mẹ em . Em nghe lén.

-Anh không cần biết dì ấy nghĩ gì, nhưng anh muốn biết suy nghĩ thật của em . Nếu anh không thừa kế gia sản của ba mẹ anh, em có thất vọng không ? Em có cần những thứ đó không ?

Thiên Hương lắc đầu nguầy nguậy :

-Em không cần . Thật đấy . Em chỉ thích anh yêu em thôi.

Cô suy nghĩ một lát rồi nói thành thật :

-Mẹ nói với dì Hân là mẹ sợ anh lăng nhăng rồi làm em khổ . Hôm đó nghe nói,em buồn dễ sợ . Thế anh sẽ không lăng nhăng nữa chứ ?

-Tầm bậy . Đừng suy nghĩ tới chuyện vớ vẩn đó.

-Nhưng em sợ lắm đấy . Lâu lâu nghĩ tới chuyện đó em buồn kinh khủng.

-Không được nghĩ bậy như vậy . Cách hay nhất là đừng bao giờ em nghe lén chuyện của người lớn . Em không hiểu nổi đâu.

Anh khoát tay như không quan tâm đến chuyện đó và ngồi xuống đôi diện,nhìn cô thật lâu rồi trở lại câu chuyện :

-Em có thích ngôi nhà này là của em không ?

Thiên Hương lắc đầu :

-Em không nghĩ tới mấy thứ đó,chỉ thích anh đừng lăng nhăng thôi.

Thiếu Giang cau mặt :

-Hình như em bị nhồi nhét vào đầu những chuyện vớ vẩn đó rồi . Không được nghĩ như vậy nữa nghe.

Thiên Hương chưa kịp trả lời thì có tiếng chuông reo . Thiếu Giang có vẻ bị phiền toái . Anh lấy máy trong túi ra giọng cộc lốc.

-A lô . Tôi đây.

Thiên Hương tò mò nhìn anh . Không hiểu người bên kia nói gì mà khuôn mặt anh có vẻ cau có . Rồi anh nói như ra lệnh :

-Bảo anh ta đem qua đây cho tôi.

Thiếu Giang cất máy ,quay lại nhìn Thiên Hương nhưng vẫn im lặng . Cô cũng ngơ ngác nhìn lại anh :

-Chuyện gì vậy anh ?

-Không có gì . Đừng để ý công chuyện của anh.

Thiên Hương dạ nhỏ nhưng vẫn không thể không thắc mắc . Cô không hiểu nổi tại sao khi gặp Thiếu Giang ở nhà là lại thấy vẻ lăm lè cau có của anh , như thể anh rất ghét gia đình mình . Và anh chỉ có vẻ hào hoa khi ra ngoài đường hoặc lúc ở bên cô . Thiếu Giang phức tạp quá nên cô không hiểu được gì ở anh cả . Đã mấy lần cô hỏi nhưng anh cũng không chịu giải thích . Rốt cuộc cô đành quen với ấn tượng anh là người khó hiểu.

Một lát sau, cô gái giúp việc đưa một người đàn ông đến . Thiếu Giang bảo Thiên Hương ra ngoài, rồi gọi ông ta vào . Hai người đóng cửa, không biết là làm gì trong đó . Thiên Hương tò mò hết chịu nổi . Cô loay hoay đi tới đi lui ngoài cửa phòng cố tìm cách nhìn vào . Nhưng cửa đã đóng như thể không cách gì nhìn cho được.

Chỉ có cách là nhìn qua khung bông . Thế là cô rón rén ra phòng khách nhấc chiếc ghế, nhón chân lên nhìn . Bên trong Thiếu Giang và người đàn ông đang ngồi đối diện bên chiếc bàn . Trên bàn là một va li nhỏ đựng những xấp giấy gì đó giống như tiền nhưng không phải là tiền . Thiếu Giang cầm từng xấp lên giũ mạnh một cái rồi gạt qua một bên . Cuối cùng anh lấy xấp giấy gì đó trong tủ viết vài chữ rồi xé một tờ anh đưa cho người đàn ông.

Khi ông ta đứng lên đi ra cửa ,Thiên Hương sợ muốn rụng tim . Cô vội nhảy xuống đất chạy nhanh ra ban công không kịp cả dẹp chiếc ghế.

Khá lâu, cô mới ló đầu nhìn ra hành lang . Thiếu Giang và người đàn ông đang đi xuống . Hình như anh không phát hiện ra chiếc ghế . Thiên Hương thở phào như trút một gánh nặng . Cô vội vàng mang nó trả lại chỗ cũ rồi thoát nhanh vào phòng xem xét.

Chiếc va li vẫn còn trên bàn . Thiên Hương bậm môi, loay hoay mở ra xem . Cô đưa xấp giấy lên tò mò ngắm nghía . Đó là đô la . Thiên Hương đã thấy dì Hân đưa cho mẹ vài lần nhưng nó không nhiều như vậy . Tiền ở đâu mà nhiều quá sức tưởng tượng ? người đàn ông đó đưa cho Thiếu Giang để làm gì nhỉ ? Tại sao anh có vẻ bí mật với cô thế ?

Thiên Hương hồi hải đóng nắp vali lại . Nhưng phía sau giọng Thiếu Giang vang lên, đầy giận dữ :

-Thiên Hương !

Cô hoảng hồn quay lại, rụng rời khi nhìn khuôn mặt dữ tợn của anh . Chưa bao giờ cô thấy anh tức giận như thế.

Thiếu Giang phóng một bước đến bên bàn . Anh lắc mạnh tay cô :

-Cô mở cái này ra làm gì ? Nói mau.

-Em... em...

Thiên Hương lắp bắp không trả lời được . Cô không ngờ anh phản ứng như vậy . Không hiểu tại sao anh tức . Nhưng cử chỉ của anh làm cô sợ run lên,

và chỉ biết nhìn một cách ngơ ngác . Thiếu Giang nhìn cô bằng cái nhìn đồ lừa :

-Có phải lúc này cô đã rình mò tôi không ?

-Em...

-Phải không ?

-Vâng . Nhưng em không hiểu...

Thiên Hương nín bật vì tiếng quát cắt ngang lời cô :

-Tôi đã nói rồi . Cầm cô không được biết công việc của tôi . Tại sao cô dám rình rập tôi chứ ? Cô muốn biết cái gì ? Nói đi . Có phải cô đến đây để dò thám tôi không ?

Thiên Hương không trả lời ,nước mắt bắt đầu lăn xuống mặt . Nhìn cô có vẻ yếu đuối sợ sệt nhưng tất cả những cái đó không xoa dịu được cơn tức của Thiếu Giang . Anh tiếp tục lắc mạnh cô :

-Không ngờ cô dám theo dõi tôi . Thật là ghê gớm,từ đây về sau cầm cô theo dõi tôi nữa . Nghe chưa ?

Ngoài cửa sổ nhỏ vài người đứng nhìn vào . Bà Hồng nóng ruột muốn biết chuyện gì xảy ra với Thiên Hương nhưng không dám vào hỏi . Thiếu Giang chợt quay ra nhìn . Anh bực dọc nói như gắt :

-Yêu cầu đừng ai xen vào chuyện của tôi . Đi chỗ khác hết đi.

Mọi người đi xuống nhà dưới . Trong phòng Thiếu Giang vẫn tiếp tục quát tháo Thiên Hương . Cuối cùng anh bấm chuông gọi người giúp việc lên .

Anh không nhìn Thiên Hương chỉ ra lệnh cho cô gái kia :

-Bảo thằng Tám đưa cô ta về đi.

Anh quay sang Thiên Hương gằn giọng :

-Từ đây về sau,cầm cô đặt chân tới đây. Nghe chưa ?

Thiên Hương không trả lời . Cô bùm miệng chạy ào ra khỏi phòng vừa chạy vừa khóc nức nở.

Bà Hồng chặn cô ở giữa phòng khách lo lắng :

-Sao vậy Hương ? Chuyện gì vậy con ?

Thiên Hương lắc đầu không trả lời . Rồi cô ráng nín khóc, nói nghèn nghẹn :

-Con muốn về.

-Được rồi . Để dì đưa con về.

Bà Hồng đi nhanh lên phòng, rồi nhanh nhẹn quay trở xuống . TỰ bà lái xe đưa Thiên Hương về . Trên suốt đường đi, Thiên Hương khóc nức nở như bị xúc động ghê gớm . Cô chỉ lắc đầu chứ không trả lời những câu hỏi của bà . Cuối cùng, không đỡ được cô nín bà cũng im lặng với vẻ như khó nghĩ .

Hình như bà ngại phải giải thích với bà Hân.

Bà đi theo Thiên Hương vào nhà . Bà Hân từ trên lầu đi xuống có vẻ hoảng hồn khi thấy cô khóc :

-Sao vậy con ? Chuyện gì vậy ?

Bà quay sang bà Hồng :

-Chuyện gì vậy chị ?

-Không biết con bé làm gì mà Thiếu Giang quát tháo om sòm ở nhà . Tôi hỏi nó không chịu nói.

Bà Hân nhú mày :

-Câu ấy quát con nhỏ à ?

Bà Hồng có vẻ lúng túng :

-Tôi không hiểu là chuyện gì . Đầu chị hỏi nó thử xem.

Thiên Hương chạy nhanh lên phòng mình . Bây giờ cô đã bớt xúc động và không còn khóc dữ dội như lúc nãy . Nhưng cảm giác tủi thân cứ làm cô chảy nước mắt . Đến giờ cô hãy còn bị bất ngờ vì thái độ của Thiếu Giang . Cô không tưởng tượng nổi anh có thể quát mắng cô như vậy . Từ đó đến giờ, cô cứ nghĩ anh có thể bực mình với ai đó xung quanh trừ cô . Vậy mà bây giờ... Như thế chứng tỏ anh không hề quý trọng cô . Ý nghĩ đó làm cô thất vọng ghê gớm.

Bà Hân đẩy cửa bước vào . Bà có vẻ hấp tấp và nôn nóng muốn biết chuyện gì xảy ra với cô ,trong đó có cả sự lo lắng . Thấy Thiên Hương đã nín khóc, bà hỏi dồn dập :

-Con nói hết với dì đi . Có chuyện gì bên đó vậy ? Cậu Giang là con thật à ? Thật là khó tin . Nhưng chuyện gì vậy ?

Thiên Hương biết có giấu cũng không được . Cô miễn cưỡng kể lại từ đầu . Càng kể cô càng phát hiện thêm những khía cạnh kinh khủng của nó . Thế là cô tủi thân khóc thêm một trận thứ hai cũng thê thiết không kém lúc ở nhà Thiếu Giang.

Thật lạ là khi nghe xong, dì Hân lại có vẻ sợ cô làm mất lòng Thiếu Giang hơn là tội nghiệp cô . Cách nói của bà dì làm cô thấy hụt hẫng . Cô không hiểu nổi tại sao mọi người đều sợ Thiếu Giang . Ngay cả dì Hân mà cũng giống họ thế sao.

Buổi tối cô đang đứng trên ban công thì thấy xe anh ta chạy vào sân . Rồi anh ta bước xuống và ngẩng đầu nhìn lên phòng cô . Thiên Hương lập tức quay vào phòng, đóng cửa lại.

Một lát sau, cô nghe tiếng dì Hân gõ cửa :

-Hương à ! Có cậu Giang đến nè con.

Thiên Hương ra mở cửa nhưng vẫn đứng yên một chỗ . Bà Hân hỏi thúc :

-Xuống dưới đi con . Đừng để cậu ấy chờ lâu.

Cô lắc đầu, và vẫn đứng yên :

-Con không muốn xuống.

Dì Hân sững sờ nhìn Thiên Hương, như không tin sự chống đối của cô.

-Sao vậy con ?

-Anh ta quát mắng con như thế đến đây làm gì . Con không muốn gặp anh ta

nữa.

-Đừng có bướng nào . Cậu ấy chịu đến đây có nghĩa là muốn giàn hoà với con đây . Để gì cậu ấy chịu hạ mình như vậy . Xuống đi con.

Nhưng Thiên Hương vẫn một mực không chịu . Bà Hân nhìn cô vừa bất lực vừa giận dữ . Không ngờ cô bướng bỉnh đến như vậy . Nhưng cuối cùng bà cũng phải chịu thua và đành trở xuống phòng khách xin lỗi Thiếu Giang.

Trong phòng Thiên Hương vẫn đứng nép bên cửa . Cô nghe tiếng dì Hân xa dần dưới cầu thang và cảm thấy hoang mang . Cô biết dì ấy rất bất ngờ vì sự bướng bỉnh của mình . Một lát Thiếu Giang về thế nào dì ấy cũng sẽ quát cho cô một trận.

Nhưng thà bị giận còn hơn gặp anh ta . Cô không biết giải thích thế nào .

Nhưng cô rất tự ái và giận . Bây giờ anh ta lại bộc lộ vẻ uy quyền của mình với cô . Còn cô thì nhất định không chịu như vậy.

Lại có tiếng gõ cửa . Thiên Hương tưởng dì Hân nên vội mở khóa . Nhưng không phải dì Hân mà là Thiếu Giang với vẻ thản nhiên đường hoàng như ở nhà mình . Anh ta lách người thật nhanh vào phòng trước khi cô kịp có phản ứng . Thiên Hương la nhỏ :

-Không cho anh vào phòng tôi . Anh đi ra đi.

Thiếu Giang đóng cửa rồi quay lại,đến đứng trước mặt cô . Anh định kéo Thiên Hương lại gần nhưng cô vùng ra :

-Không thềm.

Thiếu Giang buông cô ra nhìn vào khuôn mặt cô . Thiên Hương lập tức nguẩy đầu chỗ khác như không cho anh ta nhìn . Cả hai cứ như thế thật lâu . Cuối cùng Thiếu Giang lên tiếng :

-Lúc trưa anh có hơi nóng . Cho anh xin lỗi.

-Không thềm.

-Anh biết không nên cư xử với em như vậy . Đừng giận nữa em.

-Không thềm nghe đâu . Anh về đi.

Thiếu Giang không có vẻ gì là tự ái . Anh ngồi gác một chân lên bàn nhắc lại :

-Anh biết từ nhỏ đến giờ em rất được nuông chiều . Ngay cả mẹ em có lẽ cũng chưa nói nặng em như vậy . Thái độ lúc trưa của anh là quá sức chịu đựng của em phải không ? Anh rất ân hận đã lớn tiếng như vậy . Cho anh...

Thiên Hương cắt ngang :

-Không thềm nghe đâu . Tôi ghét nhất người nào đuổi tôi ra khỏi nhà.

-Và em cũng không nên đến đó . Anh đã nói trước rồi . Em không nhớ sao ?

Thiên Hương bịt tai lại bướng bỉnh :

-Không thềm nghe . Anh nói cho cái bàn nghe đi.

Thiếu Giang chợt phì cười . Nụ cười của anh thật chẳng khác nào chọc tức Thiên Hương . Cô mím môi nói một tràng :

-Anh ý anh là công tử nên chẳng coi ai ra gì ,muốn mắng ai cũng được . Anh làm như anh là ba tôi vậy . Tôi đâu phải là con anh mà mắng kiểu đó, lại còn đuổi về nữa . Anh khỏi cần đuổi . Từ đây về sau tui không thèm đến nhà anh nữa đâu . Không ai thèm nói chuyện với mấy người đâu.

Cô ngừng lại để lấy hơi rồi vung tay lên tức tối :

-Đừng có ý lớn ăn hiếp con nít.

Thiếu Giang quay mặt chỗ khác,giấu nụ cười . Anh không hề có ý định chọc tức Thiên Hương . Nhưng cách giận của cô không làm anh thấy căng thẳng như khi bị cô chọc giận . Và anh im lặng thật lâu,kiên nhẫn ngồi nghe cô kể tội.

Cuối cùng thì Thiên Hương ngừng nói . Chính cô cũng không ngờ mình nói nhiều như vậy . Khi cô quay lại thì thấy Thiếu Giang lặng thinh nhìn ra ngoài cửa sổ . Tự nhiên cô cũng nín lặng vì thấy không còn gì để nói nữa.

Thật lâu,Thiếu Giang quay lại nhìn cô, rồi bắt đầu lên tiếng :

-Lẽ ra anh nên để em về trước khi để xảy ra chuyện đó . Em biết lúc trưa anh căng thẳng thế nào không ? Anh phải đi gặp mấy người... Mà thôi em không nên hiểu mấy chuyện đó.

Thấy khuôn mặt còn giận hờn của cô, anh cười khẽ :

-Anh đang bực mình hai bà chị ,phải cố kiềm lắm mới không gây gổ trong nhà . Đáng lẽ lúc đó em đừng có mặt . Vậy mà em lại rình rập anh . Anh rất ghét những việc mình phải làm và không muốn em biết về nó . Tại sao em lại cố tình tìm hiểu công việc của anh chứ ?

Thiên Hương ngược lên :

-Thế tại sao anh phải giấu giếm ? Nếu xem tôi là người thân thì anh đã không cư xử như vậy . Anh làm tôi tự ái lắm.

-Em còn nhỏ lắm . Em không hiểu được mấy chuyện đó đâu . Còn cuộc sống của anh thì toàn những chuyện phức tạp nên anh không muốn em biết . Như vậy em chỉ sợ chứ không có lợi gì cả.

Thiên Hương không trả lời . Cô hỷ mũi vào khăn ,thình thoảng "híc " một tiếng khe khẽ vì còn tức . Chợt nhớ ra cô quay lại :

-Tại sao người đó mang tiền đến cho anh ? Tôi biết đó là gì rồi . Đồ la phải không ?

Thiếu Giang nói điềm đạm :

-Không phải cho mà là bán.

-Bán à ? Có chuyện bán tiền nữa sao ? Sao kỳ vậy ? Thiên Hương kêu lên đầy kinh ngạc.

Cử chỉ của cô làm Thiếu Giang bị nhói lòng . Anh nhìn đi chỗ khác . Rồi bất ngờ anh bước tới một bước ôm chầm lấy cô :

-Đáng lẽ anh không nên kéo em vào cuộc đời anh . Em trong sáng và sống trong thế giới lương thiện,còn gia đình anh thì đầy bất chính,bất chính từ

cách làm ăn đến mối quan hệ giữa những người trong gia đình . Anh chán những thứ đó lắm rồi.

Thiên Hương hơi hoảng vì cử chỉ đột ngột của Thiếu Giang .cô đứng yên nhìn vẻ mặt đa cảm của anh Cô cũng chờ người ra vì ngạc nhiên . Lần đầu tiên Thiếu Giang có vẻ yếu đuối . Như vậy là sao nhỉ ?

Thiếu Giang nhìn cô hơi lâu,rồi siết chặt cô vào người hơn :

-Ai vào gia đình anh cũng cho là lý tưởng . Nhưng anh thì vừa chán vừa ghê sợ . Cả dì em cũng muốn được kết thân với ba mẹ anh . Dì em mù quáng lắm Hương.

-Anh không được nói vậy . Dì ấy nghe được thì sẽ giận đấy.

-Nhưng đó là sự thật . Dì ấy chỉ nhắm vào tài sản của gia đình anh mà bỏ qua những thứ khác . Ngay từ đầu, anh đã thấy em là nạn nhân của dì em . Anh rất tội nghiệp em.

-Tội nghiệp ? Vậy ra anh chỉ tội nghiệp chứ không phải yêu tôi . Vậy mà tôi cứ tưởng...

Cô đẩy Thiếu Giang ra , sững sờ vì sự thô lỗ đột ngột của anh . Điều đó làm cô thấy choáng váng và bật khóc lên :

-Tôi không cần thương hại kiểu đó . Tôi muốn...

Thiếu Giang kéo cô lại :

-Dĩ nhiên là anh yêu em . Nếu không yêu thì chẳng có việc gì xảy ra giữa hai đứa . Đến giờ có lúc anh cũng không hiểu tại sao anh yếu đuối như vậy . Chỉ có em mới làm anh chịu đựng được mẹ anh . Em không hiểu được những chuyện đó đâu.

Thiên Hương dịu lại ,cảm thấy sung sướng và yên tâm . Có lẽ cô chỉ cần duy nhất điều đó . Cho nên nghe bảo mình được yêu là cô không quan tâm tới bất cứ cái gì khác . Có điều cô không hiểu được tại sao tối nay Thiếu Giang lạ lùng như vậy . Anh có vẻ chán nản ,mệt mỏi và đa cảm . Cô mơ hồ cảm thấy anh vừa trải qua một chuyện gì đó nặng nề lắm . Và những chuyện đó anh sẽ không bao giờ nói với cô . Vì có nói chưa chắc cô đã hiểu.

Nhưng đó là chuyện gì mới được chứ ?

Thiếu Giang chợt buông cô ra, nụ cười như đơm chút khinh miệt khi nói về gia đình anh :

-Rồi một ngày nào đó anh sẽ thoát ra được sự khống chế của mẹ anh . Anh không cần những thứ mà bà ấy nghĩ là ban bố . Anh sẽ xây dựng cho hai đứa cuộc sống đàng hoàng hơn trước khi theo họ vào tù.

-Cái gì vào tù ? Thiên Hương hỏi ngơ ngẩn.

Thiếu Giang nhìn thẳng vào mắt cô :

-Anh không giấu em . Gia đình anh bất chính lắm . Anh đã cố sức thuyết phục nhưng không nổi,chỉ còn cách là anh tự thoát ra mà thôi.

-Nhưng bất chính gì kia ?

Thiếu Giang vuốt tóc cô như một đứa trẻ . Anh nói một cách dịu dàng :

-Khi nào lớn hơn em sẽ hiểu.

-Không, em lớn rồi và em có quyền biết đời tư của anh chứ . Vì anh có quan hệ đến em mà . Đúng không ?

-Anh không thể nói hết với em . Nhưng anh hứa là không làm gì để em chịu bất hạnh khi gắn bó với anh . Anh thề là như vậy.

-Thế... thế dì Hân có hiểu về gia đình anh không ?

Thiếu Giang cười nửa miệng :

-Dì ấy hiểu cũng giống như bao nhiêu người khác hiểu . Đó là ba mẹ anh rất giàu, và anh là con trai duy nhất của ba mẹ anh.

Thiên Hương ngờ ngàng nhìn anh rồi hỏi khẽ :

-Anh coi thường dì em lắm phải không ?

-Không phải . Hoàn toàn không phải vậy . Dù sao đó cũng là dì em mà.

Nhưng THIÊN Hương vẫn bướng bỉnh :

-Em biết anh không coi trọng dì em . Nếu thế thì tại sao anh đồng ý theo dì Hồng đến đây coi mặt em ? Em nhớ lúc trước anh đến đây chỉ để nhìn em mà.

Thiếu Giang phủ nhận quyết liệt :

-Lúc đó anh không biết chuyện mai mối . Nếu biết thì anh đã gạt phắt đi rồi . Anh rất ghét bị ai áp đặt.

-Vậy thì anh đến đây làm gì ?

Thiếu Giang cau trán như cố nhớ rồi nói mơ hồ :

-Hình như lúc đó dì Hồng nhờ anh chuyện gì đó anh quên rồi . Nhưng có điều anh nhớ rất rõ là rất thích khi thấy em . Em thơ ngây thật chứ không phải kiểu giả vờ để lôi cuốn anh.

Anh ngừng lại khẽ nhún vai :

-Anh đã quá quen với những cô gái cố tình quyến rũ mình . Họ làm anh thấy ngán ngẩm . Anh hiểu rất rõ họ cần cái gì ở mình . Sau này anh mới hiểu em bị dì Hân khống chế . Và anh đã yêu cầu mọi người không được làm em sợ nữa . Mấy người đó làm anh phát bực lên . Thật là quá đáng.

-Nhưng lúc đó anh yêu em chứ ? THIÊN Hương hỏi một cách tò mò :

Thiếu Giang mỉm cười :

-Anh luôn phủ nhận những việc làm của mẹ anh . Nhưng đây là chuyện duy nhất anh chấp nhận ở bà ấy . Em làm anh bị trói buộc ghê gớm.

Anh chợt nghiêm mặt kéo THIÊN Hương vào người :

-Từ nhỏ đến lớn, anh luôn sống trong không khí giả dối của gia đình . Ngay cả những cô gái anh quen cũng làm anh hoài nghi về tình cảm của họ . Anh chán chường tất cả . Vì vậy anh thêm có một người yêu hoàn toàn vô tư . Đó là lý do khiến anh kiên nhẫn đeo đuổi em . Em có biết anh yêu em đến mức nào không ?

-Nhưng anh đã quát tháo em . Em không chịu được uy quyền với em như thế đâu.

-Cái đó không phải uy quyền . Ngay cả nóng giận em cũng không cho nữa sao ?

Thiên Hương vẫn ngoan cố :

-Nhưng anh giận không giống người ta . Rõ ràng là anh quen tư tưởng độc tài rồi . Anh coi người nào cũng dưới quyền mình cả.

Thiếu Giang nhìn cô chăm chăm :

-Có thể anh không ý thức hết bản thân mình . Nhưng anh thì là anh không có tư tưởng đó nhất là với em.

-Nhưng tôi nay anh... làm sao vậy ? Hình như anh không bình thường.

Thiếu Giang cười với một vẻ kỳ lạ :

-Có thể như thế . Bây giờ anh cảm thấy chán tất cả những thứ quanh mình . Trừ em.

Anh ngồi xuống giường Thiên Hương, chống khuỷu tay lên đầu gối, và cúi đầu trầm lặng thật lâu . Thiên Hương thấy anh có vẻ mệt mỏi và thật sự chán nản . Cô không hiểu chuyện gì đã đến với anh . Nhưng cô nghĩ mình là người duy nhất chứng kiến những giờ phút riêng tư của anh.

Nếu Quốc Ninh biết " đại công tử " Thiếu Giang cũng có những lúc chán chường yếu đuối có lẽ nó sẽ không bị mặc cảm thua kém thần tượng.

Tự nhiên cô cảm thấy thương anh vô cùng . Bản năng làm cô đứng bên cạnh anh, vuốt tóc anh như an ủi . Nhưng Thiếu Giang hình như không chấp nhận cử chỉ đó . Anh giữ tay cô lại rồi choàng ngang người cô, đặt cô ngồi trên đùi . Anh nhìn Thiên Hương với một chút ngạo mạn ngấm ngầm :

-Đừng có tư tưởng tội nghiệp anh . Bao giờ em cũng là một cô bé trong mắt anh . Một chút thương hại của em cũng làm anh tự ái . Em hiểu không ?

Thiên Hương giương mắt nhìn Thiếu Giang ngơ ngác . Cô chưa kịp nói gì thì anh đã cười nhếch môi :

-Suy cho cùng . Tất cả những gì xung quanh đâu đáng để anh bị chi phối .

Anh đủ sức đạp tất cả dưới chân kia mà.

Thiên Hương ngồi im,ngẩn người suy nghĩ . Nhưng suy nghĩ cho lắm cô cũng không hiểu được anh nói gì . Tự nhiên cô thở dài và ước mình lớn thêm vài tuổi nữa để có thể hiểu được những phức tạp trong cuộc sống . Lúc đó may ra cô sẽ hiểu được ý nghĩ của anh.

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 4

Thiên Hương ngồi khép nép trên chiếc ghế nhỏ đặt cạnh bàn trang điểm rộng rãi . Phía bên giường, mẹ Thiếu Giang đang nằm dài cho một cô gái xoa bóp . Thỉnh thoảng bà lại mở mắt nói chuyện với cô vài câu rồi lại lim dim như tận hưởng cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Thiên Hương không dám nhìn thẳng vào người bà . Nhưng thỉnh thoảng cô lén nhìn về phía giường một cách tò mò . Bà có vẻ kể cả và sang trọng trong cử chỉ lẫn trong sinh hoạt . Căn phòng bà đẹp vượt xa phòng dì Hồng. Đây là lần đầu tiên bà gọi cô vào phòng riêng . Cô ngồi mà cứ nơm nớp sợ Thiếu Giang biết . Không biết rồi sẽ xảy ra chuyện gì.

Tự nhiên cô thở dài với ý nghĩ chưa có mẹ con nào có mối quan hệ kỳ lạ như mẹ con của Thiếu Giang . Giá như cô hiểu được tại sao anh ghét mẹ mình đến vậy.

Bà Loan xoa bóp đã xong . Khi cô gái định ra khỏi phòng thì bà bảo Thiên Hương :

-Con mát xa một chút đi . Dễ chịu lắm.

Thiên Hương vội vàng từ chối :

-Dạ thôi . Con không quen.

-Vậy hả . Thôi cũng được.

Bà quay qua bảo cô ta về, rồi bước xuống giường bệ vệ ngồi qua sa lon :

-Con qua đây ngồi với bác nào . Chiều nay con có đi học không ?

Thiên Hương ngoan ngoãn bước qua ngồi xuống cạnh bà . Cô trả lời nhỏ nhẹ :

-Dạ không . Chiều nay con chẳng làm gì cả.

-Con có hay về thăm mẹ con không ?

-Dạ có . Nhưng tháng này con không về vì mẹ con mới lên hôn qua.

Bà Loan có vẻ chú ý :

-Thế à . Thế chị ấy còn ở đây không con ?

-Dạ còn.

-Vậy mà không chịu nói với bác . Để tôi bác qua thăm mẹ con.

Thiên Hương dạ nhỏ nhưng trong bụng thì lạy trời cho bà đừng qua nhà dì Hân . Cô rất ngại khi để bà tiếp xúc với mẹ mình . Vẻ bề trên của bà làm cô thấy bị dị ứng.

Bà Loan như không để ý đến vẻ khổ sở của cô . Bà hỏi thăm cô đủ thứ chuyện rồi đến tủ lấy quyển album ra cho cô xem . Đó là những bức ảnh

chụp Thiếu Giang lúc còn nhỏ . Điều này làm Thiên Hương rất thích thú . Cô nhìn thật lâu những bức ảnh với mỗi lứa tuổi khác nhau của anh . Khi còn nhỏ ,trông anh bụi bặm hơn lúc lớn nhiều.

Bà Loan liếc nhìn vẻ say sưa của Thiên Hương,về mặt bà cũng thoáng nét hài lòng.

-Con biết không ? Lúc nhỏ Thiếu Giang bướng bỉnh lắm . Muốn dạy nó điều gì không phải dễ đâu . Có lẽ vì nó được cưng chiều nên quen ngang bướng . Đôi lúc bác phải kiên nhẫn với nó đấy.

-Dạ.

-Bác và bác trai đặt tất cả hy vọng vào nó . Thế mà nó cứ chống đối bác . Nó có nói với con điều gì không ?

Thiên Hương hơi cảnh giác câu hỏi của bà . Cô lắc đầu ngập ngừng :

-Dạ không . Anh không hề nói gì cả.

-Không nói với con à ? Chẳng này thật khó hiểu.

-Vâng.

-Vậy khi nào có dịp,con hãy khuyên nó giúp bác nhé Hương . Con bảo với nó là hai bác làm tất cả mọi chuyện vì lo cho nó thôi . Bác già rồi,tích lũy của cải để làm gì nếu không phải vì lo cho con cái.

Thiên Hương hơi ngước lên nhìn bà . Cách nói của bà làm cô thấy cảm động . Vậy mà không biết sao Thiếu Giang lại không thương mẹ mình .Anh thật là kỳ.

Bà Loan chợt vượt nhẹ vai cô :

-Phải khó khăn lắm bác mới chọn được con dâu vừa ý . Trước đây thằng Giang quen một con bé học chung với nó . Bác không vừa ý con bé ấy . Gặp con bác hài lòng lắm.

-Dạ .Cảm ơn bác . Thiên Hương nói lí nhí.

-Bác để con học đại học là để tương xứng với thằng Giang thôi chứ sau này con chẳng cần sử dụng bằng cấp làm gì . Con chỉ cần quản lý công chuyện trong nhà thôi . Con hiểu không ?

Thiên Hương không hiểu "công chuyện nhà " là gì nhưng cũng ngoan ngoãn gật đầu . Cử chỉ của cô làm bà Loan rất vừa ý . Bà gật gù :

-Bắt đầu tuần tới,con đi học một buổi,còn một buổi thì đến đây làm việc cho quen . Thật ra,công việc rất nhẹ nhàng,nhưng cũng phải tập . Dễ lắm ,rồi con sẽ quen thôi.

-Dạ ,chuyện gì hả bác ?

Bà Loan đứng lên mở tủ lấy một xấp tiền đô và một cây viết rồi ngồi xuống cạnh Thiên Hương đặt xấp tiền trước mặt cô :

-Để bác dạy con phân biệt đô giả với đô thật . Đây là cây viết để thử . Con chỉ cần...

Ngay lúc đó có tiếng đẩy cửa phòng . Rồi Thiếu Giang xuất hiện . Cả bà

Loan và Thiên Hương đều quay ra nhìn . Thiên Hương hơi lo trong bụng . Cô không biết nói thế nào để giải thích sự có mặt của mình ở đây và chỉ biết ngồi im.

Bà Loan lên tiếng :

-Con về rồi đó hả ?

Thiếu Giang không trả lời bà . Anh cau mặt nhìn Thiên Hương ,nhưng không nói gì . Anh đến ngồi xuống ghế đưa mắt nhìn xấp tiền và cây viết trên bàn . Trong một thoáng khuôn mặt anh cau lại :

-Mẹ làm gì vậy ?

-Mẹ đang dạy nó cách thử đô . Mẹ định dạy cho nó...

Nhưng bà chưa nói hết câu thì Thiên Hương giật bắn người vì tiếng hét của Thiếu Giang :

-Con không đồng ý mẹ làm như vậy . Mẹ định lôi cô ấy vào cuộc sống bản thủ này sao ? Con yêu cầu mẹ chấm dứt ngay đi.

Anh quay phắt người qua Thiên Hương ,nhìn cô với ánh mắt có lửa :

-Còn cô nữa . Tôi đã nói với cô thế nào ? Cô muốn chống đối tôi phải không ?

Thiên Hương hoảng sợ ngồi yên . Cô đưa mắt nhìn bà Loan cầu cứu . Thái độ đó chẳng khác nào chọc giận Thiếu Giang.

Anh đập mạnh tay lên bàn :

-Cô ham tiền đến thế sao ? Và cô lén lút tới đây bao lâu rồi ? Nói mau.

Bà Loan lên tiếng giọng thật bình tĩnh :

-Con là ai vậy Giang ? Con mắng nó là muốn gián tiếp mắng mẹ phải không ? Chính mẹ bảo nó tới đó . Con không muốn nó tiếp xúc với cả mẹ nữa sao ? Thiếu Giang quay mặt đi chỗ khác, không trả lời . Anh hằm hằm nhìn Thiên Hương rồi chột đứng phắt dậy :

-Nếu mẹ muốn dùng cô ta để khống chế con thì mẹ làm rồi . Mẹ nghĩ con sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời cô ta sao ? Không phải đâu . Không bao giờ mẹ điều khiển được con đâu.

-Mẹ không hề điều khiển nhưng mẹ coi Thiên Hương là con dâu trong nhà . Trước sau gì nó cũng phải giúp con một tay . Tập cho nó biết công việc không phải là nhẹ nhàng cho con hơn sau ?

-Không phải . Mẹ không tốt với cô ấy vậy đâu . Bởi vì con không làm chuyện này mà mẹ thì không thể tin ai ,nên mẹ muốn dùng cô ấy thay con . Mẹ nghĩ đó là cách khống chế con . Nhưng mẹ làm rồi . Con không để cô ta giật dây đâu.

Giọng bà Loan đầy tức giận :

-Ngay cả với Thiên Hương con cũng không thật lòng . Vậy trên đời này con biết nghĩ tới ai đây Giang ?

Thiếu Giang gạt phắt đi, giọng đầy ngang ngược :

-Con không cần một người vợ ham tiền . Nếu cô ta nghe lời mẹ thì con sẽ bỏ rơi cô ta ngay . Cô ta không là gì để trói buộc con đâu.

Thiên Hương mím môi nhìn anh, bị tự ái ghen tới cổ . Nếu không có bà Loan thì cô sẽ lập tức bỏ về ngay . Cô nhìn Thiếu Giang với cái nhìn đầy ác cảm . Nhưng anh không để ý cử chỉ của cô , chỉ tập trung đối phó với bà Loan, bà cũng có thái độ đầy gây cản :

-Trong nhà này, con không coi ai ra gì cả . Con đối lập với mấy chị con, mẹ có thể bỏ qua . Nhưng ngay cả mẹ, con cũng không coi trọng, trong khi mẹ gây dựng gia tài này cho ai ?

-Con không cần những đồng tiền bẩn thỉu đó . Mẹ tưởng chỉ cần giàu là mẹ có đủ tất cả sao ? Mẹ lầm rồi . Những cái đó bấp bênh lắm và nó sẽ gây ra hậu quả không nhẹ đâu . Mẹ biết chuyện gì vừa xảy ra không ?

Như chợt nhớ ra anh quay qua Thiên Hương :

-Cô đi ra ngoài đi.

Nhưng bà Loan lập tức giữ tay cô lại :

-Con không được đuổi nó . Mẹ bảo nó đến kia mà . Nếu cần thì mẹ đưa nó về chứ mẹ không để con đuổi như vậy.

Thiếu Giang chợt cười gằn, hoàn toàn không hề bị mẹ khuất phục . Anh nói như bất cần :

-Chỉ sợ cô ta biết được việc làm của mẹ và sẽ càng xa lánh mẹ thôi.

Vừa lúc đó có tiếng chuông reo . Bà Loan quay lại nhắc ông nghe lên nói chuyện . Khuôn mặt bà mỗi lúc mỗi tái đi . Thiếu Giang nhìn bà một cách gay gắt, căm tức ngấm ngấm . Nụ cười trên môi anh thật kỳ lạ mà Thiên Hương không hiểu tại sao . Chợt bà bỏ ông nghe xuống, giọng nói mất hẳn sự bình tĩnh :

-Xe thuốc của chị Hai con bị bắt . Con biết chưa ?

Thiếu Giang lãnh đạm :

-Con về để nói mẹ chuyện đó đây.

-Trời ơi ! Làm sao bây giờ ? Tại sao để ra nông nổi như vậy ? Thế con không thương lượng được với mấy người đó sao ? Con phải tìm cách ém chuyện này . Lỡ mà nó bể ra thì...

-Con phải làm chuyện đó nữa sao ? Anh cười nhếch môi.

Giọng nói dửng dưng của anh như làm bà Loan phát hoảng lên.

Bà quát lên :

-Nó là chị mày . Mày có thể bỏ mặc nó được sao ?

Thiếu Giang cười khan :

-Mẹ bảo con đứng ra giải quyết . Nhưng đã có bao giờ mẹ tôn trọng ý kiến con không ? Lần trước con đã yêu cầu chấm dứt chuyện đó thế mà mẹ giấu con để đưa tiền cho chị ấy . Bây giờ chị ấy bị bắt, con không cứu vẫn được đâu . Mà có được đi nữa con cũng không làm . Con chán lắm rồi.

-Nhưng lỡ nó khai ra thì cả nhà sẽ ra sao ? Mà có hiểu chuyện đó không ?
-Hiểu,hiểu từ lâu rồi . Chỉ có một người là không chịu hiểu thôi . Bây giờ hậu quả là như vậy,đừng bảo con đứng ra chịu trách nhiệm nữa . Đủ lắm rồi.

-Nhưng chỉ có mà mới cứu được nó thôi . Mà không được bỏ mặc nó như vậy.

-Bộ mẹ tưởng con là thánh sao . Mẹ hãy ở nhà chờ hậu quả đi.
Nói rồi anh kéo tay Thiên Hương lôi cô đi ra cửa . Thiên Hương không dám phản đối . Cô nhìn bà Loan với vẻ bối rối rồi ngoan ngoãn đi theo Thiếu Giang . Bà Loan hét lớn :

-Mày ở nhà bàn cách giải quyết,không được bỏ đi như vậy.
Nhưng Thiếu Giang không thèm nghe . Anh đi thẳng ra ngoài,đóng sầm cửa phòng và đi một mạch xuống cầu thang . Thiên Hương cũng im lặng đi theo anh trong tâm trạng đầy hoang mang.

Thiếu Giang xuống sân lấy xe . Đến lúc đi trên đường thật lâu mà anh vẫn không nói gì . Vẻ mặt lạnh lùng của anh làm Thiên Hương cũng không muốn nói chuyện . Trong lòng cô có sự mâu thuẫn giữa lo sợ và tự ái . Cô quay mặt nhìn ra đường, lẩn tránh nhớ câu nói lúc nãy của Thiếu Giang : " Cô ta không là gì để trói buộc được con đâu " . Những lúc như vậy cô mới hiểu được con người của anh ta . Anh ta coi cô không ra gì cả . Tự nhiên cô tự ái ùng ùng :

-Ngừng lại đi . Tôi muốn xuống đây.

-Tại sao ?

Thiếu Giang hỏi mà mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước như không quan tâm đến phản ứng của cô . Cử chỉ của anh làm Thiên Hương càng thấy tức . Rõ ràng anh ta đã quen áp đặt và chỉ biết có ý muốn của anh ta . Cô mím môi nói một cách quyết liệt :

-Tôi muốn xuống . Anh có nghe không ?

-Chuyện gì nữa đây ?

-Không có chuyện gì cả . Nhưng tôi không thích đi với anh nữa.

Thiếu Giang quát lên :

-Bây giờ đến lượt cô nữa phải không ? Cô muốn gì nữa đây ? Muốn tăng thêm sự rắc rối cho tôi phải không ?

Thiên Hương không chịu nhin nữa,cô gân cổ lên cãi :

-Anh chỉ biết có ý nghĩ của anh thôi, không cần biết người khác ra sao . Đến tận giờ tôi mới biết anh coi thường tôi .Không coi tôi ra gì . Tại sao anh nói với mẹ anh như vậy chứ ?

-Nói gì ?

-Anh bảo tôi không là gì của anh,và sẵn sàng bỏ rơi tôi . Mấy người quen coi người khác như rác rưởi . Anh nói mẹ anh, nhưng anh còn tệ hơn như thế . Bộ

anh nghĩ giàu là có quyền coi thường người khác sao ?

-Đủ rồi . Im đi.

-Không im . Đừng có quen thói trấn áp người khác.

Thiếu Giang chột thẳng rít xe lại, quắc mắt nhìn cô :

-Xuống xe ngay.

Thiên Hương mím môi mở cửa bước xuống, và giận dữ bỏ đi . Cô nghe tiếng cửa đóng sầm thật mạnh . Cả cô và Thiếu Giang đều tức giận tột cùng, và không ai nghĩ đến chuyện chịu thua nhau . Cô đi trên đường với tâm trạng căng thẳng đến mức muốn nổ tung cả người.

Tự nhiên cô thấy muốn khóc . Đến giờ cô chợt phát hiện ra rằng mình đã không còn vô tư như ngày trước nữa, thậm chí cũng không còn là mình .

Quen với Thiếu Giang chỉ gặp toàn chuyện khổ sở đến nỗi cô có cảm giác mình già đi cả chục tuổi chứ không phải là cô sinh viên tuổi hai mươi nữa.

Thiếu Giang và đời sống phức tạp của anh đã biến đổi cả con người cô như vậy đó.

Thiên Hương cảm cúi đi . Một lát cô mới nhận thức được thực tại của mình .

Cô ngược lên nhìn quanh . Hai bên đường toàn cây cối, con đường phía trước hun hút,thỉnh thoảng mới có một chiếc xe tải chạy qua . Cô chợt hoang mang vì không biết mình đang ở đâu . Có lẽ đang cách xa thành phố lắm rồi. Hai chân cô cứ tiếp tục bước đi một cách vô thức.

Cô chợt nhận ra chiếc xe đậu phía trước . Thiếu Giang đang chống tay vào cửa đứng chờ . Nhưng cô lờ đi và mím môi đi ngang qua anh với vẻ bất cần.

Thiếu Giang bước tới chặn đường cô :

-Lên xe đi.

-Không cần.

Vừa nói cô vừa lách người bỏ đi .Nhưng anh lập tức giữ tay cô lại.

-Tôi phát hiện ra cô không hiền gì đâu.

-Mặc kệ tôi.

Thiên Hương phui tay anh ra . Nhưng anh đã lì lợm kéo mạnh cô đến phía xe, ấn cô ngồi xuống một cách cương quyết . Còn cương quyết hơn cả sự chống đối của cô . Anh ta quay người tựa vào cửa xe, nói một cách chậm rãi :

-Lúc này cả hai đều nóng nảy vô lý, trong khi giữa hai chúng ta chẳng có gì đáng để xung đột . Đừng vì chuyện của người khác ảnh hưởng đến mình nữa.

-Không phải chuyện của người khác mà chính anh coi thường tôi.

-Coi thường cái gì ?

Thiên Hương hất tóc ra phía sau, nói một cách hung hăng :

-Anh bảo sẵn sàng bỏ rơi tôi . Nếu tôi nói như vậy anh có chịu được không ?

Quen với người ta mà nói năng vậy đó . Nếu là anh anh có tức không ?

Thiếu Giang quay lại im lặng nhìn cô . Cử chỉ của anh chẳng khác nào thừa nhận mình vô can .Thiên Hương càng giận cay đắng :

-Có lẽ anh quen với thói công tử nhà giàu rồi nên anh nghĩ chỉ cần vẫy tay một cái là có khối người theo anh . Vì thế anh chẳng biết tôn trọng ai . Trong mắt anh, tôi chỉ là món đồ chứ gì ? Không vừa ý thì sẵn sàng vứt qua một bên và sau đó tiếp tục...

Thiếu Giang chặn lại :

-Nói vậy đủ rồi . Đừng nói nữa.

-Không . Nhất định tôi không ngoan ngoãn nghe anh nữa . Tôi không ngốc nữa đâu.

-Anh không nghĩ em ngốc . Nhưng nói để em hiểu . Nếu em nhẹ dạ nghe lời mẹ anh thì anh không thể chấp nhận em.

-Có nghĩa là anh không yêu tôi . Chưa bao giờ như vậy phải không ?

-Em là người duy nhất anh cần,nhưng điều đó không có nghĩa là anh mù quáng chấp nhận tất cả ở em.

-Nhưng tôi không nghe lời mẹ anh . Tôi không biết gì cả.

-Nếu vậy tại sao em đến phòng bà ấy và chịu để bà ấy điều khiển như một con ngốc vậy ?

Thiên Hương lại tức đỏ mặt . Cô gân cổ lên cãi :

-Mẹ anh đã bảo,tôi làm sao dám cãi chứ ? Nếu tôi cãi thì sẽ bị bảo là cứng đầu . Đây,nếu là anh thì anh sẽ làm thế nào ?

Thiếu Giang điềm nhiên :

-Em có quyền không tới và em thừa thông minh để viện lý do . Anh đã nói điều này là lần thứ mấy rồi . Em cố tình cãi anh phải không ?

-Nhưng tôi không hiểu tại sao anh không muốn tôi tiếp xúc với gia đình anh . Họ là người thân của anh mà.

-Nhưng họ không bình thường như gia đình người khác . Nếu yêu anh thì em phải chấp nhận chuyện đó . Chẳng phải là anh đã nói trước với em rồi sao.

Thiên Hương nói ngang :

-Nếu thế thì tôi không thêm yêu anh nữa.

Thiếu Giang lăm li nhìn cô :

-Em muốn thử sức chịu đựng của anh phải không ?

Thiên Hương không muốn trả lời . Cô gục đầu vào nắm tay ,đầu óc mù mờ và mệt mỏi . Thiếu Giang cũng không nói gì nữa . Cả hai im lặng một cách nặng nề không ai nhớ mình đang ở đâu và cũng không nhận ra trời đã bắt đầu về chiều.

Cuối cùng Thiếu Giang ngẩng lên :

-Đứng giữa đường thế này không nói được gì đâu . Về nhà đi.

Anh đi vòng qua đầu xe, ngồi vào tay lái . Thiên Hương không phản đối .

Nhưng cũng không hỏi anh sẽ đưa cô đến đâu . Bây giờ cô thấy mệt mỏi

nhưng không hề muốn bỏ về . Cô cần phải nghe Thiếu Giang khẳng định là sẽ không bỏ cô . Nếu không như thế thì chắc cô không thể nào sống nổi. Hình như quen với Thiếu Giang, chuyện vui thì ít mà buồn thì nhiều . Tất cả đều tại tâm lý không bình thường của anh.

Thiếu Giang cho xe rẽ vào con đường vào nhà nghỉ của gia đình anh . Đã lâu lắm rồi anh không đưa cô tới đây . Bao giờ có chuyện bực mình là y như rằng anh đều lái xe đến đây . Bây giờ cũng vậy.

Xe ngừng lại trước sân . Nhưng Thiên Hương cứ ngồi lì không chịu xuống . Thiếu Giang đi vòng qua mở cửa cho cô nhưng vẫn im lặng . Đó là một dấu hiệu nhường nhịn cô . Thiên Hương hiểu điều đó . Cô cũng hơi bứt giận và ngoan ngoãn bước xuống đi theo anh vào nhà.

Thiếu Giang đưa cô đi thẳng lên phòng mình . Anh ngã người ra giường, và kéo cô ngồi xuống bên anh :

-Bây giờ nói hết đi . Em nghĩ gì trong đầu cứ nói . Anh sẵn sàng nghe đây.

-Em muốn biết có chuyện gì xảy ra với chị Hai anh ? Tại sao anh căng thẳng như thế ?

Thiếu Giang quay mặt chỗ khác :

-Đừng nhắc lại chuyện đó . Nói chuyện của em trước đi.

Thiên Hương lặng thinh, cố nhớ lại những ý nghĩ lúc nãy, nhưng không thể nhớ ngay một lúc được . Cô bứt rứt ngồi yên . Thiếu Giang choàng tay ngang người kéo cô lại gần anh . Nhưng cô giận dỗi đẩy ra . Cử chỉ của cô làm anh có vẻ bực mình . Anh lặng thinh rút tay lại và tìm gói thuốc trong túi, lặng lẽ hút.

Thiên Hương nhìn anh một cách âm ỉm :

-Em muốn biết bao giờ thì anh sẽ bỏ em ? Có phải ngay ngày mai không ?

-Tại sao em nghĩ vậy ?

-Chính anh đã nói thế mà . Anh quên rồi sao ?

-Anh đang điên đầu chuyện gia đình . Em không thể để anh yên ổn một chút sao ? Tại sao lại bắt bẻ anh từng chút vậy ?

-Như thế không phải là bắt bẻ . Em chỉ muốn biết tình cảm thật của anh.

-Anh rất yêu em . Được chưa ?

Thiên Hương ngắc đầu :

-Yêu không phải là nói như vậy . Anh muốn mịa mai em phải không ?

Thiếu Giang thở hắt một hơi :

-Vậy em muốn anh phải nói sao ? Như thế nào em mới vừa lòng . Nói đi.

-Em chỉ muốn biết anh có yêu em không ? Tại sao anh lại nói bỏ em ?

-Coi như anh nói vậy . Được chưa ?

-Không . Em không chịu . Chính anh đã nói với mẹ anh như vậy mà.

Cảm thấy tủi thân tự nhiên cô khóc ngon lành . Thiếu Giang hơi khựng lại, ngạc nhiên . Anh quay hẳn lại đối diện với cô :

-Chuyện gì vậy Hương ?

-Anh đừng có làm bộ không hiểu . Anh tuyên bố bỏ em mà giả vờ không hiểu à ? Em sẽ không làm phiền anh nữa đâu . Chỉ cần anh bảo cắt đứt là em sẽ về liền.

Thiếu Giang thở dài :

-Hình như đầu óc em chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi . Một câu nói của anh trong lúc nóng giận mà em ghi sâu như vậy sao ?

Thiên Hương vẫn ngoan cố :

-Nhưng giận sao anh không nói chuyện khác,mà lại lôi em ra đòi bỏ . Bộ anh nghĩ em là chiếc áo của anh không thích nữa thì anh dẹp à ?

-Đừng nói bậy nữa . Em hay gán ghép lung tung lắm . Sao em rắc rối quá vậy ?

Anh ngừng lại một chút, rồi lắc đầu chán nản :

-Cuộc sống của em đơn giản lắm,chỉ có việc học và yêu anh . Còn anh thì phải đương đầu với đủ thứ chuyện . Nếu bắt anh tỉ mỉ với những chuyện nhỏ nhặt anh không sao nhớ nổi đâu.

Thiên Hương nhìn anh đau đớn :

-Nhưng anh yêu em chứ ? Anh nói thật đi .

Thiếu Giang lặng lẽ gật đầu . Anh kéo cô vào người . Thiên Hương không phản đối nữa . Chỉ đến khi nghe anh nói vậy cô mới thật sự yên tâm . Bây giờ ý nghĩ của cô lại chuyển hướng . Cô ngược lên nhìn anh :

-Lúc này mẹ anh bảo chị ấy bị bắt, sao anh không lo ? Bộ anh ghét chị ấy lắm hả ?

-Anh đã lo nhiều lần rồi . Chị ấy đã buôn lậu còn giành mối với người ta . Đã mấy lần họ đòi thanh toán chị ấy anh phải đứng ra dàn xếp . Nhưng lần này thì công an đến rồi anh không làm gì được đâu.

Thiếu Giang ngừng lại một lát . Anh chợt lắc đầu như quá chán nản :

-Cả gia đình anh,từ ba mẹ đến mấy chị đều làm ăn bất chính với mỗi cách khác nhau . Hai bà chị và mấy dì lại xâu xé lẫn nhau vì tranh lợi . Họ làm anh chán lắm rồi.

Anh cười gằn :

-Cả một gia đình nát bét ,chỉ có đồng tiền phủ lên đôi lấy danh dự . Thế mà người ngoài bao nhiêu người mơ ước . Thật buồn cười.

Thiên Hương nghĩ ngay tới dì Hân . Nghe cách anh nói,cô biết anh không coi trọng dì Hân và khinh thường tất cả những người cầu cạnh làm thân với gia đình anh .Cô biết anh không quá đáng . Nhưng như thế thì thật khó chịu. Nhưng cô không làm sao yêu anh cho được,thậm chí bắt buộc phải đồng tình với tính cách ngạo mạn đó . Tự nhiên cô thở dài.

Thiếu Giang kéo mặt cô lại :

-Em nghĩ gì vậy ?

-Em thấy anh... kiêu ngạo quá , em sợ là...

-Sợ là sẽ bị anh coi thường . Đúng không ? Càng ngày,anh càng thấy em chẳng hiểu gì anh cả.

Thiên Hương làm thinh, đầu óc cô lại chuyển sang ý nghĩ khác :

-Chị anh bị bắt như vậy... có sao không anh ?

Thiếu Giang quay lại nhìn cô, có vẻ ngạc nhiên thật sự :

-Em không hiểu khi một người buôn lậu bị bắt sẽ hậu quả gì à ?

Thiên Hương sợ bị coi là ngốc, cô vội gật đầu như hiểu biết :

-Em biết rồi . Chắc chắn là sẽ bị giam . Báo chí có nói chuyện đó nhiều lắm.

Thiếu Giang cười nhưng không nói gì . Anh lặng lẽ suy nghĩ một lát rồi quyết định nói thật với cô :

-Chuyện nghiêm trọng hơn như vậy nhiều . Chị ấy bị bắt có nghĩa là cả gia đình anh đều bị ảnh hưởng . Nhất là mẹ anh . Vì bà ấy là nguồn cung cấp tiền . Giờ thì em có hiểu tại sao anh mâu thuẫn với bà ấy không ? Em ý thức hết được những gì sẽ đến với anh không ?

-Nhưng mấy người đó làm chứ đâu phải anh, đâu có liên lụy gì đến anh.

Thiếu Giang lại cười, nhưng là nụ cười mệt mỏi :

-Trên thực tế, anh là người điều khiển mọi hoạt động . Tất cả những trục trặc, anh đều đứng ra giải quyết . Nếu bị bắt thì người chịu tội nặng nhất là anh . Em hiểu không ?

-Hả ?

Thiên Hương kêu lên thảng thốt . Đôi mắt cô tròn xoe nhìn Thiếu Giang kinh hãi . Cô lắp bắp :

-Thế anh cũng bị bắt nữa à ? Sẽ ở tù à ?

Thiếu Giang nhìn cô đăm đăm thay cho câu trả lời . Thiên Hương ngồi yên mỗi lúc ý thức hết tầm quan trọng của vấn đề . Cô chợt òa lên khóc :

-Anh đừng có nói bậy, đừng có dọa em . Có phải đó là cách để anh thử em không ?

-Anh không đùa vô duyên như vậy.

Thấy cặp mắt khiếp đảm của cô, anh hơi cúi đầu :

-Anh xin lỗi vì đã kéo em vào cuộc đời anh . Lúc trước anh nghĩ anh sẽ làm được tất cả cho em . Anh đã chuẩn bị cho riêng mình một số vấn đề có thể tự lập . Nhưng chưa kịp làm xong thì xảy ra chuyện này . Coi như anh mất trắng rồi.

Thiên Hương không nói gì . Chỉ lặng lẽ khóc . Hình như thái độ của cô làm Thiếu Giang thấy khổ tâm . Anh ngược lên trần nhà tư lự :

-Nếu biết có kết cục thế này, ngày trước anh đã không kéo em vào cuộc rồi . Lúc đó,em chỉ là cô bé mới lớn, gần như em bị cưỡng bức yêu anh . Tội nghiệp cho em.

Cách nói đều đều của anh làm Thiên Hương càng khóc dữ . Cô nhào tới ôm

cổ anh, lắc đầu quyết liệt :

-Em chẳng có gì hối hận hay đáng tội nghiệp . Chỉ cần anh yêu em là cuộc đời ra sao em cũng chấp nhận hết.

-Em còn nhỏ lắm và không ý thức hết những gì mình nói đâu.

Thiên Hương hít mũi :

-Đừng xem em là con nít nữa . Em lớn rồi.

Cô ngước lên nước mắt mờ mịt :

-Thế anh chịu để cho mình bị bắt sao ? Không còn cách nào khác sao ?

-Không còn đâu . Chuyện đã như vậy rồi , không cứu vãn được đâu.

-Nhưng anh có thể trốn mà . Trốn đi anh.

Thiếu Giang lắc đầu, giọng rắn đanh :

-Thà anh chịu vài năm tù rồi sau đó có thể gây dựng lại . Trốn để chịu sống chui nhủi ,anh thấy bẽ tắc lắm.

Thiên Hương không còn biết nói thế nào nữa . Bây giờ cô ý thức hết tại sao Thiếu Giang chán ghét gia đình mình như vậy . Nếu anh thân bại danh liệt thì cũng tại ba mẹ anh . Tất cả là tại họ . Sao cô thấy ghét họ đến thế.

Thiếu Giang chợt đứng dậy đi đến mở tủ . Thiên Hương ngồi im nhìn theo .

Cô thấy anh mở khóa cửa một ngăn kéo nhỏ và lấy ra một chiếc hộp cũng có ổ khoá nhỏ . Cô tò mò nhìn chiếc hộp trong tay anh chờ giải thích.

Thiếu Giang trở lại giường, ngồi đối diện với cô . Anh im lặng mở khóa, rồi đưa đến trước mặt cô :

-Tất cả cái này là của em . Em giữ riêng và đừng cho dì Hân biết . Nhớ lời anh dặn nhé Hương . Tuyệt đối đừng cho dì em biết, mà hãy đưa cho mẹ em giữ . Mẹ em sẽ lo cho em . Như vậy em sẽ không phải lệ thuộc vào dì Hân nữa.

Thiên Hương nhìn vào chiếc hộp đầy kín những tờ đô la . Cô kêu lên kinh ngạc :

-Ồ đâu mà anh có nhiều vậy ?

-Anh có bằng cách riêng của mình . Có thể vài ngày nữa anh sẽ bị bắt, sẽ không thể gặp riêng em nữa . Cho nên những gì anh nói lúc này, em đừng quên nghe không.

Giọng nói của Thiếu Giang chẳng khác nào lời vĩnh biệt hoặc trấn trời . Thật không sao chịu nổi . Thiên Hương nghẹn giọng :

-Em chỉ cần anh, được tiếp xúc với anh mỗi ngày . Những thứ này làm sao mà đòi lấy được anh, làm sao mà bù đắp được nỗi mất mát của em . Em không chịu anh giải quyết như vậy đâu.

-Vậy em muốn thế nào ?

-Đã có nhiều tiền như thế sao anh không sử dụng mà bỏ trốn ? Đưa em đi với . Em đồng ý đi với anh mà.

Thiếu Giang lắc đầu :

-Đừng yếu đuối như vậy em , giải quyết cách đó bế tắc lắm . Mình không còn nhiều thời gian để nói chuyện vớ vẩn đó . Cái gì đã quyết định thì anh sẽ không thay đổi đâu.

-Thế anh quyết định từ lúc nào ? Anh chỉ biết chuyện này mới đây thôi mà.
Thiếu Giang nghiêm nghị :

-Anh biết cách đây bốn giờ đồng hồ . Chỉ trong thời gian đó đủ để anh suy nghĩ . Em đừng phản đối anh nữa, chỉ nên nghe lời anh thôi.

-Nhưng quyết định trong thời gian ngắn như vậy có đúng không ? Coi chừng anh hối hận . Thiên Hương kêu lên.

-Anh quen giải quyết công việc nhanh gọn như thế và không thay đổi gì cả.
Thiên Hương lặng thinh một cách tuyệt vọng . Sự im lặng đó làm Thiếu Giang thấy tội nghiệp . Anh quay mặt chỗ khác, cố giấu sự đau khổ của mình và gom hết nghị lực để nói một cách bình thản :

-Khi gia đình anh sụp đổ rồi, di em sẽ không còn hứng thú để duy trì mối quan hệ đó nữa . Có thể rồi đây di ấy sẽ tìm cho em nơi khác xứng đáng hơn.
Thiên Hương lắc đầu phủ nhận ngay :

-Nhưng em không phải là đồ vật mà di ấy muốn đặt đâu cũng được . Bây giờ em lớn rồi, em sẽ không cúi đầu làm những gì mình không thích như xưa nữa.

-Vì vậy anh mới lo cho em . Di Hân nuôi em đi học . Dù muốn dù không, em cũng đã lệ thuộc kinh tế vào di ấy . Nếu chống đối, em sẽ khó yên thân . Em có nghĩ tới chuyện đó không ?

-Thế em phải làm sao hả anh ?

Thiếu Giang nói một cách vững vàng :

-Em phải nghe lời anh, đưa tiền này cho mẹ em giữ . Mẹ em sẽ chủ động lo cho em . Với số tiền này, em có thể sống đầy đủ hơn cả những gì di Hân cho em . Như thế, em sẽ không bị khống chế như trước nữa . Em hãy kiên nhẫn chờ anh . Được không em ?

Anh ngừng một lát như suy nghĩ rồi quay mặt đi :

-Bây giờ thời gian ngắn lắm . Anh chỉ có thể dành riêng thời gian này để lo cho em . Mấy ngày tới, anh còn phải giải quyết chuyện gia đình, có thể sẽ khó gặp nhau lắm.

Lại cũng là cách nói chia tay . Thiên Hương lắc đầu không dám nghĩ tới . Cô bám chặt lấy Thiếu Giang trong tâm trạng hoảng loạn và sợ hãi . Anh cũng ôm ghì lấy cô như đang xúc động tột cùng . Anh không nói cho Thiên Hương nghe những ý nghĩ đau khổ của mình . Nhưng trước mắt anh là một tương lai đổ nát mà anh cũng không dám chắc mình sẽ có đủ nghị lực để vượt qua.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, điều mà anh có thể làm là sắp xếp cho Thiên Hương một cuộc sống không có anh bên cạnh, và gắng giữ cho

mình bình tĩnh . Anh không muốn làm cô sợ thêm nữa . Cô đâu có tội gì để phải chịu đựng tai họa ghê gớm này.

Khi cả hai nhớ tới chuyện ra về thì trời đã bắt đầu tối . Thiếu Giang choàng qua người Thiên Hương, đi xuống sân .Anh giữ cô đứng lại ở giữa khoảng sân rộng và nhìn bao quát ngôi nhà . Mai một chỗ này sẽ bị tịch thu sẽ không còn cơ hội để giành lại nó . Ý nghĩ đa cảm đó làm anh thấy mình yếu đuối đến rã rời.

Anh kéo Thiên Hương đi vòng theo con đường nhỏ dẫn ra vườn . Nơi đây anh đã cho trồng cả một vườn hoa cúc để tặng cô . Bên cạnh anh, Thiên Hương cũng lặng lẽ đứng nhìn . Thiếu Giang có cảm giác nếu đứng thêm một lát, cô sẽ khóc,tuyệt vọng, đau khổ . Mà anh thì rất sợ phải nhìn thấy nước mắt đau lòng đó . Anh lẳng lặng kéo cô ra xe, dáng điệu âm thầm như viễn cảnh đen tối sẽ kéo đến trước mắt.

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 5

Thiên Hương trả tiền cây thuốc xong, cô rời chợ đi về phía chỗ gọi xe . Chợt một tiếng gọi quen thuộc làm cô đứng lại nhìn . Bà Hồng đang đi về phía cô . Nhìn chiếc giỏ linh kinh nhiều thứ, bà hơi cười :

-Lâu rồi, dì không gặp con . Đi chợ cho ai mà nhiều vậy con ?

-Dạ ngày mai là ngày thăm anh Giang.

Bà Hồng lại nhìn xuống chiếc giỏ trên tay cô, nhưng không nói gì . Bà kéo nhẹ cô :

-Lại đằng kia đi con . Lâu quá không gặp, dì cháu mình nói chuyện một chút.

Thiên Hương lặng lẽ đi theo bà vào quán nước bên kia đường . Cả hai ngồi đối diện nhau . Bà Hồng nhìn cô hơi lâu rồi cười :

-Con càng ngày càng xinh đẹp . Nhìn con có vẻ già dặn hơn khi dì mới gặp.

-Dạ.

-Con còn học bao lâu nữa ?

-Dạ, vài tháng nữa con ra trường.

-Nhanh thật . Mới ngày nào con còn chân ước chân ráo lên đây, bây giờ đã sắp thành đạt rồi.

Thiên Hương không trả lời . Cô ngược lên nhìn bà một cách tò mò . Mấy năm không gặp, bà có vẻ già đi nhiều . Nhưng vẫn đẹp và vẫn sang trọng lộng lẫy . Không biết mất đi nơi bảo bọc, bà sống bằng cách nào . Tự nhiên cô buột miệng :

-Lúc này dì làm gì ? Sao lâu quá dì không đến nhà con chơi ?

Bà Hồng thoáng một chút lúng túng :

-Dì đã có chồng rồi . Ông ấy trước đây là bạn ông Vĩnh An.

Thì ra là vậy . Thiên Hương cúi nhìn xuống tay mình, thở nhẹ . Có lẽ trong số những người trong gia đình Thiếu Giang, bà là người may mắn nhất.

Bà Hồng nhìn cô khá lâu :

-Con vẫn còn liên lạc với thằng Giang à ? Con định sống như vậy chờ nó hay sao ?

-Vâng.

-Thật à ?

Thiên Hương hơi ngạc nhiên :

-Vâng . Nhưng sao dì hỏi vậy ?

-Không có gì . Dì chỉ thấy tội cho con thôi.

Bà ngừng lại một chút rồi tư lự :

-Ngày trước dì cứ nghĩ con có phước hoá ra lại vô phước, khi làm mai con

cho Thiếu Giang . Dì đâu có ngờ có lúc gia đình nó tan nát như vậy . Mấy năm nay nghĩ lại dì thấy thật có lỗi với con.

Thiên Hương lắc đầu :

-Con không nghĩ là mình vô phước . Chỉ cần anh Giang yêu con là đủ rồi.
-Thật ra con với nó đâu có ràng buộc về pháp lý . Con có thể dứt khoát với nó được mà . Hãy nghĩ tới tương lai mình đi con . Tương lai thằng Giang coi như bỏ đi rồi, đừng có hy vọng ở nó nữa.

Thiên Hương lặng thinh . Một chút bất mãn một chút ghê sợ dấy lên trong cô . Dù sao gia đình Thiếu Giang cũng đã từng cho bà một thời vàng son . Tại sao bà có thể quay lưng như vậy ?

Bà Hồng rất nhạy cảm khi nhìn vào mắt cô, bà cười nhẹ :

-Con còn lý tưởng cuộc sống lắm . Có thể con đang coi thường dì . Nhưng dì không hề xấu hổ về những điều mình làm . Thậm chí rất sung sướng khi thấy bà ta như vậy.

Thiên Hương hiểu bà nói về mẹ của Thiếu Giang . Nhưng cô lặng thinh không hỏi . Bà Hồng mỉm nhẹ môi đỏ chót, đôi mắt ánh lên vẻ thù hận :

-Sống trong gia đình đó, thân dì giống như viên sỏi vậy, ai cũng có thể đá được . Con có biết bà ấy dồn nén dì đến mức nào không ? Chỉ chuyện hai mẹ con họ mâu thuẫn thôi dì cũng đã chịu đựng bao nhiêu dằn vặt . Lúc đó nếu con hiểu biết như bây giờ con đã nhận ra vai trò của dì trong gia đình đó.

-Vâng . Lúc đó con còn ngốc quá . Con chẳng biết nhận xét gì cả.

-Thật ra, dì không ghét thằng Giang đâu . Trong nhà, dì chỉ mến mình nó . Nhưng yêu mến thôi thì chưa đủ đâu . Dì không muốn bị dính líu với gia đình nó nữa ,chỉ muốn yên thân thôi.

Bà lặng thinh một chút rồi nói tiếp :

-Con cũng hãy thực tế lên đi . Tình nghĩa với nó như thế là đủ rồi . Con đẹp như vậy , thiếu gì chỗ xứng đáng . Dì Hân con thừa sức lo chuyện đó mà, miễn là con đừng chống đối thôi.

-Vâng.

Thiên Hương trả lời cho qua . Cách cư xử của cô với bà Hồng vẫn không có gì thay đổi . Trước đây cô sợ bà nhưng không dám phản ứng . Bây giờ cô vẫn không phản đối gay gắt nhưng cũng không cho những gì bà nói là quan trọng.

Bà Hồng ngồi 1 lát rồi đề nghị về. Thiên Hương đi về chỗ lấy xe, thỉnh thoảng cô quay lại nhìn dáng dấp sang trọng của bà . Tự nhiên cô thấy ngậm ngùi cho gia đình Thiếu Giang.

Có lẽ như bà Hồng chỉ là chiếc bóng trong gia đình nên cuối cùng bà được yên ổn đi tìm hạnh phúc khác . Cuộc đời của Thiếu Giang đã cho cô khái niệm về thân phận con người . Điều đó làm cô thấy mình lớn trước tuổi rất nhiều.

Hôm sau, cô vào thăm Thiếu Giang . Cuộc gặp với bà Hồng vẫn còn làm tâm trạng của cô nặng nề . Hình như Thiếu Giang cũng bị chi phối về chuyện đó . Về mặt anh không có chút sinh động như những lần trước cô đến thăm . Cả hai ngồi đối diện nhau . Lặng lẽ người này tránh người kia . Thiên Hương có cảm tưởng nếu cô không nói chuyện thì anh cũng sẽ im lặng như vậy cho đến hết giờ.

Một lát, cô khẽ lên tiếng :

-Hôm qua em gặp dì Hồng.

Thiếu Giang quay lại nhìn cô, mắt nhướng lên như hỏi nhưng vẫn không lên tiếng . Thiên Hương liếm môi :

-Dì ấy có chồng rồi và vẫn vương giả như xưa.

Một nụ cười thoáng qua trên môi THiếu Giang . Ánh mắt anh loé lên điều gì đó như mĩa mai hận đời . Nhưng anh tuyệt nhiên không hé miệng, không một lời nhận xét hay trách móc . Sự yên lặng của anh làm Thiên Hương đâm ra bối rối . Cô vịn nhẹ lên tay anh rụt rè :

-Anh làm sao vậy ? Bây giờ anh không nói gì với em cả . Em có nói gì để anh giận không ?

Thiếu Giang lắc đầu kèm theo một tiếng không vô cảm ,trơ lạnh . Thiên Hương mím nhẹ môi :

-Anh có thấy buồn dì Hồng không ?

-Tại sao anh phải buồn bà ấy ? Thiếu Giang hỏi lại.

-Vì dì ấy...

Thiên Hương ấp úng một lát như tìm lời diễn đạt . Cuối cùng cô nói khẽ :

-Dì ấy không nên quay lưng với gia đình anh như vậy . Bạc bẽo quá.

Thiếu Giang hơi nhếch môi cười :

-Gia đình anh không còn là điểm tựa của bà ấy . Vậy thì không có lý do gì để anh đòi hỏi người ta phải trung thành với gia đình anh . Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình . Anh không trách gì bà ấy cả.

-Thế... thế ba anh biết chuyện đó không ?

-Anh không biết . Làm sao anh biết được những chuyện đó.

Rồi lại là sự im lặng . Thiên Hương liếc nhìn đồng hồ . Đối với cô thời gian lúc này thật là quý . Cô không chịu nổi thái độ lạnh lẽo của anh .Cô mím môi hỏi thật nhỏ :

-Hôm nay anh làm sao vậy ? Anh không vui khi thấy em phải không ?

Thiếu Giang chống tay lên bàn . Anh cúi đầu nghĩ thật lâu rồi ngẩng lên nhìn cô :

-Em có biết điều này không ? Mấy năm nay,em là người duy nhất còn kiên trì đến thăm anh .Anh tự hỏi cái gì đã làm em nhẫn nại đến vậy . Anh không còn là...

Thiên Hương hấp tấp cắt ngang :

-Sao tự nhiên anh lạ vậy ? Tại sao đến thời điểm này anh lại nghĩ ra chuyện đó ? Em không muốn nghe anh nói nữa.

-Không .Anh đã suy nghĩ rồi . Những ngày qua đối với anh chỉ là cuộc sống lê thê . Và anh nghĩ, không có lý do gì anh bắt em chịu chung sự tăm tối của anh . Từ đây về sau đừng vương bận anh nữa . Quên anh đi Hương.

Thiên Hương lặng người . Điều này đột ngột quá ,cô không quen và cũng không sao chấp nhận được . Cô nói như muốn khóc :

-Nhưng em yêu anh , làm sao bảo em đừng vương bận . Anh ác lắm . Anh đừng nói chuyện này nữa . Nói chuyện khác đi.

Vừa nói cô vừa bấu chặt những ngón tay vào tay Thiếu Giang . Nhưng anh nhẹ nhàng gỡ ra :

-Bây giờ, anh đâu còn như ngày xưa nữa . Em nhìn lại đi . Hiện tại đã tăm tối, tương lai cũng chẳng sáng sủa gì hơn . Anh không còn gia đình,bạn bè sự nghiệp và danh tiếng . Cái gì cũng không . Vậy thì em muốn tìm cái gì ở anh ?

-Nhưng em đâu có tìm cái đó, chỉ cần con người anh thôi.

Thiếu Giang nhếch môi :

-Một con người đã mất tự do, và chỉ là chiếc bóng của mình ngày xưa . Bây giờ anh khác rồi không còn gì để em mơ mộng đâu . Em đi tìm người khác tương xứng với em, quên chuyện quá khứ đi.

Thiên Hương thì thầm :

-Anh là người tự tin và bản lĩnh ,sao bây giờ anh lại trở nên yếu đuối thế ?

Thiếu Giang cười khan :

-Có thể anh đã mất những thứ đó rồi . Những thứ như là bản lĩnh không còn ở đây nữa đâu . Anh không còn ánh hào quang để em mơ mộng đâu.

-Nhưng em đâu có mơ mộng . Em chỉ nghĩ mỗi một điều là chờ anh tự do và chúng mình sẽ bắt đầu lại từ đầu.

-Đừng ảo tưởng nữa . Ngày xưa em yêu anh vì trong mắt em anh là một hiệp sĩ lãng mạn ,một công tử phong nhã tràn đầy sức sống và quyến rũ . Bây giờ những cái đó mất rồi . Anh chỉ còn là một sự tàn rụi . Nhìn kỹ lại anh đi mà tỉnh mộng.

-Anh đừng nhìn em phiến diện như vậy . Em không ảo tưởng đâu . Anh có biết em yêu anh vì cái gì không ? Vì anh đã không dùng quyền lực hay tiền để cưỡng ép em ,dù lúc đó anh có thể làm như vậy . Và vì khi biết sẽ bị bắt anh đã thu xếp cho cuộc sống của em . Đấy tất cả những điều đó vĩnh viễn sẽ làm em yêu anh . Vậy thì đừng từ chối em anh ạ . Em xin anh mà.

Thiếu Giang im lặng,chăm chú nhìn Thiên Hương . Giọng cô hấp tấp và cứ nghẹn ngào . Khuôn mặt đỏ bừng chứng tỏ sự xúc động ghê gớm . Nhưng tất cả điều đó cũng không cho phép anh mềm yếu . Và anh cố dùng nghị lực bắt mình phải tỉnh táo đứng vững.

Anh cười khẽ :

-Có thể em cho đó là tình nghĩa phải trả . Nhưng anh không cần nó . Em hiểu không ? Khi anh vào đây tất cả mọi người đều quay lưng với anh . Anh coi đó là sự hiển nhiên và hoàn toàn thanh thản . Nhưng sự đeo đẳng của em làm anh vướng víu . Mỗi lần em đến thăm anh cảm thấy khó chịu hơn là hạnh phúc . Em không hiểu sao ?

Thiên Hương khựng người ngồi yên . Đôi mắt cô mở to nhìn vào góc phòng , giọng cô lạc đi.

-Em không tin và cũng không sao hiểu được . Em nghĩ...

Thiếu Giang ngắt lời :

-Em nghĩ đó là sự ban bố và anh đang tuyệt vọng nên sống bám vào sự ban bố của em . Nghĩ như thế là em đánh giá mình cao quá . Em muốn làm một nữ thánh phải không ?

-Không phải . Không phải vậy . Thiên Hương kêu lên.

Thiếu Giang cười lạnh lùng :

-Nhưng những gì em làm đã khiến anh nghĩ như vậy.

-Anh kiêu ngạo lắm . Có phải đó là cách để anh từ chối em không ? Anh nghĩ làm như vậy em sẽ quên được anh . Sao anh không nghĩ ngược lại . ?

Cái đó chỉ càng làm em khổ . anh kỳ cục lắm.

-Đừng khờ khạo nữa . Mù quàng vì tình như thế là đủ rồi . Em hãy nhìn bạn bè xung quanh mình đi rồi thấy mình thiệt thòi . Trong khi bạn em có người yêu đưa đón,săn sóc,thì mỗi tháng em phải lủi thủi đến trại giam với anh .

Em cứ để tuổi trẻ của mình trôi đi vô vị như vậy sao ?

-Em không thấy như vậy là vô vị

-Nhưng hãy nghĩ đến mẹ em . Mẹ em đang buồn khổ khi thấy con gái mình long đong . Phải biết nghĩ đến gia đình em , Hương ạ

Thiên Hương lặng thinh một lát rồi bước bình :

-Trước đây mẹ em muốn gả em cho anh . Thế thì cứ xem là em đã có chồng . Nếu em gặp chuyện gì đó thì cũng là lệ thuộc vào anh . Nhưng thực tế là mẹ em không nói gì cả . Dì Hân cũng vậy.

Đáp lại sự nhiệt tình của cô là khuôn mặt dửng dưng của anh . Hình như Thiếu Giang không hề bị cô thuyết phục . Cô cố nét cảm giác tuyệt vọng nói như thuyết phục :

-Ngoài anh ra, em không thể yêu ai được nữa . Khi em mới lớn,em chưa tiếp xúc với ai thì đã yêu anh . Bây giờ bảo em quên,làm sao em có thể thực hiện được . Đừng bỏ em nghe anh . Em chỉ cần anh yêu em thôi, lúc trước và sau này cũng vậy.

Thiếu Giang lắc đầu tỉnh táo :

-Em sắp ra trường, rồi em sẽ thành đạt . Quen với anh em sẽ bị ảnh hưởng . Bây giờ em không thấy nhưng sau này sẽ nhận ra . Anh không muốn mình là

sự bất hạnh của người khác . Anh có sự tự ái của mình.

-Nhưng mà...

Thiếu Giang chặn lại :

-Đừng nói nữa . Em về đi . Mai một cũng đừng tới đây thăm anh nữa.

-Không thể được . Thiên Hương kêu lên.

Nhưng Thiếu Giang đã đứng dậy bỏ ra khỏi phòng một cách cương quyết làm cô không kịp phản ứng . Cô đứng sững nhìn theo dáng anh đi dọc hành lang, sự buồn khổ dâng lên thành nước mắt . Cô khóc nức nở một mình .

Thật lâu cô mới có thể bình tĩnh để rời trại giam.

Mãi đến mấy ngày sau, Thiên Hương cũng chưa lấy lại được thăng bằng .

Thái độ của Thiếu Giang đưa cô vào cơn ác mộng triền miên . Có những đêm thức giấc giữa chừng, cô lại nhớ đến cách cư xử thay đổi của anh rồi khóc thôn thức một mình.

Cô không hiểu tại sao anh thay đổi đột ngột như thế ? Lần trước vào thăm anh còn nói chuyện với cô rất dịu dàng . Còn cô thì không hề nghi ngờ tình yêu bền bỉ dành cho mình . Sao bây giờ Thiếu Giang quay ra cư xử vô tình như vậy ? Làm sao cô có thể chịu đựng được chứ.

Cô không dám kể với dì Hân chuyện này, chỉ âm thầm chịu đựng buồn khổ một mình.

Đến ngày vào thăm anh, Thiên Hương đến trại giam với tâm trạng lo lắng pha lẫn hồi hộp . Cô không biết Thiếu Giang sẽ có thái độ thế nào . Cô không tin anh đã thay đổi ý định . Cô biết tính anh rất rõ nên cảm thấy bất lực . Nhưng không vì vậy mà cô có ý bỏ cuộc . Ngược lại, càng bị từ chối, cô càng lo bám riết lấy anh hơn.

Thiếu Giang không tỏ thái độ gì khi thấy cô, ngoài một chút đứng dưng xa rời . Không phải anh không thấy dấu hiệu của những đêm mất ngủ trên mặt cô, mà tất cả những đau khổ ấy chỉ càng là một gánh nặng . Và anh cố ý nhìn chỗ khác để tránh tia nhìn van nài của cô.

Cử chỉ đó làm Thiên Hương càng thêm khổ sở cô nói như van nài :

-Có phải anh không muốn em tới đây không ? Anh làm em buồn lắm.

-Anh rất ngạc nhiên khi em đến nhất là sau khi anh đã nói chuyện rạch ròi lần trước.

-Nhưng đâu phải chỉ cần nói vài câu là dứt khoát được . Em đâu phải là người máy . Anh biết mấy ngày qua em đau khổ thế nào không ?

Thiếu Giang nói với một chút mỉa mai :

-Một người đã bị tù như anh cũng đủ sức làm em đau khổ hay sao ?

-Anh...

Thiên Hương nghẹn lại không nói được . Cô không ngờ Thiếu Giang có thể nói năng cay độc như vậy và nhất là với cô . Cô cắn răng cố kìm nước mắt nhưng kìm không nổi . Thế là cô khóc ròng trong khăn tay . Thiếu Giang

nhìn vào góc phòng.

-Em đừng khóc lóc ở đây . Đừng làm anh khó xử nữa.

-Vậy thì làm em khổ, anh có thấy bị khó xử không ?

-Không . Anh chỉ thấy giải quyết như vậy có lợi cho hai đứa . Em có thể sẽ buồn một thời gian nhưng sau đó em sẽ thấy cuộc sống nhẹ nhàng hơn .

Vướng vào người như anh mới thật sự là khổ.

Thiên Hương kêu lên :

-Nhưng em không thấy vậy là khổ . Anh vô trách nhiệm lắm . Anh chỉ nghĩ cho anh thôi . Nếu em chủ động chia tay với anh anh có chịu được không ?

Thiếu Giang gật đầu thần nhiên :

-Anh cũng chỉ mong như vậy.

-Vậy... vậy nếu anh không bị tù, anh có bỏ em không ?

-Anh không biết . Đó là chuyện khác rồi.

-Em biết anh mặc cảm . Nhưng đừng như vậy mà anh . Trong tình yêu đừng đem tự ái cá nhân đối xử với nhau . Như vậy vô lý lắm . Nếu anh thương em kiểu đó thì chẳng khác nào giết chết em.

Thiếu Giang cười nửa miệng . Nụ cười làm Thiên Hương hoang mang đến mất tinh thần . Trước đây anh có bao giờ khó hiểu như thế đâu . Sao bây giờ anh trở nên khắc nghiệt thế ?

Cô chưa kịp nói ý nghĩ của mình thì Thiếu Giang đã lên tiếng ,giọng anh khô khan như nói với một người lạ :

-Có thể em còn ảo tưởng vì tình cảm của anh đó . Trước đây anh rất yêu em, nhưng lúc đó anh cũng không dám chắc anh sẽ yêu em tuyệt đối . Anh thừa nhận em có khác người một chút có hiền hơn những cô bạn mà anh quen .

Nhưng như thế vẫn chưa đủ để anh dừng chân đâu.

Thiên Hương ngẩng người,mắt mở lớn nhìn anh :

-Anh nói vậy là sao ?

-Có nghĩa là nếu như anh vẫn còn như trước có thể anh cũng bỏ em rồi . Em hiểu không ? Tính anh không thích bị trói buộc lâu đâu.

-Anh có thể nói với em như vậy sao ? Chẳng lẽ...

-Anh thừa nhận trên phương diện tình cảm anh rất đều . Chỉ có em là gây thơ thôi.

-Anh...

Thiên Hương im bật,khuôn mặt vẫn còn vẻ ngơ ngác . Thiếu Giang nheo mắt nhìn cô với nụ cười kỳ lạ :

-Những ngày vào đây,anh đã suy nghĩ rất nhiều . Khi em ra trường em sẽ rất thành đạt . Chắc chắn dì em sẽ đưa em lên đỉnh cao . Còn anh thì sao ? Hoàn toàn trắng tay và có tiền án . Anh không thích có một cuộc sống chênh lệch như vậy đâu . Tính anh kiêu ngạo lắm.

-Nhưng mà...

Thiếu Giang khoát tay :

-Để anh nói hết đã . Tính anh chỉ thích cái gì gần gũi đồng cảm với mình . Còn em thì luôn ở xa anh . Trong này anh có cuộc sống khác với những mối quan hệ khác . Có thể em cho là không tương xứng . Nhưng với anh đó là sự đồng cảm . Và anh đã có một mối quan hệ khác tương xứng với thực tại của anh.

Thiên Hương nhìn anh một cách bàng hoàng :

-Có nghĩa là anh đã yêu người khác ?

-Cô ấy cũng bị bắt vì lý do tương tự như anh , cho nên tụi anh dễ hiểu được nhau . Tụi anh bị cách ly với cuộc sống bên ngoài không nghĩ về nhau thì còn nghĩ gì đến chuyện khác hả em ? Nếu sống trong hoàn cảnh của anh em sẽ hiểu.

Thiên Hương lạc giọng :

-Em không tin . Anh không phải là loại người như vậy.

-Đừng nhìn anh cao quá . Anh tầm thường lắm và có những đòi hỏi trần tục của mình . Những đòi hỏi đó em không thể hiểu và không thể đáp ứng được vì em đâu có cùng cuộc sống với anh.

Thiên Hương cúi đầu không trả lời, đầu óc cô bấn loạn . choáng váng . Cô bất ngờ đến mức không phản ứng gì được và chỉ cố tập trung để hiểu hết vấn đề kinh khủng này . Thiếu Giang nhìn khuôn mặt đờ đẫn của cô với một sự lạnh lùng như điều đó không liên quan gì đến anh . Và anh hoàn toàn không chịu trách nhiệm với những đau khổ của cô.

Cuối cùng, Thiên Hương lên tiếng :

-Anh đừng ác như vậy . Nếu đã quen với người khác thì dừng lại đi . Hãy nghĩ đến em .. nhưng mà... Ôi ! Em không thể tin được chuyện đó . Anh không phải là loại người như vậy . Có phải anh nói để em yên tâm bỏ anh không ?

-Anh không cao thượng như vậy đâu.

-Nhưng em có lỗi gì để bị anh cư xử như vậy ?

-Em không có lỗi gì . Anh biết anh mới là người có lỗi . Anh đều lắm và hay thay đổi . Cuộc sống còn thay đổi hằng ngày huống gì là con người . Tóm lại anh thấy tình cảm của mình không còn cần thiết cho anh và không thích hợp nữa.

Thiên Hương còn đang ngồi lặng người thì anh đứng dậy, lãnh đạm :

-Từ đây về sau đừng đến đây nữa . Anh không muốn cuộc sống của anh bị khuấy động . Chào em.

-Không . Anh Giang . Đừng vô . Em còn muốn...

Nhưng Thiếu Giang lắc đầu cương quyết :

-Không còn chuyện gì để nói đâu . Về đi.

Thiên Hương đứng chặn trước mặt anh, cổ nín khóc ,giọng cô nghẹn lại :

-Ngày trước anh đã đưa tiền cho em,lúc đó...

Thiếu Giang cắt ngang :

-Em cứ giữ lấy . Anh cho em mà . Từ đây về sau coi như không ai nợ nần ai cả.

-Không phải . Em chưa nói hết . Lúc đó anh muốn em sống độc lập với dì Hân để chờ anh . Bây giờ dì ấy không hề bảo em cắt đứt với anh em cũng không thay đổi thế thì tại sao anh như vậy ? Anh ác lắm.

Giọng Thiếu Giang thật vô cảm :

-Lúc đó anh tưởng anh yêu em nhưng bây giờ anh đã yêu người khác rồi.

-Em không tin . Thiên Hương kêu lên.

-Tùy em.

Nói xong, anh đẩy cô qua một bên, bước nhanh ra ngoài . Thiên Hương gục đầu vào cửa,khóc nức nở . Cô không thấy vài cặp mắt tò mò nhìn mình . Cô cảm thấy không khí ở đây như càng tối tăm, lạnh lẽo như cả một bầu trời sụp đổ dưới chân . Cô rơi vào cảm giác cô đơn, khiếp sợ khi nghĩ tới tương lai của mình.

Thiên Hương thần thờ đi về nhà . Cô gặp mẹ Ở phòng khách . Không biết bà lên từ lúc nào . Cô đang quá đau khổ nên không nghĩ ra chuyện để hỏi . Chỉ biết sự có mặt của bà lúc này thật cần thiết . Tự nhiên cô mũi lòng khóc òa lên :

-Con không muốn sống nữa mẹ Ơi.

Cử chỉ của cô làm bà Thanh hoảng hồn lên :

-Sao vậy con ? Chuyện gì vậy ? Con mới đi thăm thằng Giang về phải không ?

-Dạ.

-Vậy thì tại sao khóc ? Có chuyện gì vậy ?

Bà kéo Thiên Hương ngồi xuống . Cô khóc như mưa chứ không nói được gì . Ngay lúc đó dì Hân đi xuống ,cả bà cũng có vẻ hốt hoảng :

-Chuyện gì vậy chị Hai ? Sao nó khóc vậy ?

Bà Thanh lắc đầu như chịu thua . Cả hai dỗ mãi Thiên Hương mới chịu nín . Cô ngơ ngai dần và sụt sịt kể lại những gì Thiếu Giang nói với cô . Mẹ cô lặng thinh suy nghĩ . Nhưng bà Hân thì phản ứng dữ dội :

-Tại sao nó trở mặt như vậy ? Con không bỏ nó thì thôi tại sao nó dám bỏ con . Đúng là đồ sở khanh . Đã vô tù rồi mà còn đều . Thằng này thật là... đúng là không xài được.

Thiên Hương không nói gì . Những lời nhiếc móc của dì làm cô chịu không nổi . Cô muốn bà đừng nói nữa . Nhưng dì Hân dường như đang nổi cơn tam bành . Bà quát lên trong nhà :

-Đã vậy thì đừng luyên tiếu nó làm gì . Không có thăm viếng gì nữa hết .

Tình nghĩa với dân đó phí lắm . Từ đây về sau con cắt đứt với nó đi . Dì sẽ

tìm cho con chỗ khác ngon hơn nó gấp 10 lần . Bỏ nó đi.

-Nhưng con...

-Không có nhưng nhị gì cả . Mấy năm nay di căn răng để cho con lui tới thăm viếng vì di nghĩ mình không nên bạc bẽo quá . Nhưng bây giờ chính nó bạc bẽo vậy thì còn tiếc gì thứ đó nữa.

Thấy bà Thanh ngồi trầm lặng suy nghĩ, bà nóng nảy :

-Chị nghĩ cái gì vậy ? Phải khuyên nó một tiếng đi chứ . Bảo nó bỏ đi . Em sẽ tìm đám khác gả nó . Em bảo đảm với chị là em không để nó khổ đâu.

-Chị nghĩ mình không nên kết luận vội . Có thể cậu ta có chuyện khổ tâm riêng, mình làm sao hiểu được . Không nên nghe vậy mà hiểu như vậy.

-Hừm ! Chị nói cái gì ? Chính miệng nó đã nói thế mà còn biểu hiểu khác à . Cái thằng này đều thật . Hôm nào em sẽ đến đó mắng cho nó một trận.

-Đừng có làm ầm ĩ lên thế . Di nóng tính quá . Để tìm hiểu từ từ xem sao.

-Theo chị thì còn tìm hiểu cái gì nữa . Thứ đó xài không được đâu . Em mà biết nó là loại người như vậy lúc trước có lạ em cũng không dám quen biết với gia đình đó . Vô tù còn lẳng nhăng . Đồ đều

Bà Thanh trầm ngâm :

-Chị nghĩ cậu ta không đến nỗi như vậy đâu . Trước kia, cậu ta rất quân tử với con Hương . Chị không tin bây giờ cậu ấy trở mặt . Có thể cậu ấy sợ con Hương khổ nên không muốn làm vương bận nó.

Bà Hân nhăn mặt :

-Sao chị khờ quá . Chị nghĩ ai cũng tốt như chị chắc.

-Dù sao thì cứ đợi xem . Khi nào cậu ta ra tù mới biết chính xác . Khoan kết luận đã . Nếu trong đó cậu ta quen với người khác thì tội gì nói ra . Dù sao thì cậu ấy cũng cần con Hương thăm nuôi mà.

Bà Hân bĩu môi :

-Em nghĩ nó bị nhỏ bở mới làm căng quá . Nên đành nhả con Hương ra . Sợ con bé này vô thăm thì con nhỏ kia ghen . Chứ không tử tế gì đâu.

Bà Thanh lắc đầu :

-Di bình tĩnh lại đã . Cái gì cũng từ từ tìm hiểu chứ.

-Đợi chị tìm hiểu xong, chắc con chị thành bà già rồi . Chùng đó hết gả cho ai được luôn.

Thiên Hương đứng bật dậy, bỏ chạy ra sân . Quả thật cô không sao chịu nổi cách nói của di Hân . Đã khổ lại càng thêm bị dày vò . Cô muốn trốn trong ảo tưởng để đừng bị khổ và cũng không có can đảm đối diện sự thật . Cô thích nghe mẹ nói hơn . Vì như thế cô được ru mình trong ảo tưởng.

Cô đến ngồi giữa những chậu hoa cúc, đắm chìm trong những hồi ức với Thiếu Giang . Đã mấy năm rồi mà tình yêu của cô vẫn không vui đi . Khi yêu với mối tình đầu, người ta rút ra mà yêu dù có bị phản bội đi nữa thì cũng không dễ dàng xóa bỏ . Cô đã là như vậy rồi, nên chỉ có thể nhận chứ

không cách nào bỏ nó được.

Nhưng điều khổ sở nhất là bây giờ không biết nên nghe ai . Ước gì mẹ nói đúng . Dì Hân cái gì cũng nói trần trụi nên cô chịu không nổi.

Đối với cô bây giờ hạnh phúc hay đau khổ đều đặt vào Thiếu Giang . Lần đầu tiên cô thấy trại giam là một bức tường khắc nghiệt . Vì cô không làm sao thâm nhập vào đó để hiểu cuộc sống của nh.

Một tuần sau thì dì Hân lại kéo Thiên Hương ra khỏi nỗi ám ảnh bằng cách mà dì ấy nghĩ là làm cho cô hạnh phúc.

Buổi chiều đi học về, Thiên Hương đang ngồi rầu rĩ giữa vườn hoa thì dì Hân đi ra :

-Này ! Vô chuẩn bị đi con . Dì đưa đi dự tiệc.

Thiên Hương ngược lên do dự :

-Tiệc gì hả dì ?

-Bà bạn của dì tổ chức kỷ niệm ngày cưới . Phải còn mẹ con trên này dì rủ hai mẹ con đi luôn . Thế này thì chỉ có hai dì cháu mình thôi.

-Dì bảo thằng Ninh đi . Con mệt quá . Tới mấy chỗ tiệc đông người con ngại lắm.

Bà Hân xua tay :

-Bảo nó đi thì được tích sự gì . Dì muốn con đi hơn.

Thiên Hương phản đối một lát, nhưng cuối cùng cũng phải chịu thua . Dì Hân mà bảo cái gì chạy đằng trời mới khỏi . Từ đó đến giờ,cô chỉ chống đối yếu ớt trước tính độc đoán của dì ấy . Lần này cũng không thoát khỏi thông lệ đó.

Khi ngồi vào bàn trang điểm,cô chợt nhớ như in buổi tối đầu tiên dì Hân đưa cô đến nhà Thiếu Giang . Lúc ấy,cô gần như bị bức bách phải tiếp xúc với gia đình anh . Lúc ấy, Thiếu Giang là một " đại công tử " quyền hành nhất trong nhà... Bây giờ thì anh trở nên trắng tay và sống cách biệt với xã hội . Còn cô ở ngoài này thì bị bắt buộc những giao tiếp mới.

Tự nhiên cô tủi thân nước mắt rung rung.

Cô đi theo dì Hân với tâm trạng như đưa đám . Nhà bà bạn dì Hân cũng sang trọng và vương giả gần gần bằng nhà Thiếu Giang trước kia . Dì Hân có vẻ rất hãnh diện khi khoe cô cháu xinh đẹp của mình,gặp ai cũng giới thiệu . Và đa số những người trong bọn họ đều khen cô dễ thương . Nhưng cô thì nhìn mọi người bằng cái nhìn ảm đạm,rầu rĩ . Khi nghĩ tới Thiếu Giang cô lại tự hỏi trong số những người ở đây,ai sẽ là người vào tù trong tương lai . Thật không có gì để vui nổi.

Rồi cô lại chuyển sang nhìn hai ông bà già đang đeo nhẫn cho nhau . Ý nghĩa đen tối khác lại kéo đến . Họ tiệc tùng cho lắm vào . Nhưng biết đâu,khi khách khứa về hết,họ lại gây gổ um sùm với nhau . Cũng giống như nhà Thiếu Giang trước kia vậy.

Thiên Hương ngồi bên cạnh dì Hân, thờ ơ nhìn xung quanh. Cô không mấy may để ý câu chuyện của dì ấy. Rồi cô thấy từ ngoài cửa có ba người đàn ông đi vào. Một ông lớn tuổi và hai người thanh niên có vẻ là hai anh em. Vì trông họ rất giống nhau. Thấy họ, dì Hân vội ngắt câu chuyện với bà bạn, và đứng dậy, chủ động đi về phía họ.

Thiên Hương thấy dì ấy nói gì đó với người đàn ông. Ông ta gật lia lịa, rồi nhìn về phía cô. Dì Hân vội kéo cô đến trước mặt ông ta:

-Con chào chú Quý đi con. Chú đây làm việc trong tòa soạn báo " Rạng Đông ". Chú hứa sẽ giúp con xin việc khi con ra trường đấy.

Thiên Hương cúi đầu chào ông ta một cách lễ phép. Ông ta cũng nhìn cô hơi lâu, như đánh giá tính cách và ngoại hình, rồi quay lại dì Hân:

-Chị có cô cháu khá lắm:

Ông nhìn Thiên Hương, hỏi một cách quan tâm:

-Cháu có từng viết báo hay truyện gì không?

-Dạ, thỉnh thoảng con có viết bài gửi báo. Chỉ là những bài sưu tầm tư liệu thôi ạ.

-Vậy à. Khi nào rảnh đến tòa soạn gặp tôi, tôi sẽ đưa đề tài cho cháu viết thử xem.

-Dạ.

Thiên Hương chợt quay về phía bên phải. Cô bắt gặp tên con trai đang nhìn mình chằm chằm. Thấy cô nhìn hẩn hơi lúng túng quay chỗ khác. Thấy vậy, bà Hân lập tức lên tiếng:

-Chắc cháu chưa gặp Thiên Hương lần nào hả? Hai đứa học cùng trường với nhau đấy.

Bà quay sang Thiên Hương:

-Con có biết Đức Thiện không Hương? Cậu này là con bác Hiên đó. Còn cậu là Quang Hoài. Chắc cậu chưa biết Thiên Hương hả? Mai một con bé sẽ nhờ cậu nhiều đó.

Thiên Hương khẽ kéo áo dì Hân. Cô rất dị ứng với cách nhờ vả lộ liễu đó. Cô định bảo mình không cần gì cả, thì anh ta đã lên tiếng:

-Hương học khoa báo chí hả? Em mà làm phóng viên là nhất rồi. Có gì cần thì cứ đến tìm anh nhé. Anh sẵn sàng phục vụ em đấy.

Anh ta nói thật vồn vã nhiệt tình, nhưng mắt thì cứ ngó dáo dác như tìm ai. Nói xong vài câu là anh ta biến. Rõ ràng đó là mẫu người có quá nhiều mối quan hệ xã hội, nên xã giao rơi vãi. Thiên Hương hiểu điều đó rất rõ, nên cô chẳng hề nghĩ đến việc phải tiếp xúc với anh ta. Cô đứng im nghe dì Hân nói chuyện với ông Quý, và cảm nhận rất rõ cái nhìn của Đức Thiện.

Anh ta đứng bên cạnh ông Quý, điệu bộ có vẻ lúng túng chứ không tự tin như ông anh. Hình như anh ta rất muốn nói chuyện với Thiên Hương, nhưng không biết làm cách nào.

Lúc ra về, dì Hân cười hả hê :

-Bác Hiền là người làm việc trong tòa soạn báo "Rạng Đông " đấy . Bác ấy mà nhận giúp đỡ con thì con yên tâm . Mai một ra trường là con có chỗ làm lý tưởng . Con sẽ có dịp ra nước ngoài thường xuyên.

-Vâng.

Thiên Hương nói một cách buông xuôi . Cô biết báo "Rạng Đông " là tờ báo lớn trong nước . Được vào tòa soạn làm phóng viên là điều bạn bè cô mơ ước . Nhưng bây giờ thì cô không quan tâm lắm . Chuyện Thiếu Giang hãy còn làm tâm trí cô rối bời ,lòng nào để cô nghĩ đến chuyện khác nữa.

Dì Hân không hiểu tâm lý Thiên Hương, bà nói vui về :

-Con thấy lúc này Đức Thiện cứ nhìn con không ? Cậu ta có vẻ kết con lắm đấy . Nhưng con đừng quan hệ thân với cậu ta . Quen với Quang Hoài có lợi cho con hơn.

Thiên Hương sững sốt ngồi thẳng người lại . Cô mở lớn mắt nhìn dì Hân không hiểu . Cử chỉ của cô làm bà phì cười :

-Quang Hoài đang là phó giám đốc của công ty " Rico" tương lai cậu ấy sẽ lên làm giám đốc . Quen với cậu ta,con có tương lai hơn là một người có tiền án . Hiểu không ?

-Nhưng anh ta đâu có thích con . Lúc này dì cũng thấy rồi mà.

-Tại vì cậu ta bận gặp ai đó,chứ rảnh rồi nói chuyện . Chắc chắn cậu ta phải để ý con thôi . Con trai đâu có ai đứng đưng nổi với mấy cô gái đẹp đâu.

Thiên Hương làm thinh,dở khóc dở cười vì không biết làm sao để tranh luận . Dì Hân lúc nào cũng chủ quan cả . Dì ấy cứ nghĩ rằng, sắc đẹp của cô là vạn năng,muốn gì được nấy . Thật là xấu hổ nếu ai biết được điều đó.

Tự nhiên cô buột miệng :

-Mai một dì đừng gán ghép con với anh Hoài đó nữa . Con không thích anh ta đâu . Nếu mai một anh Giang về,anh ấy sẽ nghĩ sao khi biết...

Dì Hân ngắt lời :

-Dẹp . Không được nghĩ tới thằng đó nữa . Dì sẽ tìm cho con chỗ khác . Con mà làm dâu bác Quý là sướng lắm đấy.

Thiên Hương cố cãi :

-Lần trước,dì cũng bảo vào nhà anh Giang là sướng nhưng mà có sướng đâu.

-Đó là tại họ làm ăn lộn xộn . Còn gia đình này ai cũng đang hoàng . Con không sợ gì cả . Từ đây về sau,quen thằng Giang đi . Không được đi thăm nó nữa . Con mà cãi dì là con khổ đó.

Thiên Hương làm thinh, chống đối thầm trong bụng . Tự nhiên cô thấy mình cô đơn vô cùng . Dì Hân cấm cô yêu Thiếu Giang đã đành, còn anh thì cũng phản bội cô . Cô biết hy vọng vào cái gì bây giờ ?

Mấy hôm sau, Thiên Hương lại chuẩn bị quà đến trại giam . Nhưng người quản giáo bảo là Thiếu Giang không muốn gặp cô . Ông ta nói xong là bỏ đi

ngay . Thiên Hương đứng sững giữa lối đi , bàng hoàng và ngơ ngác . Cô không đủ lạnh lợi để nhờ vả những người quản giáo . Qua phút điếng người,cô đành thất thểu rời khỏi trại giam.

Cô đi giữa đường phố mà cảm thấy mình đang ở giữa nơi hoang vu, lạnh lẽo . Một sự trống rỗng đến rã rời . Ngang qua một công viên,cô đặt giỏ quà xuống thảm cỏ,rồi bỏ đi . Cô vào quán cà phê chọn một bàn khuất mọi người mà ngồi lặng với nỗi đau của mình . Một sự đau khổ làm rũ rượi cả người mà không biết làm thế nào thoát khỏi . Cũng không có ai hiểu được đề mà chia sẻ.

Rồi cô sẽ sống ra sao khi không còn người yêu . Mấy năm nay,cô chỉ sống với viễn cảnh đến ngày nào đó cô và Thiếu Giang sẽ bắt đầu lại từ đầu . Bây giờ hy vọng sụp đổ tan tành . Thiếu Giang bỏ cô,một mình sống với những hồi ức . Còn anh thì sống với hiện tại của mình . Anh thật là tàn nhẫn khi làm như vậy.

Thiên Hương rời quán,đi lang thang vào công viên . Cô đứng tựa vào gốc cây sao,ngước mắt nhìn lên vòm lá . Bầu trời như nghiêng xuống,càng làm cô buồn quay quắt . Tự nhiên cô nhớ đến lần cuối cùng cô và anh đến nhà nghỉ.

Nhớ buổi trưa cô ở trong phòng mẹ anh . Lúc đó cô không hiểu tại sao Thiếu Giang nổi điên khi thấy cô ở đó . Lúc đó ,anh quát tháo ầm ĩ lên . Đáng lẽ phải tìm hiểu lý do thì cô lại lo tự ái . Mãi sau này,cô mới biết trước đó anh gặp bao nhiêu chuyện kinh khủng.

Thiên Hương chột nhảm mắt lại . Cô đã trải qua những lúc hối hận khi nhớ thái độ của mình lúc đó . Đáng lẽ an ủi anh thì cô lại khóc lóc ngúng nguẩy,bắt anh phải năn nỉ . Sau này cô mới hiểu tình yêu say đắm mà Thiếu Giang dành cho cô . Nếu không yêu nhiều thì anh chẳng kèm chế đến vậy đâu.

Thiên Hương mở mắt,khẽ thở dài . Cô không hiểu nổi vì sao một người yêu mình ngần ấy,lại có thể bỏ rơi khi mình không hề có lỗi ,trong khi đáng lẽ phải yêu mình nhiều hơn . Thật không sao hiểu được lòng người.

Một tháng sau,cô lại đến trại giam,và lại gặp người quản giáo lần trước .

Ông ta nhìn cô từ đầu tới chân rồi nói :

-Cậu ta được ân xá và đã rời khỏi đây nửa tháng trước rồi.

Thiên Hương nhìn sững ông ta ,kinh ngạc . Rồi cô hỏi một cách hấp tấp :

-Thế,anh ấy có nhắc lại gì không hả bác ? Bác có biết anh ấy đi đâu không ?

-Tôi không biết . Và cậu ta cũng không nhắc gì cả.

Rồi ông ta bỏ đi,mặc cô đứng chết lặng giữa hành lang tăm tối.

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 6

Thiên Hương bước vào phòng của ông Quý . Ông ta đang ngồi phía sau bàn,đọc cái gì đó . Nghe tiếng mở cửa,ông ngẩng lên rồi mỉm cười :

-Thiên Hương đến đây . Có việc cho Hương rồi đó . Lần này phải đi xuống tỉnh,xa đây.

Vừa nói,ông vừa đưa cô tờ báo,và đánh dấu một truyện dịch :

-Hương phải gặp tác giả này và viết một bài về anh ta . Một tài năng vừa mới phát hiện đây.

Thiên Hương cầm tờ báo đọc lướt qua,rồi ngẩng lên :

-Tác giả này lạ quá , không chịu để bút danh gì cả . Chỉ với chữ tắt thế này làm sao mà hỏi cho ra . Con không biết đó là nam hay nữ nữa.

Ông Quý chợt cười lớn :

-Hương không cảm nhận được gì sao ? Đọc văn anh ta, chú đoán ngay đó là con trai, mà lại là người có cá tính mạnh mẽ . Lần đầu anh ta viết truyện ngắn nhưng sau đó thì chỉ dịch các bài báo hoặc truyện . Chú rất thích phong cách của tác giả này.

Ông đứng dậy,đi về phía tủ lựa một tờ báo,rồi đặt trước mặt Thiên Hương :

- Đây là truyện ngắn đầu tiên của anh ta . Địa chỉ này cụ thể đây.

Thiên Hương cầm lên đọc . Tác giả tên " Cao Nguyên " . Không biết đây là tên thật, bút danh của anh ta ? Nhưng dù sao có một cái tên vẫn dễ tìm hơn là mỗi chữ tắt . Không biết ai mà có vẻ mai danh ẩn tích đến thế ? Ngay cả tên cũng không muốn cho mọi người biết.

Cô rời toà soạn,rồi về nhà chuẩn bị . Chỉ một giờ sau là cô đã ra bến xe . Đây là lần đầu tiên cô đi xuống tỉnh xa như thế này . Không biết tác giả tài năng đó làm nghề gì . Cô đã đọc truyện ngắn đầu tiên của anh ta và rất có ấn tượng . Anh ta viết về cuộc đời của một sinh viên,từ lúc ra trường đến khi thành đạt . Giọng văn rất trữ tình,nhưng lại lồng trong cốt truyện nặng nề,đầy vẻ trần trụi . Nội dung và hình thức như bổ sung cho nhau,làm nên phong cách rất riêng và độc đáo . Đọc xong là có ấn tượng hay về tác giả ngay.

Thiên Hương hình dung lại những bài viết của anh ta để phác họa cuộc phỏng vấn . Đa số là truyện dịch,và những thông tin kinh tế từ nước ngoài . Có lẽ anh ta có nguồn thông tin từ nước ngoài gửi về . Anh ta gửi bài rất nhiều . Không chỉ riêng tờ báo của cô,mà là nhiều tờ báo có tiếng khác . Có lẽ anh ta kiếm sống bằng nghề viết lách . Vì nếu là dân văn nghệ,chẳng ai viết dốt dòi như vậy.

Cô lấy tờ báo ra đọc lại truyện ngắn đầu tiên của anh ta . Vẫn là ấn tượng và cảm xúc như khi cô gặp lần đầu . Cô hình dung anh ta là người có cá tính mạnh mẽ và gai góc,hài hước và độc đáo . Cuộc đời của nhân vật đã từng làm cô liên tưởng đến Thiếu Giang . Dĩ nhiên nhân vật đó không phải là anh rồi . Nhưng cá tính thì mang dáng dấp của anh rất nhiều.

Thậm chí,có thời gian cô đã lẫn lộn giữa nhân vật với Thiếu Giang . Bây giờ nhớ lại,cô tự hỏi có phải vì mình luôn mơ tưởng đến anh,nên gán ghép một cách áp đặt . Hay tự nhân vật trong truyện đã làm cô liên tưởng . Quả thật,cô vẫn không sao giải thích được.

Xe vào bến . Thiên Hương mở sổ đọc kỹ lại địa chỉ rồi đến hỏi một người chạy xích lô . Cô ngồi trên xe,đưa mắt nhìn hai bên đường phố lụp xụp và đầy những ổ gà . Thị trấn này có vẻ bắt đầu phát triển . Những ngôi nhà khang trang xen giữa những căn nhà tôn lụp xụp,tạo thành một sự kết hợp tương phản khó chịu.

Buổi trưa trời nóng gay gắt,mặt đường hắt lên hơi nóng làm Thiên Hương thấy nhức đầu . Tất cả làm thành ấn tượng nặng nề.

Cô len lỏi vào con hẻm dài ngoằng,cuối cùng cũng tìm được nhà . Đó là một căn nhà gỗ cũ kỹ,vắng tanh . Cô gọi khá lâu mới có một phụ nữ lớn tuổi bước ra . Bà ta nhìn cô từ đầu đến chân . Vẻ sang trọng của Thiên Hương làm bà ta ngỡ ngàng . Thiên Hương vội lên tiếng trước :

- Dạ,dì cho con hỏi . Có phải đây là nhà của anh Nguyên không ạ ?

-Ở đây không có ai tên đó cô ạ.

Thiên Hương hoang mang đứng im . Cô hỏi lại địa chỉ một lần nữa . Bà ta gật đầu rồi nói như không chắc lắm :

-Tui có cho một cậu ở trọ . Nhưng cậu ta không phải tên đó . Tui gọi là cậu Tư quen rồi.

Một tia hy vọng loé lên . Thiên Hương hỏi ngay :

-Anh đó có phải viết báo không dì ? Anh ấy hay gửi bài cho báo này này.

Vừa nói,cô vừa đưa tờ báo ra trước mặt người phụ nữ . Bà ta ngó một hồi rồi lắc đầu :

-Tui không biết . Tui đâu có thấy cậu ấy viết cái gì đâu.

-Vậy .. có khi nào dì nhận thư giùm anh ấy không ?

-Có,có . Lâu lâu cũng có nhận thư hay giấy báo gì đó . Cũng nhận thường lắm . Cậu ấy đi tối ngày nên tui nhận giùm.

Thiên Hương nhỏ nhẹ,như trút một gánh nặng. Cô nhỏ nhẹ hỏi tiếp :

-Vậy anh ấy đi đâu,dì có biết không ?

-Biết chứ . Đi làm hồ . Mấy hôm nay cậu ấy đi làm gần nhà nè . Ở đằng kia có nhà mới xây nên làm gần lắm.

Thiên Hương hơi nhú mày :

-Làm hồ à ?

-Ừ . Đúng đấy . Lúc mới đến đây,tui thấy cậu ta đi vác mướn ngoài bến xe.
Mấy tháng nay thì chuyển qua thợ hồ . Cậu ta ít ở nhà lắm.

Thiên Hương hơi thất vọng . Cô sợ mình làm địa chỉ . Một tác giả,một tài năng làm nghề này thì hơi lạ . Rõ ràng anh ta là người trí thức kia mà.

Tuy vậy,cô cũng hỏi tới :

-Anh ấy là người ở đây hay từ đâu tới hả dì ? Và có đi làm gì không ?

Bà chủ nhà lắc đầu :

-Tôi không biết nữa cô . Cậu ấy tới hỏi mướn,tôi thấy được nên cho ở,cũng không biết gốc gác ra sao . Nhưng cậu ta đáng hoàng lắm.

-Vậy phiền dì đưa con tới chỗ anh ấy làm được không ạ ?

Bà ta gật đầu sốt sắng :

- Được chứ cô . Cũng gần đây thôi mà.

Rồi bà ta dẫn Thiên Hương trở ra đường lớn . Cả hai đi một quãng thì tới công trường . Thiên Hương thận trọng bước qua những đồng gạch cát bừa bộn, len lỏi vào bên trong . Cô chợt thấy 1 người phụ hồ đang xúc xi măng đưa lên cần cầu . Đáng điệu anh ta quen thuộc đến nỗi tim cô đập nhói lên . Cô dừng hẳn lại,quan sát anh từ đằng xa . Đúng là Thiếu Giang . Đáng đáp đó không thể lẫn lộn với ai khác.

Cổ họng cô thắt nghẹn . Xúc động cuồn loạn . Nếu không có tiếng ồn ào xung quanh . Hẳn cô sẽ nghĩ mình nằm mơ . Thấy bà chủ nhà đi bươn tới trước, cô vội chặn lại :

- Dì nhìn giùm con . Có phải là người đó không ? Cái người đang xúc cát đấy . Có đúng là anh ấy không ?

Bà ta có vẻ ngơ ngẩn :

-Ừ,sao cô biết ? Đúng là cậu ấy đó . Bộ cô quen với cậu ta à ? Để tôi gọi giùm cô.

Thiên Hương vội chặn lại :

-Khoan,dì đừng gọi . Để anh ấy làm đến hết giờ rồi gặp . Bây giờ dì cho con vào nhà chờ ảnh được không ?

- Được chứ cô,cô chờ chừng nào cũng được . Chỉ sợ là cậu ấy đi đến tới mất công cô thôi . Thế cô đến từ đâu vậy ?

-Dạ con ở thành phố xuống . Con là em bà con của ảnh.

-Ồ ,vậy hả ?

Bà ta nhìn Thiên Hương với vẻ lạ lùng,tò mò nhưng không hỏi gì thêm . Cô biết bà ta ngạc nhiên về sự chênh lệch giữa cô và Thiếu Giang nhưng cô không muốn giải thích.

Về nhà bà ta dẫn Thiên Hương lên gác rồi quay xuống . Cô khép cửa ngòi xuống một góc phòng, nhìn anh . Từ mái tôn hắt xuống hơi nóng hầm hập làm cô hoa cả mắt . Cô bước tới bật chiếc quạt nhỏ đặt ở góc phòng . Gió làm cô dễ chịu hơn một chút . Và cô định thần quan sát đồ đạc trong

phòng.

Chẳng có gì nhiều ngoài một chiếc bàn chất đầy sách báo và các tạp chí nước ngoài . Thiên Hương đọc lướt ra các tạp chí đó . Cô hiểu Thiếu Giang dịch bài từ các thông tin này . Cô lục tỉ mỉ xấp giấy trong ngăn, cố tìm những bản thảo . Nhưng đó chỉ là những đoạn văn rời rạc . Chỉ duy nhất truyện ngắn chép tay mà anh đã gửi báo . Anh làm cô thật sự ngạc nhiên . Trước đây cô không hề nghĩ anh có năng khiếu ở lĩnh vực này . Thiếu Giang " đa hệ " thật.

Cô dẹp xấp giấy qua một bên và thấy có cả chục xấp đơn xin việc ở các công ty . Cô hiểu kết quả của những tờ đơn ấy rất rõ . Nếu tìm được việc anh đã không chấp nhận những việc mà cô đã thấy lúc này rồi.

Thiên Hương bật khóc . Cảm giác thương xót làm cô không sao chịu nổi . Trước đây, cô chưa bao giờ hình dung cuộc đời Thiếu Giang có lúc bi đát đến thế.

Không biết bây giờ sống giữa những người lao động nghèo . Thiếu Giang nghĩ gì về quá khứ huy hoàng của mình ? Có bao giờ ở khoảng giữa thời gian kiếm sống anh nghĩ đến cô và nhớ về tình cảm xưa ? Cách sống hiện tại của anh chẳng có chút bóng dáng của cô lưu lạc, điều đó làm cô thấy buồn không ít.

Có tiếng bước chân đi lên gác . Tim Thiên Hương đập cuồn cuộn trong lồng ngực . Cô ngồi lặng chờ đợi phút gặp mặt sẽ đến . Cả người lạnh toát . Cô thấy Thiếu Giang bước vào . Anh kinh ngạc tột cùng khi thấy cô . Cô đứng vội lên, nhào vào lòng anh . Thiếu Giang kêu lên thật nhỏ :
-Thiên Hương ! Trời ơi.

Anh ôm chặt lấy cô, hôn như mưa bất . Cô bất ngờ và sung sướng vô cùng vì cô rất sợ sự phủ nhận của anh . Cô sợ anh từ chối cô như hai năm trước . Bây giờ đón nhận tình cảm bộc phát đó, cô thấy mũi lòng và chột khóc một cách tức tưởi.

Rồi Thiếu Giang cũng lắng lại . Anh rời cô ra, nhìn chăm chú vào mặt cô :
-Tại sao em biết anh ở đây ?

Thiên Hương chùi nước mắt, cô nín khóc, nhưng không nín được . Thiếu Giang kéo cô ngồi xuống im lặng chờ cô lắng lại . Một lát, thấy cô không còn sụt sịt nữa, anh nhắc lại :

-Tại sao em biết anh ở đây ? Ai nói với em vậy ?

Thiên Hương trả lời bằng một câu hỏi :

-Anh viết báo lâu chưa ? Nếu không có những bài báo của anh, thì em không biết tìm anh ở đâu nữa.

Thiếu Giang lặng thinh và hiểu ra tất cả . Anh nhìn đi chỗ khác :

-Em muốn viết bài về anh phải không ?

-Vâng , chú Quý phân công em . Lúc đó em không biết đó là anh.

Thiếu Giang cười nửa miệng :

-Một vài bài báo có gì đặc biệt để viết . Em bỏ ý định đó đi . Anh không thích tên tuổi mình đưa lên mặt báo đâu.

Thiên Hương lắc đầu :

-Đừng nói đến chuyện đó . Đừng coi em là một nhà báo . Em thích nói về chuyện chúng mình . Anh không biết bây giờ em vui như thế nào đâu . Tại sao hai năm nay anh tránh mặt em ?

-Vì những lý do anh đã nói trước đây,bây giờ vẫn vậy.

Thiên Hương kêu lên :

-Nhưng bây giờ khác rồi . Anh đã tự do rồi,và đã sống như người bình thường . Tại sao anh tránh em ?

Thiếu Giang nhìn cô hơi lâu,rồi buông một nhận xét :

-Em vẫn không khác mấy năm trước,vẫn không thực tế chút nào.

-Không phải . Em đã lớn rồi,đã chín chắn hơn rồi . Em hiểu mình cần cái gì . Em biết,em chỉ yêu được mình anh thôi.

Vừa nói cô vừa ngã mình vào người Thiếu Giang níu chặt lấy anh một cách xúc động . Cô thể hiện tình cảm hết mình . Thiếu Giang ngồi im do dự .

Cuối cùng anh gỡ tay cô ra và nói :

-Mối quan hệ giữa hai đứa bây giờ đã khác . Đừng làm anh khó xử nữa . Anh không thể yêu em như em muốn được đâu.

Thiên Hương buông tay xuống,có cảm giác mình vừa bị tát một gáo nước lạnh . Cảm giác đâm đau biến mất còn lại là sự lạnh ngắt . Cô chỉ còn biết nhìn Thiếu Giang bằng cặp mắt vô hồn.

Anh hơi cúi đầu tránh tia nhìn của cô . Trong dáng điệu ấy có một cái gì đó đau khổ thâm lặng . Một chút ngạo mạn giấu kín không thể hiện . Nhưng anh vẫn lặng thinh hoàn toàn không có ý định an ủi . Thiên Hương ngồi nhích ra xa Thiếu Giang . Cô cúi đầu nhìn xuống tay mình,giọng cô buồn rầu và đầy mệt mỏi :

-Anh biết không ? Khi anh còn trong tù ,em sống ẩn dật như một tu sĩ lớn tuổi . Trong khi chiều thứ bảy bạn bè em có người yêu đưa đón đi chơi thì em ngồi một mình trong phòng mà nghĩ tới anh.

Thiếu Giang hơi ngẩng đầu lên nhìn cô rồi lại cúi xuống và vẫn im lặng .

Thiên Hương nói tiếp bằng giọng đều đều :

-Em chưa bao giờ kể với anh chuyện riêng của mình . Nhưng xung quanh em lúc nào cũng có con trai thích làm quen . Em cho tất cả bọn họ là con nít vì em chỉ thần tượng tính cách mạnh mẽ của anh . Em sống bằng sự chờ đợi và hy vọng . Thế mà...

Cô ghen lại,không nói được..... Cô quay mặt chỗ khác,quét ngang mắt cố bình tĩnh lại :

-Thế mà anh lại có người khác . Nhưng em không tin . Đến giờ em vẫn

không tin anh là người tồi tệ . Suốt hai năm nay ,em cứ sống nửa hoài nghi nửa chờ đợi . Anh biết tâm trạng đó khổ ra sao không ?

-Anh xin lỗi.

Nhưng Thiên Hương không muốn nghe câu đó .Cô chỉ cần nói hết uẩn ức của mình :

-Em nhớ anh đến nỗi khi đọc truyện ngắn của anh,em lại liên tưởng đến anh,dù lúc đó em không biết tác giả là ai . Mỗi một thời gian lâu,em mới ngó ngoai được ấn tượng đó.

-Em là một người thiếu thực tế.

-Có thể . Nhưng em thương anh.

Thiếu Giang nhìn cô tỉ mỉ từng chi tiết.

Cái nhìn làm cô hơi rụt người lại hoang mang .Cô chưa biết nói thế nào thì anh lên tiếng :

-Em biết bây giờ hai đứa đi ra ngoài đường người ta sẽ nghĩ gì không ? Họ sẽ tưởng anh là người làm của em . Không bao giờ anh chấp nhận sự chênh lệch đó đâu.

-Nhưng anh sẽ không như thế này mãi . Em tin chắc như vậy.

Thấy Thiếu Giang không trả lời,cô chuyển đề tài :

-Anh tìm những tạp chí đó ở đâu vậy ?

-Của thằng bạn ở nước ngoài gửi về.

-Anh liên lạc với anh ấy lúc nào thế ?

-Sau khi anh ra tù.

Thiên Hương nói như giận hờn :

-Vậy là trong lòng anh,người đó quan trọng hơn em.

Thiếu Giang lãnh đạm :

-Tùy em nghĩ . Anh không thanh minh . Nhưng lúc đó,người anh cần nhất là nó.

-Thế..... những ngày đó,anh sống bằng gì ?

-Nó gửi tiền về . Thời gian đầu anh tìm không được việc làm nên dựa vào nó . Sau đó anh tương đối ổn định . Vậy là anh không nhận gì nữa.

-Thế tại sao anh viết truyện ? Em ngạc nhiên kinh khủng . Vì trước giờ em đâu có thấy anh nghĩ đến văn chương.

Thiếu Giang hơi cười :

-Cả anh cũng không ngờ mình có thể viết . Anh nhớ tới buổi đầu tiên trên căn gác này ,anh buồn không sao chịu nổi mà cũng không có tiền để uống rượu . Anh không nhớ lúc đó mình viết như thế nào . Nhưng sau đó anh nghĩ có thể mở văn chương đó giúp anh kiếm tiền.

-Vậy tại sao anh không sáng tác nữa ?

-Anh không thích . Những thứ đó không giúp anh kiếm tiền nhiều . Dịch báo có thu nhập cao hơn,mà đối với anh thì công việc đó quá dễ . Anh là dân

kinh doanh . Anh nhìn và phán đoán sự việc để biến nó thành cơ hội . Chứ anh không phải đa cảm ủy mị để sống với văn chương.

Thiên Hương nói khẽ :

-Nếu lao vào lĩnh vực đó,anh sẽ trở thành nhà văn nổi tiếng . Em biết như vậy.

Thiếu Giang khẽ nhún vai :

-Anh là người thực tế . Anh muốn đi trên đường đời bằng cách khác . Sự nổi tiếng không thể nuôi dưỡng gia đình anh . Anh không được quên hai chị anh còn đang trong tù.

-Vậy anh định sẽ làm gì ?

-Cái gì mình muốn chưa thực hiện được nên anh phải bằng lòng với thực tế vậy.

Thiên Hương chưa kịp nói gì thì Thiếu Giang đã nhìn đồng hồ, rồi quay lại cô:

-Bây giờ, em về còn kịp đó. Có thể hơi tối một chút nhưng vẫn kịp. Để anh đưa em ra bến xe.

-Không, em chưa muốn về

Thiên Hương kêu lên đầy bất mãn. Cô không ngờ Thiếu Giang đề nghị như vậy. giống như cô bị đuổi. Làm sao anh có thể chấm dứt cuộc gặp một cách ngắn ngủi như vậy. Tự nhiên cô tức muốn khóc:

-Anh bận đến nỗi không dành thời gian cho em được sao? Mấy năm trời mới được gần nhau như thế này, thế mà anh đuổi em. Có phải anh xem em như là nợ không.

Thiếu Giang chợt nắm tay cô, siết chặt đến mức làm cô phát đau. Nhưng rồi anh lại buông ra:

-Cách hay nhất là mình đừng gặp nhau nữa. Một lần này là đủ rồi.

-Nếu anh không coi em là người yêu thì anh cũng không được đuổi em như vậy. Em là người viết bài về anh mà

Thiếu Giang cau mặt:

-Vâng. Tôi hiểu đều đó thừa nhà báo. Nhưng cô chọn lầm người rồi. Tôi không phải là đối tượng để cô phỏng vấn đâu. Tôi không mán đến sự nổi tiếng. Cô hiểu không?

Thiên Hương bậm môi. Cô biết mình đã lỡ lời, đã vô tình chạm vào tự ái của Thiếu Giang. Cô nói nhỏ:

-Em xin lỗi. Em không cố ý nói như vậy.

Thiếu Giang lắc đầu:

-Nhưng dù sao anh cũng không thích chuyện đó. Anh muốn biết nãy giờ có phải em cố ý phỏng vấn anh không?

-Lúc xuống đây, em chỉ nghĩ mình gặp một tác giả. Nhưng bây giờ em không cần chuyện đó nữa. Em chỉ muốn nói về chuyện của chúng mình thôi.

Về thành phố đi anh.

-Anh sẽ về,nhưng chưa phải lúc.

-Thế đến lúc nào ? Sống ở đó,anh cũng có thể tiếp tục dịch sách báo . Và em sẽ xin cho anh vào tòa soạn . Anh thừa khả năng làm ở đó mà.

Nhưng Thiếu Giang lắc đầu thần nhiên :

-Anh không hợp với mấy công việc như vậy . Cám ơn em.

-Em không chịu anh khách sáo với em kiểu đó . Em là người thân của anh mà.

Thiếu Giang cắt ngang :

-Chừng nào em về ?

Cách hỏi của anh làm Thiên Hương trở lại cảm giác nặng nề . Nhiệt tình bị bay như bong bóng . Cô cúi đầu thất vọng :

-Anh có nghĩ sự xua đuổi như thế sẽ làm em hận anh không ?

-Rất tiếc,anh không thể làm khác được.

Thiên Hương nhìn anh bằng cặp mắt van nài :

-Anh nói thật với em đi . Có phải anh đã yêu người khác rồi không ? Thế chị ấy đã ra tù chưa ? Tình cảm mới đó có giống như với em trước kia không ?

Thiếu Giang nhìn chỗ khác như không muốn thấy vẻ van xin của cô . Anh nói khô khan :

-Đừng tìm hiểu đời tư của anh . Anh không thích.

Anh chợt kéo cô đứng lên:

-Về ngay đi cho kịp chuyển xe, và đừng bao giờ xuống tìm anh nữa.

Anh cuối xuống lấy chiếc giỏ khoát lên vai cô, rồi đẩy cô ra cửa. Thiên Hương đứng lại kháng cự

-Anh không được cư xử như vậy với em . Em sẽ không về đâu.

Thiếu Giang buông cô ra . Anh tựa người vào giường với vẻ chán chường :

-Vậy bây giờ em muốn gì ?

-Em muốn ở đây vài ngày với anh.

-Không thể được . Anh còn phải đi làm.

-Nếu thế thì em ở nhà chờ . Bao giờ đi làm về anh chơi với em.

-Anh nói không . Nghe chưa ? Anh không muốn em ở đây.

Thiên Hương mím môi bướng bỉnh :

-Vậy thì em sẽ ra ngoài đường . Chào anh.

Nói xong,cô mở cửa thoát ra ngoài . Đến giữa chừng cầu thang cô ngược lên,cánh cửa vẫn đóng im ỉm . Thiếu Giang không có ý định đuổi theo cô . Đúng là một cách cư xử thẳng thừng,tàn nhẫn . Cô khóc nghẹn vì tức rồi quay phắt đi xuống cầu thang.

Thiên Hương đi nép theo lề đường . Buổi chiều xuống,thị trấn sao mà buồn ảm đạm.

Cô thấy mình thật thê lương giữa buổi chiều nơi heo hút này . Vậy mà cô

vẫn không muốn về thành phố chút nào.

Khi đã gặp Thiếu Giang ở đây, làm sao cô bỏ về cho nổi.

Một lát mỗi chân, Thiên Hương bước vào một quán nước . Cô chống cằm, buồn bã nhìn ra đường . Cô nghĩ tới đêm nay, ngày mai và những ngày tới nữa . Cô không biết phải làm sao để thuyết phục Thiếu Giang cũng như không biết mình sẽ không thể nào yên ổn khi biết anh có cuộc sống thế này. Khi cô ngược lên thì Thiếu Giang ngồi trước mặt, lặng lẽ nhìn cô . Anh có vẻ khó xử và bị vướng víu nhưng vẫn không nói gì . Cả hai cứ im lặng như vậy thật lâu.

Cuối cùng, anh gọi người trả tiền rồi kéo cô đứng lên :

-Đi theo anh.

Thiên Hương thở nhẹ . Cô chợt hiểu ra này giờ anh vẫn theo dõi cô . Có nghĩa là anh không yên tâm bỏ cô đi một mình . Điều đó chứng tỏ cô hãy còn rất quan trọng với anh . Vậy thì không lý do gì để cô chịu thua sự cứng rắn của anh.

Thiếu Giang đưa cô đến một khách sạn . Khi cả hai đối mặt với nhau trong phòng, anh đi về phía cửa sổ đứng như muốn trốn tránh cô . Cử chỉ đó làm Thiên Hương hụt hẫng và tự ái . Cô đứng dựa vào tường, mím môi :

-Nếu không muốn ở gần em thì anh đi theo em làm gì ?

-Anh không thể bỏ em một mình ở đây . Tại sao em không chịu về thành phố ?

-Em muốn nói chuyện với anh.

-Những gì cần nói anh đã nói rồi . Chưa đủ sao ? Bây giờ anh chỉ yêu cầu em một điều là để cho anh yên . Đừng làm anh vướng víu nữa . Được chứ ?

Thiên Hương mím môi , bước tới mở cửa :

-Vậy thì anh về đi . Bỏ mặc em ở đây đi.

Nhưng Thiếu Giang khoanh tay đứng yên :

-Anh sẽ không bỏ em một mình trong đêm nay . Nhưng sáng mai anh bắt buộc em phải về thành phố không được ở đây nữa.

-Nếu em cứ ở lại ?

-Thì anh sẽ bỏ đi nơi khác . Đó là hình thức để em làm khổ anh đó.

Thiên Hương buông mình xuống giường, rã rời :

-Anh sắt đá lắm . Em thật bất hạnh khi có một tình yêu như vậy.

Thiếu Giang vẫn đứng yên như pho tượng . Anh cúi đầu suy nghĩ một chút rồi lặng lẽ bỏ ra cửa . Thiên Hương nghe tiếng chân anh đi ngoài hành lang . Cô đến cửa đứng nhìn theo . Tự nhiên cô thấy hận anh . Bất ngờ cô chạy đến đứng chặn trước mặt Thiếu Giang , cặp mắt long lanh tia giận :

-Em chưa bao giờ ghét ai như ghét anh.

Thiếu Giang quay mặt chỗ khác . Thiên Hương thấy anh cắn răng cố kềm chế, cố trấn tĩnh mình . Cô bất kể có ai có thể đi lên hành lang, cô níu chặt lấy

anh, ngược mắt chờ đợi . Cuối cùng thì Thiếu Giang chịu thua . Cô nghe tiếng anh thở dài :

-Tại sao em mù quáng đến thế ? Rồi em sẽ hối hận vì đã vướng vào anh. Thiên Hương không trả lời, chỉ hé mắt đón chờ . Đã mấy năm chờ đợi đằng đằng, lần đầu tiên cô mới thấy mình hạnh phúc thật sự. Sáng hôm nay . Cô dậy hơi muộn, khi mở mắt việc đầu tiên là cô quay nhìn bên cạnh nhưng không thấy Thiếu Giang đâu . Cô ngồi bật dậy nhìn quanh . Chỉ có mảnh giấy trên bàn nằm nhỏ nhoi . Cô bước xuống giường chụp lấy đọc . Chỉ có vón vện hai dòng chữ ngắn ngủi :

" Đừng bao giờ tìm anh nữa . Tình yêu của em không bao giờ anh quên nhưng anh không cho em được điều mà em muốn. Quên anh đi"

Thiên Hương ngồi sụp xuống bàn, thất vọng ghê gớm. Chưa bao giờ trong đời mình, cô bị cảm giác phũ phàng đến như vậy. Và cô chỉ còn biết ngồi lặng lẽ nghe đau khổ hành hạ trong từng ý nghĩ .

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 7

Thiếu Giang và Tuyết Vân rời trại giam, đi bộ dọc theo vỉa hè . Anh thọc tay vào trong túi quần, điệu bộ dừng dừng . Nhưng Tuyết Vân thì háo hức nhìn đường phố . Mấy năm dài bị cách ly trong tù, bây giờ được trở về cuộc sống, cô có cảm tưởng mình vừa được tái sinh . Và cô vừa ngỡ ngàng, vừa thấy sung sướng như chim được sổ lồng.

Ngang qua một quán cà phê, cô kéo tay Thiếu Giang lại :

-Vào đây một chút đi anh.

Thiếu Giang không phản đối . Anh lững thững bước vào quán kéo ghế cho cô :

-Em muốn uống gì ?

-Cà phê đá.

Thiếu Giang quay qua nói với người chạy bàn rồi im lặng châm thuốc hút . Bên cạnh anh ,Tuyết Vân đưa mắt nhìn xung quanh rồi ngả người ra thành ghế cháp miệng :

-Lúc trước, chẳng khi nào mình ngó tới mấy quán thế này, bây giờ thì chỉ mong có tiền để vào quán thôi . Cuộc đời đã thay đổi rồi.

Thiếu Giang chỉ cười trầm tư chứ không trả lời . Anh nhìn đáng ngồi buông thả của Tuyết Vân với một chút thông cảm :

-Bây giờ em định sẽ làm gì ?

-Em định hỏi anh câu đó . Anh bảo em phải làm sao đây ?

Thấy anh im lặng như suy nghĩ, cô khẽ nhún vai :

-Em như đứa mồ côi mới rời cô nhi viện, chẳng biết phải giải quyết cuộc sống của mình như thế nào.

-Em hãy về nhà ngoại em, sau đó tìm một cái gì đó buôn bán . Từ từ làm lại . Cũng như anh vậy.

Tuyết Vân lắc đầu, bĩu môi :

-Về ngoại để bị mấy đứa con anh Ba coi thường ư ? Thậm chí lúc trong tù cũng không đứa nào thèm vô thăm . Em đâu còn tiền như trước nữa, đâu đứa nào còn kính trọng.

Cô quay lại nhìn Thiếu Giang chăm chăm :

-Bây giờ em chỉ còn mình anh . Em muốn đi theo anh.

-Đi theo anh ? Khổ lắm đó Vân . Em về nhà ngoại em đi.

-Không bao giờ . Nếu anh không đỡ đần em, em có thể sẽ phải làm việc xấu . Em nói thật đó.

Thiếu Giang nghiêm mặt :

-Anh không thích nghe em nói như vậy . Bỏ dứt tư tưởng đó đi.

Tuyết Vân nhướn miệng cười một cách hài lòng :

-Vậy thì cho em đi theo anh đi . Em sẽ giúp đỡ anh . Mà anh cũng cần như vậy chứ bộ.

Thiếu Giang hơi cúi đầu rồi anh ngẩng lên, cười khan :

-Anh không ngại giúp em . Nhưng nói trước để em hình dung . Bây giờ anh nghèo hơn cả một người nghèo bình thường . Liệu em có chịu nổi không ?

-Anh dịch sách báo như thế, tiền nhuận bút không đủ sống sao ?

-Nếu nói một mình anh thì đủ nhưng anh còn nuôi mấy chị nữa.

Tuyết Vân có vẻ khó chịu nhưng không nói ra . Cô phẩy tay :

-Anh biết bây giờ em bơ vơ thế nào không ? Em chỉ cần anh thôi . Mà em cũng thừa biết mình đã qua thời huy hoàng nghèo là hiển nhiên rồi.

Cô phẩy tay :

-Mà thôi đừng nói tới chuyện đó nữa . Bây giờ đưa em đi ăn cái gì đi . Coi như mừng ngày em được tự do . Anh có tiền nhiều không ?

-Đủ để làm vui lòng em.

Tuyết Vân cười vui vẻ :

- Em biết mà . Anh lúc nào cũng hào phóng . Đại công tử Thiếu Giang dù có cơ hàn cũng không mất đi sự phóng khoáng . Phải không nào ?

Thiếu Giang nhún vai :

-Đừng bao giờ gọi anh như vậy nữa . Anh bị dị ứng lắm.

Anh bỏ tàn thuốc vào gạt rồi quay lại gọi tính tiền . Cả hai rời quán lững thững đi bộ bên lề đường . Trái hẳn với sự thờ ơ của anh . Tuyết Vân luôn đưa mắt quan sát mọi thứ rồi cô đi sát vào anh :

-Dù sao em vẫn thích ở đây hơn . Em thích không khí ồn ào . Về tỉnh, cái gì

cũng trầm trầm, ngày kéo dài lê thê . Chán chết được.

Thiếu Giang trầm ngâm nhìn cô . Rồi nhìn xa xăm.

-Khi đã ở trên cao rơi xuống nếu không biết chấp nhận thực tế em sẽ chết vì đau khổ . Tốt hơn hết hãy bằng lòng những gì mình đang có và vươn lên.

-Anh nói nghe sách vở quá.

-Không . Anh nói từ kinh nghiệm bản thân . Khi mới ra tù, anh cũng giống như tâm lý của em bây giờ . Có điều anh không cho phép mình yếu đuối.

Tuyết Vân chợt đứng hẫng lại :

-Vậy anh có gặp lại Thiên Hương không ? Anh chưa khi nào kể với em về con bé đó . Em muốn biết anh còn quen với nó không ?

Thiếu Giang nghiêm nghị :

-Đừng bao giờ hỏi anh điều đó nếu không muốn làm anh bực mình.

-Chẳng lẽ em không được biết chuyện đó sao ? Thế anh coi em là cái gì đây ?

Thiếu Giang không trả lời . Tuyết Vân khẽ nhún vai :

-Anh không thích nói cũng được . Trước sau gì em cũng biết thôi.

Cô cười buồn bã :

-Em biết thân phận mình lắm chứ . Từ đây về sau em phải lệ thuộc vào anh . Sự buồn vui gì của anh cũng ảnh hưởng đến em . Em phải biết phận mình chứ.

Thiếu Giang ôm lấy vai cô, dịu dàng :

-Đừng buồn anh ,nhất là đừng có tư tưởng lệ thuộc . Anh không coi trọng sự bảo bọc em là nặng nề đâu.

-Thật không anh ?

-Rất thật.

-Bây giờ em cô đơn nhất trên đời . Nếu anh bỏ mặc em,chắc em không sống nổi đâu.

Cô chợt mũi lòng khóc rung rức . Sự yếu đuối của cô làm Thiếu Giang thấy nao nao.

Anh siết chặt vai cô hơn :

-Đừng như vậy Vân . Em không cô đơn đâu . Cuối cùng, em vẫn còn có anh mà.

Sự an ủi dù ít ỏi của Thiếu Giang đã xoa dịu Tuyết Vân rất nhiều . Cô hiểu tính anh hơn ai hết . Anh không bộc lộ tình cảm nhiều nhưng sâu sắc và đầy trách nhiệm ,đầy khí phách của một người con trai . Điều đó làm cô say mê anh và sẵn sàng tha thứ vì trước đây anh đã bỏ rơi cô.

Thậm chí cô thấy thời gian ở tù là hạnh phúc . Vì ở đó,cô đã giành lại được Thiếu Giang . Thiên Hương sống sung sướng bên ngoài xã hội nhưng cô ta không có được cái mà cô đã có đó là tình yêu của anh.

Thiếu Giang đưa cô về nhà thì trời đã tối . Nhìn căn gác tối tàn nóng nực của

anh,cô thấy chán không thể tưởng tượng.Tự nhiên cô ngồi phịch xuống sàn gỗ khóc một cách tủi nhục . Thiếu Giang khép cửa rồi đến ngồi trước mặt cô :

-Chuyện gì vậy Vân ? Em không thích ở đâyphải không ?

Tuyết Vân nói một cách phần uất :

-Em căm ghét số phận đã đẩy em đến đường cùng thế này.

Giọng Thiếu Giang đầy cương nghị :

-Em phải biết chấp nhận để vượt lên . Em nghe không ? Em có thể khóc nếu cần khóc , nhưng sau đó phải ngẩng đầu lên mà sống . Nếu không em sẽ tự giết mình đó.

-Anh là con trai,làm sao anh hiểu được sự cay đắng của em.

Thiếu Giang cười nhếch môi :

-Làm sao anh lại không hiểu . Anh nhớ đêm đầu tiên khi đến đây, anh mang tâm trạng rất bi đát . Đêm đó anh ngủ chập chờn với ý nghĩ mình là người bất hạnh . Nhưng sáng dậy,anh tự bắt mình phải cứng rắn lên để thời giờ buồn bã mà đi tìm việc làm . Như thế có ích hơn.

Tuyết Vân khóc sụt sịt một lát rồi nguôi dần :

-Em biết và sẽ không than van nữa đâu . Chúng mình sẽ sống ở đây như vợ chồng.

Em chấp nhận tất cả mà.

Thiếu Giang lắc đầu :

-Em ở tạm đêm nay thôi . Ngày mai anh tìm cho em chỗ khác khá hơn.

-Sao vậy ? Mình không sống chung với nhau được sao ?

-Mình chưa phải là vợ chồng, không thể sống xô bồ như vậy được.

Tuyết Vân nhăn mặt :

- Đã rơi xuống bùn rồi, anh cần gì thứ sĩ diện hão nữa . Mặc kệ ai đàm tiếu,mình sống cho mình thôi.

Khuôn mặt Thiếu Giang đầy vẻ cứng rắn :

-Dù không còn thời hoàng kim, nhưng anh vẫn giữ phong cách sống của mình . Đừng để cho mình đánh mất cái cuối cùng là đạo đức . Anh không chịu nổi cảnh nhơ nhớp đâu.

-Thế..... những lần mình quan hệ trước đây anh coi đó là nhơ nhớp không ?

-Đừng nhắc đến chuyện đó nữa . Quên nó đi Vân.

Anh đứng dậy như muốn chấm dứt câu chuyện . Tuyết Vân ngồi thừ người nhìn theo . Sự say mê chợt trào lên ngút ngàn trong cô, giống hệt cảm giác mê đắm mỗi khi gần gũi anh trước đây . Không cần kèm chế ,cô níu lấy

Thiếu Giang thì thầm với một sự cuồng nhiệt :

-Lâu rồi không được sống với anh, em nhớ lắm . Yêu em đi anh.

Những cử chỉ của cô truyền sang Thiếu Giang dục vọng trần tục mà bấy lâu nay anh đã quên . Trong một phút anh chỉ còn cảm giác buông thả,chiều theo

những đòi hỏi thường tình . Để rồi sau đó trong anh là cảm giác trống trải mênh mông . Một cảm giác đau khổ mà chỉ có mình anh mới hiểu . Và anh cũng không thể thổ lộ điều đó với bất cứ ai.

Buổi sáng khi Tuyết Vân thức dậy thì Thiếu Giang đã đi đâu đó . Cô lần mò xuống nhà tìm cái gì ăn, chủ nhà nhìn cô đầy tò mò nhưng vẫn xởi lởi :

-Cô Vân đói chưa ? Lúc sáng cậu Giang có kêu tôi mua cho cô gói mì . Để tôi nấu cho cô ăn nghen.

-Mì hả ? Ở cũng được.

Tuyết Vân ngồi xuống ghé quan sát căn bếp đầy khói . Cô thấy thà lên gác chịu nóng nực còn hơn ở trong xó xỉnh này . Nhưng vì đói nên cô ráng ở lại chờ nấu mì. Cô không biết làm gì hơn là ngồi im cắn móng tay . Bà chủ nhà vừa lật rau vừa tìm cách gợi chuyện :

-Cô là bà con ra sao với cậu Giang vậy ?

-Em.

-Vậy hả ? Thế cô có phải là chị em với cô Hương không ? Lần trước cô Hương cũng xuống đây nhưng chỉ ở đến chiều rồi về.

Tuyết Vân buông tay xuống hỏi nhanh :

-Thiên Hương à ? Cô ta cũng xuống đây à ? Xuống có thường không ?

-Có một lần à cô . Nhưng không có ở đêm. Cô ấy nói chuyện nghe dễ thương lắm.

Tuyết Vân nhìn bà ta lờm lờm . Không biết bà ta có nói xiên xỏ gì mình không.

Bộ Ở đêm với con trai là xấu lắm sao ? Đồ đầu óc cổ lỗ . Loại người như bà ta nếu là trước kia thì cô không thềm nhận vào làm người ở nữa là..... bày đặt xiên xỏ.

Tuyết Vân nghĩ thầm một cách bức tức Cô đứng dậy, bỏ đi lên gác . Nhưng vừa tới cầu thang cô nghe tiếng người phát thư gọi . Rồi bà chủ nhà cầm tờ báo và một phong thư loay hoay ngắm nghía :

-Cái này là của cậu Giang đấy . Cậu ấy thường nhận như vậy lắm.

Tuyết Vân giật phắt tờ báo trên tay bà :

-Tiền nhuận bút chứ có gì đâu mà lạ.

Cô đem lên gác . Việc trước tên là mở bao thư . Một truyện dịch như thế mà có bốn trăm . Bèo không thể tưởng . Không biết một tháng, Thiếu Giang gửi được mấy số báo ? Đã vậy còn phải nuôi hai bà chị trong tù . Khoản tiền dư nào để anh giúp đỡ cô đây ? Chán chết đi được.

Tuyết Vân bức tức mở tờ báo ra tìm bài của anh mà đọc . Nhưng đập vào mắt cô là bức hình của anh lồng trong một bài viết có cái tựa thật hút mắt : "Cao Nguyên - một tài năng còn bị bỏ quên " . Cô đọc ngấu ngiến, quên cả chuyện bức mình mới đây.

Bài báo viết về Thiếu Giang từ lúc còn là một công tử đến hiện tại đen tối .

Tay phóng viên nào có vẻ hiểu cuộc đời của anh như đã từng sống với anh . Nhất là tâm sự của anh thuở còn huy hoàng . Lạ thay . Cô đã từng rất thân với Thiếu Giang mà còn không hiểu được . Tại sao cô ta hiểu chứ ? Cô không tin Thiếu Giang chịu tâm sự.

về mình trên báo . Thế thì tại sao người viết có được chi tiết này ? Chẳng lẽ cô ta chịu khó đến hỏi luật sư đã từng bào chữa cho anh ?

Tuyết Vân nhìn thật lâu cái tên dưới góc . Đó là một cái tên bút hiệu . Còn tác giả thật của bài báo là ai ? Rõ ràng là cô ta muốn nâng đỡ Thiếu Giang . Cô đã đọc nhiều bài báo viết về tài năng nào đó nhưng nó không nhiệt tình như bài viết này.

Có tiếng mở cửa . Tuyết Vân quay lại . Cô thấy Thiếu Giang bước vào, dáng điệu mệt mỏi, cô chìa tờ báo ra :

-Anh đọc cái này chưa ? Bài báo viết về anh này . Đọc xúc động thật đấy.

Thiếu Giang ngồi gác chân lên bàn, lẳng lẽ đọc . Anh chợt vò nát tờ báo, nắm chặt nó trong tay mặt nhăn lại một cách đau đớn . Tuyết Vân ngạc nhiên ngồi nhìn . Lần đầu tiên cô thấy anh không kềm chế mình như vậy . Có một bài báo lăng xê thì phải vui mới phải đằng này lại đau khổ . Con người Thiếu Giang kỳ cục thật.

Tuyết Vân đứng vậy đến gần anh:

-Sao vậy? Bộ anh tức lắm hả?

-Anh không nghĩ gì cả. Đừng để ý đến anh

Thiếu Giang khoát tay như không muốn bị cô làm phiền. Anh ngồi gục đầu xuống bàn, răng cắn chặt, cổ nén cảm giác bị xúc phạm, tự ái cuộn cuộn.

Bên cạnh anh Tuyết Vân đứng nhìn một lát rồi lên tiếng:

-Em xuống dưới ăn mì nghe . Đói quá.

Thiếu Giang không ngẩng lên cũng không để ý tiếng chân cô xa dần . Chưa bao giờ trong đời mình anh có tâm trạng xung đột dữ dội đến vậy . Vừa đau đớn vì tự ái, giận dữ . Vừa yếu đuối và thương yêu bất lực . Anh giận Thiên Hương đã ngang nhiên viết về anh . Đồng thời cũng hiểu tình yêu sâu sắc của cô khi muốn nâng đỡ anh . Nhưng cô không hiểu làm cách này chỉ khiến anh tự ái vì bị thương hại . Rốt cuộc anh cũng không biết phải cư xử với cô như thế nào.

Khi Tuyết Vân trở lên thì anh đã bắt đầu dịu lại . Cuộc sống thực tế không cho phép anh có thời giờ nghiền ngẫm cảm xúc của mình . Thấy Tuyết Vân định nằm xuống sàn nhà, anh giữ vẻ mặt bình thản nhìn cô :

-Em chuẩn bị đi . Anh đưa em tới chỗ của em.

-Đi đâu nữa ? Tuyết Vân ngạc nhiên.

-Anh đã tìm cho em một chỗ gần đây . Em sẽ ở cùng phòng với hai người khác . Anh chỉ

có khả năng tìm nơi như vậy thôi . Không thể khá hơn được nữa . Em chịu

khó đi.

Tuyết Vân vùng vằng :

-Bộ em ở đây không được sao ?

-Anh nhắc lại . Mình không phải là vợ chồng không thể sống xô bồ như vậy được.

-Thì cứ ở riết rồi thành vợ chồng . Em không giữ thì thôi,mắc gì anh phải giữ kễ như vậy.

Thiếu Giang lắc đầu cương quyết :

-Anh bảo không được .Đừng bắt anh nói nhiều.

-Thôi được . Đi thì đi.

Tuyết Vân xui xuống chịu thua . Thiếu Giang đã quyết định cái gì thì đừng hòng lay chuyển . Nên mặc dù không muốn đi ,cô cũng không dám phản đối . Nhưng cô vẫn cố vót vát :

-Nhưng em sẽ đến đây thường với anh đó.

Thiếu Giang không trả lời . Anh đi ra cửa, Tuyết Vân khoác giỏ lên vai, lưng thưng đi theo . Cô thấy chán hết sức, và tức Thiếu Giang nhưng không không chế được anh thì đành vậy.

Nơi trọ của cô tương đối sáng sủa hơn căn gác bên kia . Đối với một người trắng tay như cô, có một nơi thế này thì không còn gì đòi hỏi hơn . Cô biết điều đó và rất cảm phục Thiếu Giang . Có điều cô muốn ở chung với anh hơn.

Hầu như ngày nào Tuyết Vân cũng qua tìm Thiếu Giang. Suốt ngày cô chẳng làm gì và cũng không nghĩ tới chuyện tìm công việc. Cô chỉ chờ Thiếu Giang đi làm về và qua với anh. Cô bám vào anh như bám vào một chỗ dựa duy nhất của mình.

Trưa nay,cô vừa lên gác thì đã nghe tiếng nói chuyện vọng ra . Giọng nói thanh thanh và nhỏ nhẹ của một cô gái . Cô lập tức đẩy cửa bước vào . Chỉ nhìn mái tóc dài và bờ vai thon thả cô cũng nhận ra ngay là Thiên Hương dù chưa bao giờ nói chuyện với cô ta.

Nghe tiếng mở cửa, Thiên Hương quay lại . Cô không biết Tuyết Vân là ai nên chỉ gật đầu chào . Thiếu Giang quay mặt chỗ khác,rõ ràng là cảm thấy chán ngán phiền toái . Anh nhìn về mặt bức tức của Tuyết Vân và nói chậm rãi với Thiên Hương :

-Đây là Tuyết Vân . Còn Thiên Hương thì em biết rồi phải không Vân ? Anh quay lại Tuyết Vân.

-Biết . Cô buông một tiếng ngắn ngủn.

Thiên Hương quay lại nhìn Tuyết Vân hơi lạ vì cử chỉ cộc cằn của cô .

Nhưng cô không hiểu tại sao . Cô đang cố nhớ một cái tên quen thuộc đã nghe trước kia nhưng không sao nhớ nổi nên chỉ biết làm quen.

-Chào chị.

Tuyết Vân nhìn Thiên Hương chăm chăm . Bộ đồ cô ta đang mặc tuy có vẻ đơn sơ nhưng rất đúng mốt . Dù cô ta cố ý làm cho mình đơn giản thì ở cô ta vẫn toát lên vẻ sang trọng quý phái . Tự nhiên cô nhìn xem bộ đồ đã may cách đây mấy năm của mình cô ta phần uất cho số phận đen tối này . Cô nhìn Thiên Hương bằng cặp mắt nghi kỵ rồi buông một câu :
-Cô xuống đây chi vậy ?
Câu hỏi sống sượng làm Thiên Hương thấy ngượng nhưng cô cũng nhỏ nhẹ trả lời :
-Dạ ,em xuống thăm anh Giang . Xin lỗi . Chị là...
-Là gì anh nói đi anh Giang . Nói cho cô ta biết đi . Tuyết Vân nhìn Thiếu Giang chăm chăm.
Thiên Hương cũng ngỡ ngàng nhìn anh . Thiếu Giang khoát tay với dáng điệu thờ ơ :
-Không cần phải tra gạn nhau như vậy.
Tuyết Vân liếc anh một cái đầy bất mãn . Cô mím môi với quyết tâm giành cho được phần thắng về mình . Cô quay hẳn về phía Thiên Hương nói nhấn giọng :
-Tôi và anh ấy gần như là vợ chồng rồi . Trong tù tui tôi đã thương nhau . Bây giờ thì sống chung như cô thấy đấy.
Cặp mắt Thiên Hương nhìn chết đi vào một điểm . Dáng điệu cứng ngắc như hoàn toàn tê liệt mọi phản ứng . Rồi cô nhìn Thiếu Giang chờ một lời giải thích . Nhưng anh quay mặt chỗ khác như không muốn thanh minh . Đối với Thiên Hương thì đó là một sự xác nhận thâm lặng . Sự im lặng vô trách nhiệm đó còn độc ác hơn một lời thanh minh ,dù là vụng về . Cô nuốt nghẹn vào cổ cảm thấy mình không còn gì để nói nữa.
Khi cô định đứng lên thì Tuyết Vân lên tiếng giọng có vẻ quyền lực :
-Cô lờ tới lần này thôi tôi bỏ qua cho đó . Nhưng từ đây về sau tôi không muốn cô tìm anh ấy nữa . Đừng để tôi làm ầm ĩ lên thì xấu mặt ráng chịu đó.
Thiếu Giang nghiêm giọng :
-Đủ rồi, Vân.
Tuyết Vân làm thinh . Cô ngoảnh mặt chỗ khác một cách bức tức . Thiên Hương lại nhìn Thiếu Giang lần nữa, cố tìm ở anh một thái độ phủ nhận nhưng anh chỉ lặng thinh với dáng điệu thờ ơ . Trong một phút cô nhắm mắt lại tuyệt vọng . Rồi cô đứng lên lặc giọng :
-Không ngờ anh là người như vậy.
Cô quay người đi ra . Khuôn mặt tái nhợt và những bước đi chông chênh . Cô nghe tiếng Tuyết Vân nói với theo :
-Này ! Nếu mà...
Thiếu Giang cắt ngang giọng lạnh lùng :

-Để cô ta đi . Đừng nói nữa.

Thiên Hương đi xuống những bậc thang trong cảm giác chơi vơi, đầu óc quay cuồng vì cú sốc bất ngờ giáng xuống đầu . Cô đi ngang qua bà chủ nhà mà không thấy gì . Đến khi bà ta lên tiếng hỏi cô mới đứng lại trả lời rời rạc, rồi đi ra cửa như người mất hồn.

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 8

Tiếng rơi loảng xoảng dưới phòng khách làm Thiên Hương giật mình ngồi dậy . Cô lấy chiếc áo khoác choàng lên người rồi chạy xuống cầu thang . Bày ra trước mắt cô là một cảnh tượng hỗn loạn đến tối mắt . Hai ba người phụ nữ vừa hoa tay múa chân vừa xỉa xối vào mặt dựng Danh la lối um sùm . Người nào cũng cố nói cho tiếng mình lớn hơn để bắt đối phương phải chú ý . Thiên Hương đưa mắt tìm Quốc Ninh . Hắn đang đứng tựa lưng phía sau cột, đầu gục xuống một cách thiếu não . Cả hai cha con hoàn toàn bị động và cũng không đủ khả năng xoa dịu mấy người phụ nữ đang nổi điên này.

Thiên Hương tì tay vào trán , thở dài . Từ lúc dì Hân vỡ nợ bỏ trốn,hầu như ngày nào cũng có người tới quây . Người thì ngồi lì lợm cả ngày,người thì hung hăng mắng xối xả . Tối nay lại có người kéo đến đập đồ .Riết rồi cô muốn hóa điên.

Bây giờ dì Hân bỏ trốn . Người chủ chốt trong gia đình không còn nữa . Chỉ còn lại ba người ngu ngơ và choáng váng trước tai họa. bất ngờ này . Dựng Danh và Quốc Ninh quá nhu nhược để chống đỡ . Thiên Hương vốn nhút nhát và quen được bảo bọc . Bây giờ đối diện với thực tế khắc nghiệt,cũng cố liều mình nhận lãnh lấy trách nhiệm . Vì cô biết mình không thể dựa vào hai người đàn ông trong nhà.

Cô cố dằn cảm giác run rẩy,hít một hơi dài để lấy can đảm,rồi bước xuống cầu thang . Cô kéo áo sát vào người,đến đứng đối diện ba người phụ nữ nói nhỏ nhẹ :

-Xin mấy dì bình tĩnh lại . Dì con chỉ đi vắng mấy ngày chứ không phải trốn như mấy dì nghĩ đâu . Chắc chắn gia đình con sẽ chạy tiền trả cho mấy dì . Con hứa như vậy.

Ba cái miệng lập tức quay qua tấn công Thiên Hương :

-Trả nổi không hay hứa suông đó ? Bả còn bỏ trốn,cô là con nít biết gì mà đòi giải quyết . Khó tin quá đi.

-Bỏ công chuyện ở nhà,ngày nào cũng chầu chực ở đây . Mệt quá rồi.

Thiên Hương run bâng cả người khi nhìn những khuôn mặt đặng đặng sát khí chỉ chực nuốt mình . Cô nói bằng giọng run run :

-Mấy dì bình tĩnh . Con hứa sẽ trả mà . Nếu một tuần nữa dì con không về thì dựng con sẽ bán xe trả mấy dì.

-Hứ ! Xe thì được bao nhiêu mà đòi trả hết ? Dì cô thiếu bao nhiêu tiền,cô biết không ?

Thiên Hương cố cứng cỏi :

-Nếu xe không đủ thì căn nhà của dì ấy . Mấy dì cứ yên tâm đi . Có thể hơi muộn một chút nhưng chắc chắn dựng con không thất hứa với mấy dì đâu. Cô thu hết sức lực ra để thuyết phục . Cuối cùng họ cũng chịu buông xuôi . Chỉ dọa dẫm vài câu rồi rút ra khỏi nhà . Còn lại ba người,dượng Danh buồn rầu nhìn Thiên Hương :

-Chắc phải giải quyết như vậy thôi con ạ . Dượng không đối phó nổi với họ nữa rồi.

-Thế dượng có đồng ý cách giải quyết của con không ?

-Mấy hôm nay dượng chỉ nghĩ chứ chưa quyết định . Nhưng đúng là không còn cách nào khác rồi . Họ cứ đập đồ kiêu này, chịu sao nổi.

Thiên Hương tựa người vào lan can,cúi đầu ngập chìm trong những ý nghĩ hỗn độn.

Quốc Ninh đến đứng cạnh cô :

-Chị can đảm lắm chị Hương . Tôi phục chị lắm.

Thiên Hương ngược lên nhìn Quốc Ninh . Nhưng hắn chỉ nhìn cô bằng cặp mắt buồn rầu rồi lăm lăm đi về phòng . Cô quay lại nhìn mớ thủy tinh lộn ngổn dưới gạch,cảm giác mệt mỏi làm cô không đủ sức để dọn dẹp . Cô lê bước lên phòng mình rồi ngã vật xuống giường gần như ngất lịm đi.

Hôm sau,khi cô vào toà soạn thì gặp ông Quý trên hành lang . Ông mở cửa khi nghe tiếng chân cô :

-Vào đây Hương.

Thiên Hương bước vào,ngồi xuống ghế . Ông Quý nhìn khuôn mặt bơ phờ của cô với sự quan tâm đặc biệt :

-Hôm qua lại thức khuya phải không ? Có chuyện gì nữa vậy ?

-Cháu định bán nhà và xe trả nợ . Ngày nào cũng có người tới quấy . Cháu chịu hết nổi rồi chú ơi.

-Vậy anh Danh đồng ý không ?

-Dượng ấy để tùy cháu quyết định . Bây giờ trong nhà ai cũng suy sụp tinh thần. Dượng Danh bảo cháu muốn làm thế nào cũng được. Xem như những nợ của dì Hân cháu giải quyết. Cháu không hiểu nổi tại sao dì ấy thiếu nợ nhiều như vậy.

Ông Quý vỗ nhẹ vai cô :

-Những chuyện lớn như vậy là của đàn ông chứ không phải việc của một cô gái. Hương cảm thấy như vậy là quá sức mình không ?

Thiên Hương ngân ngấn nước mắt :

-Vâng . Đúng là lúc nào cũng có cảm giác mình bị đè nặng,và cũng không biết mình có đủ sức vượt qua không nữa.

-Đừng lo . Chỉ cần Hương nói tất cả với chú . Chú sẽ biết cách bảo Hương làm gì.

Ông đứng dậy, bước qua gần cô, vỗ nhẹ lên đầu cô :

-Đúng là không còn cách giải quyết nào khác rồi . Phải bán nhà và tìm chỗ ở khác thôi . Trước mắt là chú sẽ tìm người mua xe, cái đó không lâu lắm đâu.

-Vâng.

Ông Quý nhìn cô hơi lâu :

-Lúc này, Hương có gặp Thiếu Giang không ? Có tin tức gì của cậu ta không ?

Thiên Hương buông một tiếng "không "ngẩn ngui . Thái độ như trốn tránh . Cứ mỗi lần nghe nhắc đến cái tên đó cô lại thấy đau nhói . Và cô rất sợ phải nói về anh ta.

Ông Quý vô tình :

-Cậu ấy đã về đây rồi, đang làm cho một công ty nước ngoài . Sau bài báo của Hương, nhiều công ty đến mời cậu ta vào làm, nhất là mấy công ty nước ngoài.

Thiên Hương ngồi im như pho tượng . Không có ý kiến gì ngoài sự đồ vờ trong lòng.

Ông Quý nhìn cô một cách trù mến :

-Xem như Hương đã giúp cậu ta hồi sinh rồi . Một người như thế chắc chắn sẽ thành công.

Không chịu nổi nữa . Thiên Hương đứng bật dậy :

-Cháu muốn ra ngoài một chút.

Nói xong, cô đi một mạch ra cửa . Không để ý cái nhìn ngơ ngác của ông Quý . Cô đến một góc cầu thang vắng lặng và bám chặt vào thành lan can khóc suốt một giờ . Gần nửa năm nay, cô đã cố gắng một cách vất vả để quên anh ta . Khi gia đình dì Hân suy sụp, cô bị đưa vào cơn lốc nặng nề nên vô tình xao lãng được nỗi đau riêng mình.

Sáng nay còn đang khốn khổ vì ấn tượng tồi qua, lại bị khơi gợi về anh ta, cô thấy muốn hoá điên vì phần uất.

Khóc một lát, Thiên Hương ngẩng lên quệt nước mắt . Cô hình dung khi Thiếu Giang thành đạt mà cảm thấy hận anh ta . Khi anh ta tắm tối thì cô nâng đỡ bằng tình yêu chân thật nhất . Vậy mà đáp lại tất cả những cái đó là sự phản bội trơ tráo.

Cô đâm ra hận cuộc đời đã đưa đẩy cô bước vào đời anh ta.

Giờ đây đến lượt cô sụp đổ và cô đơn thì anh ta bước trên con đường thênh thang của mình . Tội tệ hơn là lại bảo bọc một cô gái khác . Cô có cảm tưởng mình đã chạm đến nỗi đau tận cùng của cuộc đời và sẽ sống triền miên trong oán hận không cách nào tẩy sạch.

Có tiếng chân đi trên hành lang . Thiên Hương vội lau mặt rồi đi về phòng mình.

Cô ngồi vào bàn, mở quyển lịch công tác ra xem . Lần này cô phải viết bài về

một nhân vật hoạt động trên lĩnh vực khoa học . Bây giờ cô đã chán phải phỏng vấn một người nào đó để giới thiệu anh ta trên báo lắm rồi. Biết đâu sau bài báo của cô, anh ta sẽ nổi tiếng sẽ thành công hơn . Và khi ấy biết đâu lại có một cô gái bị ruồng bỏ, phản bội.

Thiên Hương rời toà soạn . Cô tìm địa chỉ của nhân vật mình phỏng vấn không mấy khó . Đó là một công ty dịch vụ chuyên cung ứng và giới thiệu việc làm nơi làm việc của anh ta . Cô có đến đây vài lần với người bạn đi xin việc . Đúng là một tài năng trẻ, thu hút . Nhưng cô không có hứng thú tiếp xúc với các tài năng đó nữa . Ấn tượng về con người phản bội ám ảnh cô đến nỗi cô nhìn bất cứ mọi người bằng cặp mắt đề phòng đầy ác cảm.

Cuộc phỏng vấn diễn ra khá trôi chảy, dễ dàng, vì nhân vật tài năng này rất chịu tự

giới thiệu về mình . Thiên Hương chỉ cần sắp xếp lại những ý cậu ta nói không cần phải suy nghĩ nhiều . Cô ngồi trao đổi với cậu ta khoảng một giờ rồi đứng dậy ra về.

Khi ra cửa, cô đụng mặt ngay Thiếu Giang và Tuyết Vân . Anh ta hơi bất ngờ khi thấy cô nhưng cô im lặng . Cô không nén được cái nhìn khinh bỉ về phía anh ta rồi nghiêm nghị

nhìn chỗ khác , như không biết anh ta là ai.

"Có lẽ anh ta đến đó tìm việc cho Tuyết Vân . Thiên Hương nghĩ vậy . Sự bảo bọc đó làm cô đau đینگ trong tim và ngọn lửa oán hờn lại đốt cháy tâm can cô . Cô thấy mình thật bất hạnh khi sống đeo mang một mối hận . Sáng nay, cô chìm trong quay quắt khôn khổ, còn bi đát hơn cả lúc đối diện với con nợ của dì Hân.

Buổi tối, cô ngồi một mình trong phòng, nơm nớp lo sợ sẽ có một chủ nợ đến quây.

Trong nhà yên tĩnh và bao trùm không khí đe dọa . So với một đám ma có lẽ nó bi đát không kém . Dượng Danh thì suốt ngày lủi thủi ngoài vườn như một cái bóng . Quốc Ninh chán đời tìm đến rượu, thậm chí có lúc cậu ta say đến ngỉ làm . Khi suy tàn thì con người ta tự đẩy mình vào hố sâu thêm . Tất cả đều làm cô thất vọng chán chường đến mức suy sụp tinh thần.

Có tiếng chuông gọi cửa . Thiên Hương dật dờ đứng dậy, đến cửa sổ nhìn xuống đường . Cô thấy nhẹ tênh cả người khi đó là ông Quý . Ông cùng đi với một đàn ông lớn tuổi . Thiên Hương không cần biết đó là ai . Nhưng khi người ấy đi với ông Quý thì cô có cảm giác mình sẽ không bị đe dọa..

Cô xuống sân mở cổng, ông Quý nói khi đi bên cạnh cô vào nhà :

-Chú đưa ông ta đến coi xe . Dượng của Hương có nhà không ?

-Dạ có . Để con lên gọi.

Cô mời hai người vào phòng khách . Rồi lên lầu . Dượng Danh đang ngồi bạc nhọc trước ly rượu . Cô bước đến bên bàn :

-Dương Ba ! Có người đến coi xe . Dương xuống gặp họ đi.
Dương Danh khoát tay -Con tiếp họ là được rồi . Con muốn bán bao nhiêu cũng được.

-Vâng.

Thiên Hương lặng lẽ đi xuống . Cô mang tâm lý của một người vừa nhận một gánh nặng . Và cô trút nó vào ông Quý.

Ông khách coi xe và trao đổi gì đó với ông Quý . Thiên Hương chỉ đứng lặng lẽ cho có mặt . Khi khách ra về,ông Quý ở lại với cô . Cả hai ngồi xuống băng đá giữa lối đi . Thiên Hương nói một cách mệt mỏi :

-Cháu nghĩ có bán rẻ một chút cũng không sao . Miễn ông ta chịu mua cho nhanh ,nếu không thì...

Ông Quý chặn lại :

-Đừng gấp như thế Hương . Cứ bình tĩnh để giải quyết . Sau này Hương sẽ thấy bán đồ bán tháo sẽ uổng . Họ đến thì hẹn lại,họ không làm gì Hương đâu.

Thiên Hương cười gượng :

-Quả thật,cháu đã không chịu đựng nổi nữa . Mỗi lần đi đâu về nhà,việc đầu tiên cháu nghĩ là sẽ có người ngồi chờ mình không . Cháu thấy căng thẳng vô cùng.

Ông Quý gật đầu :

-Chú biết . Chú lo lắm.

Thiên Hương cúi đầu nhìn xuống những ngón tay mình :

-Thời gian này,cháu có tâm lý bám víu vào cái gì đó . Nếu không có chú,chắc cháu sẽ khủng hoảng ghê gớm . Chú có phiền lắm không ,khi cứ bị quấy rầy như vậy ?

-Không . Chú chỉ có ý nghĩ lo cho Hương thôi.

Ông trầm ngâm một chút,rồi hỏi thẳng :

-Hương với Thiếu Giang có chuyện gì không ? Tại sao chẳng khi nào chú thấy cậu ta đến tìm Hương vậy ?

Thiên Hương lặng thinh thở dài . Rồi cô ngẩng lên không hề giấu giếm :

-Anh ta có người khác rồi . Họ quen nhau từ lúc trong tù,nhưng lúc đó cháu không tin.

Cháu biết chuyện đó sau lúc phỏng vấn anh ta.

Ông Quý chậm rãi quay lại nhìn cô . Thiên Hương cũng ngược lên nhìn ông . Dù không nghe một lời an ủi . Nhưng trong ánh mắt ông,cô thấy một sự thương xót chân thành . Rồi ông choàng tay qua vai cô,vỗ nhẹ nhẹ :

-Tại sao không nói với chú chuyện sớm hơn ? Để một mình chịu đựng như vậy,Hương sẽ chết mất.

Ông ngừng lại,thở dài :

-Thảo nào thời gian sau này Hương cứ gầy sút đi . Sao không để chú gánh

bớt gánh nặng đó ? Làm như vậy không sợ chủ đau lòng sao ?

Thiên Hương cúi đầu,cổ giấu tình cảm xúc động đang làm mình muốn khóc . Trong lúc này,có được một người bên cạnh sẵn sàng dìu dắt mình,cô thấy sự an ủi mệnh mông và nỗi buồn vơi đi một nửa . Bất giác cô gục xuống vai ông,nước mắt chảy như suối :

-làm sao để đừng phải sống thế này nữa ? Tại sao cuộc đời bất công như vậy ? Chú có biết cháu hận anh ta đến mức nào không ?

-Cố mà quên cậu ta đi Hương . Sau đó Hương sẽ thấy mình thoát được một người như vậy là may mắn cho mình.

Thiên Hương không nói gì ,chỉ hít mũi khe khẽ . Tối nay ngồi bên người đàn ông từng trải và che chở cho mình . Cô thấy lòng mình dịu bớt đi những ý nghĩ quay quắt . Cô không có thời giờ để tìm hiểu vì sao ông thông cảm như vậy ,chia sẻ như vậy . Chỉ thấy cảm giác tự nhiên rằng,đó là người vô cùng cần thiết trong cuộc sống đầy chông chênh này.

Hai người ngồi như thế rất khuya . Im lặng nhiều hơn là nói . Nhưng Thiên Hương lại cần như vậy . Khi đã cảm nhận được sự thông cảm sâu sắc dành cho mình thì người ta không cần phải nghe an ủi gì cả . Thậm chí nói điều đó ra nó trở nên khách sáo rỗng tuếch.

Một tuần sau ,khi THIÊN Hương đi Thái Lan về thì ông Quý đích thân ra sân bay đón cô . Cô rất ngạc nhiên khi thấy ông đứng phía ngoài rào nhìn vào cửa . Thoạt tiên cô cứ nghĩ ông ra đón người bạn hay khách quý nào . Nhưng đến khi thấy ông vẫy tay ra hiệu thì cô hiểu sự nhiệt tình đó là dành cho mình . Cô đi nhanh ra phía cửa,đôi mắt long lánh một sự vui mừng nhẹ nhàng. Cô định hỏi thì ông đã cầm chiếc vali trên tay cô.

-Thế nào? Có mệt lắm không?

-Dạ không. tôi qua dự tiệc chiêu đãi, cháu thức hơi khuya một chút. Nhưng về phòng là ngủ ngay không mệt chút nào.

-Vậy có ăn uống được không ? Chú chỉ sợ thức ăn bên đó không hợp với Hương.

Nhìn đói rồi lại mất sức nữa.

-Cháu thấy ngon đấy chứ . Cháu có mua rượu cho chú này.

Vừa nói,cô vừa mở giỏ định lấy . Nhưng ông Quý cười,khoát tay :

-Cứ để đấy,tuần sau sinh nhật Hương ,lúc ấy sẽ khai ra.

-Ừa ,Sao chú biết ? Cháu cứ nghĩ...

Thiên Hương bỏ lửng câu nói . Sự quan tâm nhỏ nhặt đó làm cô cảm động . Cô im lặng theo ông đi ra xe . Ông Quý mở cửa xe cho cô rồi đi vòng qua ngồi vào sau tay lái :

-Gần trưa rồi . Chú đưa Hương đi ăn nhé ?

-Dạ thôi . Cháu muốn về nhà nghỉ một chút . Với lại còn phải xem ở nhà có chuyện gì không ?

-Đừng lo . Không có gì xảy ra đâu . À . Có một chuyện quan trọng . Chú đã đưa người đến coi nhà . Họ đồng ý mua ngay rồi . Chờ giấy tờ xong,chú sẽ tìm cho Hương căn nhà khác.

-Vậy hả chú ?

Thiên Hương lặng thinh,trong lòng là cảm giác buồn vui lẫn lộn . Cô thấy nhẹ nhàng vì ông đã giải quyết giúp cô chuyện lớn lao đó . Đồng thời có chút buồn buồn . Bán nhà là hình thức cụ thể nhất khẳng định sự xuống dốc của gia đình . Dù đó là gia đình của dì Hân đi nữa thì cô vẫn thấy đau lòng . Chẳng phải cô đã về gia đình dì Hân rồi sao.

Thấy vẻ buồn buồn trên mặt Thiên Hương,ông Quý vỗ nhẹ lên tay cô,và chuyển qua chuyện khác :

-Thứ bảy này có một công ty máy tính của Mỹ mở cuộc triển lãm giới thiệu sản phẩm . Họ mời mình đến dự và viết bài . Điều này rất có lợi cho Hương . Chú đã định để Hương đi,nhưng dự hay không là tùy Hương.

Thiên Hương ngược lên,mỉm cười :

-Chắc là triển lãm lớn lắm . Dĩ nhiên là cháu thích lấy tin ở đó rồi.

Ông Quý trầm ngâm :

-Nhưng người đứng ra tổ chức triển lãm là Thiếu Giang . Hương phải phỏng vấn trực tiếp cậu ta đấy . Chú đã suy nghĩ mấy ngày nay . Dĩ nhiên nó có lợi,nhưng chú sợ...

Ông bỏ lửng câu nói với vẻ suy nghĩ . Thiên Hương cũng ngồi yên,tim lại thấy nhói lên một nhịp . Cô hiểu ông muốn nói gì . Cả cô cũng thấy sợ hãi khi làm cái việc ghê gớm đó . Phải đối mặt với anh ta thì thật là một điều kinh khủng.

Nhưng Thiếu Giang đã chủ động đến yêu cầu ông Quý . Đó là hình thức để anh ta bắt tin cho cô . Anh ta muốn cô tận mắt nhìn thấy sự vươn lên của anh ta . Cô không hiểu anh ta nghĩ gì . Nhưng đối với cô đó là một sự khiêu khích . Không phải anh ta đã có Tuyết Vân . Có lẽ chị ta muốn khẳng định mối quan hệ vững chắc của họ.

Sự suy luận đó làm Thiên Hương vừa hận vừa đau khổ . Khi cô nói ý nghĩ này,ông Quý cười trầm ngâm :

-Chú hiểu rồi . Khi gặp tình huống như thế,bản năng ai cũng sẽ suy đoán như vậy thôi . Nhưng chú cũng nghĩ về phía Thiếu Giang . Có lẽ cậu ta đặt công việc của cậu ta lên trên . Cậu ta cần một tờ báo lớn giới thiệu mình . Vì vậy Hương không nên nghĩ theo cảm tính.

-Nhưng cháu không muốn gặp mặt anh ta . Ôi . Chú không biết chuyện đó đáng sợ thế nào đâu . Chú cử người khác đi đi.

Ông Quý cười với vẻ hiểu biết rồi phân tích :

-Thứ nhất,đến đó dự sẽ có lợi cho Hương về uy tín và kinh tế . Thứ hai là Hương sẽ tỏ rõ bản lĩnh của mình . Nếu trốn chạy thì mọi người sẽ nhận ra

sự yếu đuối của Hương đây.

-Cháu không cần . Ai muốn nghĩ gì mặc họ.

-Chú lại nghĩ khác . Hương cứ xem cậu ta như bao nhiêu người khác . Và chẳng bận tâm gì đến cậu ta . Những cuộc tiếp xúc như thế sẽ giúp Hương cứng rắn dần dần . Trốn chạy mãi như vậy . Hương sẽ không hiểu được mức độ tình cảm của mình đâu . Chỉ ảo tưởng và làm khổ mình thêm.

Thiên Hương ngồi lặng thinh suy nghĩ,sự sợ hãi át cả những lời khuyên của ông Quý.

Đồng thời lý trí cũng bắt buộc cô phải chịu thua . Ông là người từng trải hiểu đời . Chắc chắn những gì ông bảo đều vì hạnh phúc của cô . Vậy thì cô phải làm theo ,nếu không muốn hối hận.

Cô còn đang suy nghĩ thì ông Quý lên tiếng :

-Chú không bỏ Hương một mình đâu . Dĩ nhiên là chú sẽ đi với Hương.

Thiên Hương nói nhỏ :

-Vâng . Cháu sẽ làm theo ý chú.

-Đừng lo . Nó không ghê gớm như Hương nghĩ đâu . Nó quan trọng hay không đều là do ý nghĩ của mình thôi . Tập xem nhẹ nó đi.

Thiên Hương dạ nhỏ . Dĩ nhiên là cô chưa đủ bản lĩnh để xem nhẹ Thiếu Giang hay coi anh ta là không quan trọng . Nhưng cô tự nhủ với lòng là sẽ cố gắng bình tĩnh để đối mặt với anh ta ,dù điều ấy không phải dễ.

Sáng thứ bảy,ông Quý cho xe đón Thiên Hương vào tòa soạn . Vì ông phải tiếp một người khách . Họ đến khu triển lãm vừa đúng lúc chuẩn bị khai mạc . Thiên Hương thấy Thiếu Giang trên diễn đàn . Cô tưởng mình sẽ xúc động ghê gớm . Nhưng ngược lại,bận tập trung vào công việc nên cô không có thời gian cho những cảm xúc lang thang . Cô loay hoay chuẩn bị máy và bình tĩnh đi đến phía dưới diễn đàn bấm máy . Ánh sáng loé lên nhưng Thiếu Giang vẫn không hề tỏ vẻ nhận ra cô phóng viên đang chụp ảnh mình . Anh nói vài lời với cử tọa rồi tuyên bố khai mạc.

Trong số những người của công ty đang đi tới đi lui tiếp khách . Thiên Hương nhận ra có cả Tuyết Vân . Cô ta rất thanh lịch trong bộ vest màu xanh nhạt . Trông cô ta thay đổi hẳn . Khác xa với vẻ bệ rạc mà Thiên Hương đã gặp nửa năm trước đây . Rõ ràng cô ta là trợ thủ đắc lực của Thiếu Giang . Cô ta cũng nhận ra Thiên Hương nhưng phớt lờ như không thấy . Rất may là khách mời khá đông nên cả hai lẫn lộn vào mọi người để không phải chạm mặt nhau.

Thiếu Giang đứng ra giới thiệu về sự thành lập của công ty và thuyết trình những chức năng của máy tính đời mới . Anh ta có phong cách trầm tĩnh và đầy tự tin . Sự tự tin của một người có tài và đầu tư hết trí tuệ vào công việc mình đang làm.

Dù đây thành kiến,nhưng Thiên Hương vẫn thừa nhận anh ta rất thành công

trong việc tiếp thị này.

Khi khách mời bước qua phòng tiếp tân dự tiệc, ông Quý đi về phía Thiên Hương :

-Hương nên đề nghị cuộc phỏng vấn ngay bây giờ. Dự xong buổi tiệc sẽ bất tiện lắm.

-Dạ..... thế còn chú có...

Ông Quý gật đầu :

-Chú sẽ ngồi bên cạnh Hương.

-Vâng.

Thiên Hương quay đầu tìm Thiếu Giang .Anh ta đang đứng bên cạnh cửa,nói chuyện với vài người khách đứng quanh anh ta . Cô hít một hơi thật sâu,rồi mạnh dạn bước về phía cửa.

Trong một thoáng,ánh mắt hai người gặp nhau . Thiên Hương thoáng lạng đi . Nhưng cô lập tức trấn tĩnh lại và nói như với người lạ :

-Xin lỗi anh . Cho phép tôi được phỏng vấn vài vấn đề về buổi triển lãm này.

Thiếu Giang quay về phía cô,trầm tĩnh . Cả anh cũng khách sáo như cô :

-Mời cô ở lại dùng tiệc với chúng tôi . Sau đó chúng ta sẽ trao đổi riêng.

Nhưng Thiên Hương lắc đầu cương quyết :

-Dạ,xin phép anh cho phỏng vấn ngay . Tôi phải trở về tòa soạn vì có vài cuộc hẹn . Cảm ơn lời mời của anh.

Thiếu Giang hơi suy nghĩ một chút . Anh mời mấy người khách qua phòng bên ,rồi quay lại Thiên Hương :

-Em vào đây.

Anh đưa cô vào một phòng nhỏ bên cạnh .Thiên Hương bước vào và đề nghị anh ta ngồi phía sau bàn để chụp một kiểu . Anh ta yên lặng làm theo những yêu cầu của cô,và nhìn cô một cách rất lạ.

Thiên Hương có cảm tưởng mình đang đóng kịch mà là một diễn viên quá tồi . Cô nói,cười,lắng nghe và chụp ảnh đúng phong cách của một phóng viên . Nhưng chỉ cần để ý một chút là sẽ nhận ra ngay nỗi bối rối,khổ sở dù cô đã cố tự trấn tĩnh mình.

Khi cả hai ngồi đối diện nhau, Thiên Hương đặt quyển sổ lên bàn. Bắt đầu cuộc nói chuyện, nhưng đầu óc cô mù mờ đến nỗi không nhớ nổi những câu hỏi đã chuẩn bị. Cô còn đang lặng thinh thì ông quý chợt bước vào. Cô thở nhẹ như trút một gánh nặng và quay lại nhìn ông như một vị cứu tinh của mình.

Sau vài câu hỏi thăm xã giao, ông Quý bắt đầu vào đề:

-Câu vui lòng cho biết công ty mẹ đặt mấy công ty đại diện ở Việt Nam? Có phải đây là lần đầu tiên họ đầu tư vào đây không?

-Vâng. Đây là lần đầu tiên. Và họ đặt hai công ty đại diện một ở Hà Nội và một ở tại thành phố này

Thiếu Giang trả lời một cách từ tốn, và quay qua nhìn Thiên Hương như ngạc nhiên. Hình như anh ta lạ lùng vì tại sao đích thân ông Quý ngồi vào phòng vấn. Nhưng anh ta dập tắt ngay ánh lửa lóe lên trong mắt, và trả lời rất ngắn gọn, chính xác từng câu hỏi.

Như hiểu tâm lý Thiên Hương, ông Quý kết thúc buổi phỏng vấn khá nhanh và dứt khoát từ chối khi anh ta mời vào dự tiệc. Anh ta tiễn cả hai ra xe, với một thái độ ân cần xa vời.

Ngồi vào xe, ông Quý quay sang Thiên Hương :

-Khá lắm. Hôm nay Hương đã tỏ ra rất vững vàng. Chú hài lòng lắm.

Thiên Hương đang nhìn ra cửa chợt quay lại :

-Có phải đó là cách chú an ủi không ? Nếu không có chú thì con không thể thực hiện nổi bài viết này đâu.

-Chuyện đó không quan trọng vì chỉ có chú biết mà thôi. Điều chủ yếu là Hương rất bản lĩnh.

Thiên Hương im lặng. Nhưng cô không tin chút nào. Cô biết đó là cách để ông Quý khích lệ cô. Ông thật là sâu sắc và tế nhị. Những gì ông đã làm cho cô chứng tỏ một tình cảm thâm trầm và quá quan tâm. Trong cái bất hạnh của mình, cô thấy mình thật may mắn khi được tựa vào một người như vậy.

Cô lại ngó mông lung ra đường nghĩ ngợi rồi nói khẽ :

-Nghĩa là rồi đây, anh ta sẽ trở thành giám đốc đại diện phía Nam của công ty bên Mỹ.

-Thành đạt đó bắt đầu bằng sự nâng đỡ của Hương. Hương có thấy hối hận không ?

-Có lẽ không. Cháu chưa bao giờ nghĩ mình có công với anh ta. Nhưng sự phản bội của anh ta thì cháu không bao giờ tha thứ.

Ông Quý cười, trầm ngâm :

-Hãy đem sự vị tha đối xử với cậu ta. Hương sẽ thấy nhẹ nhàng hơn. Hãy nhớ lại những ngày cậu ấy khốn khổ mà tha thứ cho những gì cậu ta đã làm Hương ạ.

-Cháu đã từng nghĩ như vậy và ngay bây giờ cháu cũng mừng giùm sự thành công của anh ta. Nhưng như thế không có nghĩa là hoàn toàn tha thứ. Còn sống là còn nhớ để mà hận. Cháu không thể làm vị thánh chú ạ.

Ông Quý gật đầu :

-Tuổi trẻ mà. Tuổi trẻ thường háo thắng, và khó biết bao dung. Nhưng chú tin là đến lúc nào đó, Hương sẽ nhìn cậu ta bằng cái nhìn bình thường.

-Có lẽ không bao giờ.

Ông Quý nhìn cô bằng cái nhìn đầy thương yêu, mà chính ông cũng không nhận ra được.

-Thật ra, chú không khuyên Hương làm vị thánh, cái đó thật rỗng tuếch, vô

nghĩa . Chú chỉ muốn Hương quên sự thù hận mà sống vui vẻ hơn.
 Ông dựa người vào xe, trằm mặc một lúc, rồi ngẩng lên nhìn Thiên Hương :
 -Một trong những bi kịch lớn của con người là sống trong thù hận . Chú không muốn Hương tự dày vò mình như vậy.
 Thiên Hương lưỡng lự như muốn nói nhưng lại thôi . Cô dạ nhỏ một tiếng, rồi lặng thinh nhìn ra bên đường . Đầu óc cô bây giờ chỉ toàn là hình ảnh cuộc gặp gỡ lúc nãy . Có điều cô không có ý nghĩ vị tha như ông Quý Khuyên . Cô không làm nổi chuyện đó . Ngược lại, bây giờ nghĩ về Thiếu Giang, cô càng cảm thấy mình bế tắc vì sự căm ghét đối với anh ta.
 Thiên Hương không đến toà soạn mà đòi về nhà . Cô thay đồ rồi ngồi vào bàn, bắt đầu mở sổ đọc một mạch những câu phỏng vấn và viết thật nhanh với tâm trạng trả nợ . Buổi chiều cô đi rửa cuộn phim chụp ảnh Thiếu Giang . Cô lựa một ảnh tiêu biểu kèm vào bài báo rồi hủy bỏ tất cả những chi tiết liên quan đến anh ta.
 Tối hôm đó, Thiếu Giang cho người mang đến cho cô một hộp quà, trong đó có phong thư kèm theo một ngàn đô . Chỉ với một bài báo mà tặng quà như vậy là quá lớn lao . Đối với Thiên Hương thì đó là một cách trả nợ . Cô hiểu anh ta làm như thế để cảm ơn lòng tốt của cô với anh ta trước đây . Vì anh ta thuộc típ người sòng phẳng . Điều đó làm cô thấy đau điếng.
 Món nợ tình cảm mà anh ta nợ cô, không một giá trị vật chất nào có thể trả nổi . Giờ đây, khi đã thành đạt anh ta đền bù cho cô bằng cách như thế . Còn cái mà cô cần thì anh ta đã mang cho người khác . Nếu biết anh ta tìm cách trả nợ như vậy, cô đã dứt khoát không đến buổi triển lãm của anh ta rồi.
 Hôm sau, Thiên Hương mang tất cả đến cho Thiếu Giang . Cô đến khi anh ta đang tiễn một người khách ra cửa . Thấy cô, anh ta gật đầu và ra hiệu cho cô vào phòng chờ . Thiên Hương đi nhanh vào trong . Cô đặt chiếc hộp lên bàn và lặng lẽ đi ra . Vừa lúc anh ta cũng quay vào . Thấy chiếc hộp trên bàn, anh ta quay lại nhìn cô :
 -Như vậy là sao ?
 Thiên Hương nhếch môi cười , nụ cười pha chút mỉa mai lẫn cay đắng .
 Nhưng cô vẫn nói mềm mỏng :
 -Em nghĩ là em không cần thứ này . Chỉ với một bài báo như thế, không tương xứng với món quà tặng quý như vậy đâu.
 -Em nghĩ gì khi làm như vậy ?
 -Em không nghĩ gì cả . Chỉ cảm thấy mình không xứng đáng với quà tặng đó . Mấy công ty khác không ai ưu đãi phóng viên thế đâu.
 -Anh không nghĩ đây là sự thể hiện nhiệt tình với một phóng viên.
 -Nhưng ngoài cái đó, càng không có lý do gì để em nhận . Cảm ơn anh.
 Thiếu Giang đứng tựa cạnh bàn . Anh ta suy nghĩ một lúc rồi ngẩng lên :
 -Với anh, em không phải là một phóng viên đơn thuần . Anh biết anh đã nợ

em quá nhiều...

Thiên Hương ngắt lời :

-Cho nên anh dùng những cách như vậy để trả nợ ? Phải không ?

Cô chiếu tia mắt đầy ác cảm vào mặt anh :

-Em không cần cách trả nợ ấu trĩ như thế . Với anh bây giờ, tiền không là gì cả . Và anh có thể vung vãi ở khắp nơi . Nhưng anh vung vãi cho em thì không đúng đối tượng đâu.

Thiếu Giang chột cười . Nụ cười nửa miệng ấy không khác lúc anh ta còn trắng tay và hận đời . Anh ta nhìn cô hơi lâu rồi quay mặt đi chỗ khác :

-Em làm rồi . hiện tại anh không đủ sức để hoang phí như thế đâu . Tiền bạc đối với anh vẫn còn trong nỗi ám ảnh . Cả em cũng vậy . Hãy hiểu đúng giá trị của nó đi.

Thiên Hương hơi ngẩng lên kiêu kỳ :

-Em không hiểu gì ngoài chuyện em không muốn được ban ơn . -Cô ngừng lại, nhìn thẳng vào mặt Thiếu Giang :-Và anh cũng không đủ sức làm nổi chuyện đó đâu.

Nói xong, cô quay người bỏ ra cửa . Ngang Thiếu Giang, cô thấy môi anh ta mím chặt, khuôn mặt sắc lại . Rõ ràng là anh ta bị tự ái . Nếu là trước kia có lẽ cô sẽ hối hận mà xin lỗi . Nhưng bây giờ cô không làm nổi chuyện đó.

Thiên Hương về nhà . Không khí vắng lặng trong nhà làm cô càng không chịu nổi . Mẹ thì ở dưới quê xa xôi . Dì Hân bây giờ không biết trôi nổi nơi nào . Thiên Hương không hiểu tại sao dì ấy bỏ trốn lặng lẽ như vậy . Dì ấy vắng mặt đã để lại sự chơi vơi trong tâm trạng mỗi người . Đã vậy, lúc này Quốc Ninh còn bày đặt uống rượu . Lần nào cậu ta đi làm về cũng trong trạng thái say sưa . Tất cả chi phí trong nhà đều đặt lên vai cô . Điều đó không làm cô thấy nặng nề . Nhưng cô không chịu nổi sự điêu tàn xung quanh mình.

Cô ngồi chống cằm bên cửa sổ, im lặng nhìn bóng tối đang phủ xuống quanh mình . Và trong tâm trạng u ám của mình, cô lại thêm sự có mặt của ông Quý bên cạnh.

Cô đứng dậy, đến gọi điện cho ông Quý, giọng thì thầm :

-Cháu đang buồn ghê gớm nên gọi cho chú . Bây giờ cháu không biết phải đi đâu nữa.

-Được rồi, Hương hãy ở nhà . Chú sẽ tới ngay.

-Vâng.

Cô gác máy rồi đi xuống sân ngồi chờ . Một lát ông Quý đến, ông đậu xe phía ngoài và đi bộ vào . Thiên Hương nhìn dáng đi vững vàng ấy, chỉ sự có mặt của ông là đủ để cô cảm thấy yên ổn và mọi chuyện dù có ghê gớm cách mấy cũng trôi qua dễ dàng . Bất giác cô buột miệng nói khi ông ngồi xuống bên cô :

-Chú có biết cháu vừa phát hiện ra điều gì không ? Cháu đã từng nghĩ, không biết từ lúc nào chú cần thiết với cháu hơn cả mẹ cháu . Sao chú tốt với cháu như vậy ?

Ông Quý hơi bất ngờ vì sự thổ lộ của cô ,ông im hơi lâu như cân nhắc từng lời . Rồi cuối cùng,ông nói ngắn gọn :

-Chú nhìn Hương như một người phụ nữ mình từng ao ước.

Thiên Hương ngồi yên . Đến lượt cô lặng người khi hiểu ra sự thật đó . Điều ấy quá bất ngờ . Vừa lạ lùng,vừa cần thiết . Và cô hiểu được rằng điều đó không hề làm mình bị xúc phạm . Còn chấp nhận hay không thì còn chờ thời gian.

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 9

Đức Thiện khuấy nhẹ ly cà phê trước mặt . Anh cúi xuống nhìn mãi chiếc muỗng trên tay mình ,cử chỉ vừa lúng túng vừa tránh né . Nhìn anh khổ sở như chú bé nhất gan đang cố làm một việc ngoài sức tưởng tượng.

Thiên Hương nhìn anh ta tò mò . Đây là lần đầu tiên anh ta mời cô đi uống cà phê . Giữa cô với anh ta còn có chuyện gì để nói nếu không phải nói về ông Quý . Có điều cô không đoán trước được thái độ của anh ta . Anh ta sẽ đồng tình hay phản đối mối quan hệ chênh lệch này.

Thấy anh ta ngồi mãi mà không nói,cô chủ động lên tiếng :

-Cậu có chuyện gì vậy ?

Cách xưng hô của Thiên Hương làm Đức Thiện đỏ mặt . Không biết là vì anh ta tức hay vì xấu hổ . Anh ta nói như phản đối :

-Hương chỉ lớn hơn tôi hai tuổi . Đừng xưng hô như vậy.

Thiên Hương hơi ngỡ ngàng nhìn anh ta . Cô chưa kịp nói gì thì anh ta nói tiếp :

-Tôi biết tại sao có cách gọi như vậy,nhưng tôi không đồng ý đâu.

-Tôi không hiểu Thiện muốn nói gì

Như bị kích động,Đức Thiện quên cả sự nhút nhát của mình . Anh nói nhanh :

-Tôi biết Hương hiểu rất rõ . Nhưng tôi có quyền phản đối chuyện này ,vì nó có liên quan đến ba tôi.

Thiên Hương thở dài . Khi chấp nhận ông Quý,cô đã đoán trước mọi chuyện sẽ không suôn sẻ . Nhưng cô chỉ nghĩ sự phản đối là về phía gia đình mình ,chứ không ngờ là những người con của ông.

Cô hỏi thẳng thắn :

-Thiện ghét tôi lắm phải không ?

Đức Thiện khựng lại . Anh không ngờ bị hỏi đột ngột như vậy . Bất giác anh lại đỏ mặt,lúng túng :

-Tôi... tôi không ghét . Ngược lại... tôi thấy Hương không để cho ai ghét được cả . Chỉ có điều là tôi không chấp nhận nếu... nếu sau này Hương... trở thành...

Thiên Hương ngồi im,cả cô cũng thấy quá sức với khái niệm mình sẽ trở thành mẹ kế của anh . Nhưng bình thường,cô chỉ nghĩ về ông Quý . Cô chợt nhớ ngày trước,khi dì Hân giới thiệu cô đến chỗ ông xin việc . Lúc ấy,dì Hân muốn cô quen với Quang Hoài . Dì ấy không mấy may có ý nghĩ ông Quý sẽ là chỗ dựa cho cô . Cô còn nhớ lúc đó Đức Thiện cứ xoắn xuýt

quanh cô . Rõ ràng anh ta thích ngoại hình của cô . Bây giờ bắt anh ta chấp nhận cô ở một vị trí như vậy, chắc chắn không dễ dàng.

Cô tư lự nhìn Đức Thiện, cô tìm cách để thuyết phục . Khi có cử chỉ như vậy ,về mặt cô nhìn thật hiền lành . Điều đó làm Đức Thiện được khích lệ hơn . Anh ta uống ngụm cà phê, rồi đặt ly xuống bàn :

-Tôi biết chuyện trước kia của Hương . Nhưng không phải vì vậy mà tôi chấp nhận cho Hương buông trôi ,Hương còn trẻ mà.

"Anh ta nói chuyện như thể rất có quyền lực với mình " . Thiên Hương nghĩ thầm . Nhưng cô vẫn ngồi im . Đức Thiện mạnh dạn nói tiếp :

-Nếu thất vọng anh Giang,sao Hương không chọn một người trẻ tuổi như mình ? Ba tôi với Hương cách nhau quá xa về tuổi,như thế đâu thể gọi là tình yêu.

-Nhưng ông ấy đã cho tôi cảm giác mà tình yêu chưa chắc đã mang tới . Đó là sự yên ổn,được bảo vệ.

-Nếu chỉ cần như vậy thôi,thì ngay cả tôi cũng có thể cho Hương điều đó mà.

-Tôi không hoài nghi về nhiệt tình của anh . Xin cảm ơn.

Đức Thiện có vẻ hơi què khi lỡ miệng nói ra ý nghĩ thầm kín của mình và càng què hơn vì cách trả lời của Thiên Hương . Anh ta im lặng một chút,rồi hỏi nhỏ :

-Hương có tình cảm với ba tôi theo dạng nào ? Tình yêu à ?

Thiên Hương nói đắn đo :

-Không phải ở dạng đó . Thiện là con ông ấy nên tôi không nói dối . Nếu bảo là tình yêu thì tôi dối mình và tất cả mọi người . Nhưng Thiện hãy yên tâm là tôi không hề lợi dụng . Ngoài tình yêu,người ta còn có thể sống với nhau bằng sự quan tâm . Chúng tôi chỉ cần có vậy.

-Anh Giang mà biết chính vì anh ấy nên Hương bị mất thăng bằng ,chắc anh ấy sẽ hối hận lắm.

-Đừng nhắc anh ta ở đây . Anh ta không có liên quan gì đến chuyện này cả. Đức Thiện lắc đầu :

-Đó là Hương không chịu thừa nhận thôi . Thực tế là cô bị tâm lý sợ hãi . Cô sợ sẽ bị phản bội lần nữa . Và cô tin ở tuổi của ba tôi . Người ta không còn đủ thời gian để phản bội.

Thiên Hương lặng thinh . Cô hơi ngạc nhiên vì anh ta đã nói đúng ý nghĩ sâu kín của cô . Cô cũng không tìm cách phủ nhận và nói rất thật lòng.

-Tôi có nghĩ như vậy . Nhưng Thiện đừng có tâm lý đề phòng . Tôi không lợi dụng hoặc làm khổ ông ấy đâu.

Đức Thiện hấp tấp :

-Chuyện đó không quan trọng . Hương không thể làm khổ được ai cả . Tôi biết điều đó rất rõ . Tôi chỉ nghĩ về tuổi trẻ của cô thôi . Đừng để uống phí

như vậy Hương.

-Khi nói câu này,anh không sợ xúc phạm ba anh sao ?

-Sự thật là sự thật . Nói cách nào cũng vậy thôi.

Thiên Hương im lặng . Cô thấy kéo dài câu chuyện thì cũng chỉ như vậy,không thể làm khác hơn . Và từ đây về sau,cô cũng sẽ giữ lập trường như vậy đối với bất cứ mọi sự phản đối.

Cô nhìn đồng hồ,rồi ngược lên :

-Đến giờ tôi phải về rồi . Xin lỗi . Tôi về trước nhé.

-Để tôi đưa Hương về.

-Không cần đâu . Nhưng dù sao cũng xin cảm ơn.

Cô đứng dậy,kéo chiếc ghế bước ra . Đức Thiện vẫn ngồi yên bên bàn .

Trông dáng điệu anh ta khổ sở như một cậu bé mới lớn bị thất tình . Anh ta làm Thiên Hương nao nao khó xử . Nhưng cô giấu kín cảm xúc của mình,và rời khỏi quán với vẻ mặt bình thản tĩnh lặng.

Buổi tối,khi cô chuẩn bị đi ngủ thì có tiếng chuông reo . Rồi giọng Đức Thiện nhura nhura đầy đau khổ :

-Tôi van xin cô . Đừng để tôi phải gọi cô bằng mẹ ,khi mà lòng tôi không muốn . Tôi không thể sống cùng nhà với cô ở vị trí đó.

Thiên Hương đứng lặng bên máy,sửng sốt . Cô kêu lên :

-Anh có hiểu mình vừa nói gì không ?

-Hiểu . Hiểu rất rõ nó sẽ có tác dụng ra sao . Nhưng tôi xin cô . Đừng nói gì hết . Đừng vội phản đối ngay mà hãy suy nghĩ đi.

-Tôi không có gì để suy nghĩ cả.

Nói xong,cô gác máy . Cô thần thờ bước đến ngồi xuống giường . Thật là kinh khủng khi nghe anh ta nói như vậy . Bị phản đối còn dễ chịu hơn là bị ái . Và cô chợt nhận ra rằng anh ta mới thật sự là sự cản trở nặng nề nhất.

Thiên Hương tự nhủ sẽ giấu kín chuyện này với ông Quý . Trừ phi anh ta tự nói ra . Nhưng ngay cả điều đó,cô cũng không đồng ý . Cô đứng dậy,đi đến bên cửa sổ,suy nghĩ căng thẳng . Cuối cùng,cô quyết định gọi điện cho Đức Thiện.

Nhưng gọi mãi vẫn không nghe anh ta trả lời . Rồi có tiếng ông Quý trong máy . Thiên Hương im lặng gác ống nghe . Có lẽ Đức Thiện đã ngủ rồi .

Nhưng cô sẽ không để mọi chuyện đi xa hơn thế nữa.

Hôm sau,cô gọi điện đến chỗ làm của Đức Thiện . Rất may là gặp ngay anh ta . Không cần phải rào đón nhiều để chuẩn bị tinh thần cho anh ta ,cô nói thẳng thắn :

-Thiện này ! Tôi mong những gì anh nói hôm qua chỉ là nói trong lúc say .

Khi anh bình thường lại,anh sẽ hối hận...

Đức Thiện cắt ngang,giọng bướng bỉnh :

-Tôi không hề hối hận :

-Nếu vậy thì anh hãy quên những gì mình nói đi ,cả tôi cũng vậy . Xem như chuyện này chỉ có một mình tôi biết, và tôi sẽ quên . Nếu anh nói với ba anh thì chỉ làm ông ấy buồn . Về phần tôi,tôi sẽ không thay đổi gì cả.

-Rồi sau này cô sẽ hối hận.

-Không bao giờ . Vì tôi biết rất rõ mình cần cái gì. Thôi chào anh . Mong là mai một anh sẽ không liên lạc với tôi nữa.

-Khoan Hương . Tôi muốn...

Nhưng Thiên Hương đã gác máy . Cô rời bưu điện đi dọc theo lề đường ,đầu óc suy nghĩ miên man . Không hiểu sao cuộc nói chuyện vừa rồi làm cô thấy nặng nề vô cùng . Cô có cảm tưởng nếu phải đối đầu với vài người phản đối nữa ,chắc cô sẽ buông xuôi.

Buổi tối,khi ngồi đối diện với ông Quý trong nhà hàng . Thiên Hương ăn một cách lặng lẽ . Cô không thấy cái nhìn lo lắng của ông ,thậm chí cũng không để ý mình ăn cái gì . Ông Quý chống hai tay trên bàn im lặng quan sát thái độ lạ lùng của cô,rồi lên tiếng :

-Em làm sao vậy ?

Thiên Hương vẫn không ngược lên . Cô có cảm tưởng mình đang mặc cảm với Đức Thiện . Vì cô không thể phớt lờ anh ta cho nổi . Nếu là ai khác ,cô không hề quan tâm rồi . Đằng này anh ta là con của ông Quý . Giá anh ta ghét cô vì đồ kỵ,có lẽ cô sẽ dễ chịu hơn . Quả thật là anh ta rất thành công khi bảo cô hãy suy nghĩ . Thực tế là cô lúc nào cũng bị ám ảnh vì anh ta cả. Ông Quý nhìn khuôn mặt thần thờ của cô nhắc lại một cách quan tâm và nóng ruột :

-Chuyện gì xảy ra với em nữa vậy ? Không nói với anh được sao ?

Thiên Hương cười gượng :

-Không có gì hết.

-Rõ ràng là em cố tình giấu anh . Nhìn mặt em là anh biết ngay . Chuyện gì vậy ? Nói đi . Anh sẽ giải quyết cho em.

Thiên Hương im lặng . Cô không muốn tiếp tục chuyện này nữa ,không muốn nhắc đến Đức Thiện,dù chỉ thoáng qua . Nhưng ông Quý hình như rất nhạy cảm với tâm trạng của cô . Ông có vẻ hơi buồn :

-Có ai nói về quan hệ của chúng ta phải không ? Ai nữa vậy ?

Thiên Hương lắc đầu :

-Nếu có nói,em cũng không quan tâm đâu.

-Anh cũng chỉ mong như vậy . Nhưng người đó là ai vậy Hương ?

Thiên Hương đành nói dối cho qua chuyện :

-Một đứa bạn em . Nhưng em không quan tâm đâu.

Ông Quý im lặng,đôi mắt hơi nhíu lại như suy nghĩ . Thiên Hương nhìn ông . Cô cảm thấy không phải chỉ mình cô,mà cả ông cũng có tâm lý nặng nề .

Cô hơi nghiến người tới trước hỏi nhỏ với vẻ lo lắng :

-Anh đang buồn phải không ? Có ai phản đối nữa phải không ?

-Anh nghĩ tại sao cứ mỗi lần gặp nhau . Cả anh và em đều phải hỏi nhau về chuyện đó . Em có hiểu điều đó xúc phạm lòng tự trọng của anh không ?

-Anh bực mình vì những chuyện đó ?

-Anh chỉ muốn chấm dứt nó . Vì như vậy ,em sẽ không còn bị tâm trạng nặng nề,tội cho em lắm.

-Còn anh,em muốn biết tâm trạng của anh ?

Ông Quý khoát tay :

-Anh nghĩ gì không quan trọng . Trong chuyện tình cảm,anh vững vàng hơn em . Vì anh là người lớn mà.

-Thế anh muốn chấm dứt cái gì ? Em không hiểu . Thiên Hương hỏi một cách hoang mang.

Ông Quý trầm ngâm :

-Anh nghĩ chúng ta nên cưới nhau đi . Càng sớm càng tốt . Khi đã vậy rồi,chúng ta không phải nghe người này người kia phản đối nữa.

Thiên Hương mở mắt lớn :

-Cưới nhau à ?

-Em sợ hay là không thích ?

Thiên Hương vội lắc đầu :

-Không phải . Không phải là em không thích . Có điều chuyện này bất ngờ quá . Em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có chồng cả.

Ông Quý hơi cúi đầu . Có lẽ câu nói của cô chạm đến điều đa cảm nhất của ông . Đó là sự tự trọng,mặc cảm . Ông cười khẽ :

-Em chỉ đến với anh vì cần một sự bảo vệ chứ chưa bao giờ có ý nghĩ nghiêm túc phải không ? Đúng hơn,em chưa coi anh là người quan trọng mà em không thể thiếu.

-Không phải thế đâu . Em có nghĩ tới đó chứ,có điều nói lúc này bất ngờ quá.

Ông Quý hơi nghiêm :

-Anh không còn trẻ để kéo dài tình cảm lãng mạn . Anh cần một sự yên ổn bên cạnh em . Và anh cũng không tưởng tượng nổi nếu vì dư luận mà bị mất em thì anh sẽ đau khổ đến đâu.

Thiên Hương hỏi như thăm dò :

-Anh chưa bao giờ cho em biết ý kiến của Quanh Hoài và Đức Thiện . Em muốn biết họ có phản đối gì không ?

Ông Quý lắc đầu :

-Từ lâu rồi,nó vẫn mong anh có một gia đình mới . Anh không gặp sự phản đối nào cả.

Thiên Hương cúi đầu thờ dài . Như vậy nếu biết sự phản đối của Đức Thiện,liệu ông có đau lòng mà rời xa cô không ? Trong khi chính cô cũng

thấy day dứt về điều đó.

Chưa bao giờ cô thấy mình dở khóc dở cười thế này . Nói ra thì sẽ làm ông đau khổ còn im lặng thì hoang mang và cắn rứt . Cô thật không biết phải xử sao cho đúng . Bất giác cô thấy giận Đức Thiện vô cùng.

Ông Quý nhìn cô thật lâu rồi nhắc lại :

-Em có đồng ý là nên đi tới hôn nhân không Hương ?

Thiên Hương hơi lưỡng lự một lát rồi cương quyết gạt đầu :

-Em bằng lòng.

Nói xong câu đó,cô bỗng cảm thấy mình đang có một quyết định vô cùng tội lỗi,và không biết mình sẽ ra sao khi buông trôi như thế.

Cô lại tự nhủ rằng,rồi đức Thiện sẽ rút lại lời phản đối đó . Bởi vì anh ta còn là một cậu bé đầy nông nổi . Và nhất là anh ta rất thương ba mình . Như thế thì mọi chuyện đâu có gì để nói nữa.

Thiên Hương ngược lên . Bất giác cô nhìn lướt trên gương . Trong đó phản chiếu dáng ngồi trầm tư của ông Quý . Lần đầu tiên cô quan sát về ngoài một cách quan tâm . Đó là một người đàn ông khá trẻ so với tuổi,thậm chí ông trông giống một người anh hơn là ba của Quanh Hoài . Vì anh ta không thanh lịch như người cha . Cô chưa bao giờ so sánh xem cô và ông có chênh lệch nhau đến mức dữ dội hay không . Nhưng bây giờ,khi quyết định kết hôn,cô bắt mình phải thật khách quan . Và cuối cùng cô không thấy dị ứng với mối quan hệ khác thường của mình chút nào.

Ông đưa cô về hơi khuya . Khi xe dừng trước cổng,ông quay lại Thiên Hương :

-Anh đang tự hỏi,anh có áp đặt khi đề nghị như vậy không . Tất cả là tùy em quyết định . Em có thể từ chối nếu cảm thấy chưa muốn . Anh không bắt buộc gì cả.

Thiên Hương lắc đầu :

-Em không thay đổi đâu,trừ phi người thay đổi là anh.

-Anh lại càng không có gì trở ngại . Nhưng anh muốn tối nay em suy nghĩ kỹ hơn nữa . Mai trả lời với anh.

Thiên Hương bước xuống xe,vẫy tay với ông kèm theo một nụ cười . Cô đợi đến khi xe chạy mới rẽ vào con hẻm nhỏ . Trong nhà,cửa vẫn còn mở . Mẹ cô và dì Hân đang ngồi trước mái hiên nói chuyện . Cô ngồi xuống giữa hai người :

-Sao mẹ chưa ngủ ?

-Mẹ chờ con . Sao con về khuya vậy ?

Thiên Hương ngồi im . Cô lại nghĩ về chuyện lúc nãy . Cô thấy đây là cơ hội tốt nhất để thông báo quyết định của mình . Điều đó sao mà khó khăn quá . Vì cô biết trước được phản ứng của mọi người rồi.

Thiên Hương ngồi thẳng người lên,thầm hít một hơi thật sâu :

-Con với anh ấy vừa bàn về đám cưới đây mẹ.

Nói xong,cô ngồi im,trần mình chờ phản ứng . Di Hân quay mặt chỗ khác như không muốn nghe . Mẹ thì khác . Bà có vẻ bất ngờ và đầy đau khổ . Bà im lặng lâu đến nỗi Thiên Hương cảm thấy thời gian kéo dài đến khó thở.

Cô nói thật nhỏ :

-Con biết mẹ với di rất buồn . Nhưng con không thể làm khác được.

Di Hân cười nhếch môi :

-Di lấy quyền gì mà cản,bây giờ ông ta mới là chỗ bảo bọc của con mà . Di chỉ hỏi hận tại sao lúc trước đưa mồi vào hang cọp thôi.

Thiên Hương cúi đầu một cách khổ tâm . Từ lúc trở về nhà sống dựa vào mẹ con cô,di Hân lúc nào cũng âm thầm như chiếc bóng . Còn đối với ông Quý thì di thù hận ngấm ngấm chứ không ra mặt . Bà hận ông vì nghĩ ông cố tình mưu mẹo để trói buộc Thiên Hương . Và vì biết mình không thể làm gì được nên bà đâm ra cay đắng và oán hận vận mệnh u ám của mình . Thậm chí tất cả những điều không vừa ý ,bà đều quy vào sự thất thế của mình.

Thiên Hương hiểu tâm lý đó rất rõ nên không dám làm gì trái ý bà,trừ chuyện này.

Bà Thanh phản ứng nhẹ nhàng hơn Thiên Hương tưởng . Vì bà đã biết đó là tất nhiên . Lúc đầu không cản được,thì bây giờ chỉ có thể chấp nhận mà thôi . Cho nên bà không muốn làm Thiên Hương khổ hơn nữa.

Đợi khi Thiên Hương vào nhà rồi . Bà Hân quay lại,gay gắt :

-Sao chị không nói gì hết ? Chị bằng lòng như vậy à ?

-Không thể cản được nữa đâu . Chị biết trước nó sẽ bằng lòng ông ta mà .

Khi nó đã quyết định,có phản đối chỉ làm khó nó thôi.

-Trời ơi ! Em chưa thấy ai nhu nhược như chị.

Bà Thanh lặng thinh một lát,rồi giọng đầy cứng rắn :

-Đề cho nó yên đi . Di cũng như chị,đều thương nó phải không ? Vậy thì đừng làm nó buồn thêm nữa.

Thiên Hương đứng bên trong cửa . Cô đã nghe tất cả . Giá mà không nghe cô còn đỡ áy náy hơn . Mẹ không làm cô buồn . Nhưng lại nhận vào lòng nỗi khổ . Như thế còn làm cô ray rứt hơn nhiều.

Cô lặng lẽ đi vào phòng mình,rồi ngồi vào giường suy nghĩ . Cô tự hỏi cái giá mà mình phải trả cho cuộc hôn nhân của mình có đắt lắm không . Và cô đã yêu ông Quý đến mức phải phớt lờ sự phản đối của mọi người không ? Điều đó cô không biết được . Nhưng cảm giác giằng xé làm cô thấy mình đau khổ ghê gớm .

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 10

Thiên Hương rời nhà hát thành phố, đi lững thững ra đường . Đêm nay nhà hát tổ chức giao lưu giữa khán giả và một nghệ sĩ nổi tiếng . Cô chỉ đến lấy tin và chụp ảnh nên về rất nhanh.

Chưa ra đến ngoài đường, cô đã gặp Thiếu Giang . Anh ta đang đứng tựa vào chiếc Mercedes màu đen bóng loáng , có vẻ như chờ ai . Thiên Hương nghĩ anh ta chờ Tuyết Vân . Cô rất ngạc nhiên vì một người như anh ta cũng ái mộ nghệ sĩ đến nỗi phải đến dự buổi giao lưu này.

Thiên Hương đi vòng qua bên kia, tìm cách tránh mặt Thiếu Giang . Nhưng anh ta đã bước nhanh theo cô :

-Hương !

Thiên Hương định phớt lờ như không nghe . Cô đi nhanh hơn . Nhưng anh ta đuổi theo và gọi lớn hơn . Bắt buộc cô phải đứng lại :

-Anh gọi em hả ?

-Anh chờ em này giờ.

-Sao anh biết em đến đây ?

Thiếu Giang trả lời bằng một câu hỏi :

-Anh muốn nói chuyện với em . Có thể dành cho anh buổi tối này không ?

-Có chuyện gì vậy ? Anh cần một bài báo viết về công ty của anh à ?

Thiếu Giang lắc đầu :

-Hãy đi với anh rồi em sẽ biết.

Thiên Hương lưỡng lự một lát rồi ngược lên :

-Xe tôi để đằng kia . Anh chờ em đi lấy một chút.

-Cứ để ở đó . Đi với anh , một lát trở lại lấy cũng được.

Thiên Hương lắc đầu ngay . Cô biết anh ta gặp cô vì công việc nên không thể từ chối . Nhưng cô không muốn đi chung với anh ta . Và cố tránh mọi sự tiếp xúc thân mật . Cô nhìn qua bên kia đường tìm một quán cà phê rồi đề nghị :

-Vậy thì qua quán bên kia vậy . Xin lỗi anh em còn phải về sớm nên không đi xa được.

Thiếu Giang rất hiểu ý nghĩ của cô . Anh lẳng lặng gật đầu . Cả hai băng qua đường vào quán nước . Nhưng nhạc ồn quá khó mà nói chuyện . Thiếu Giang đề nghị đến một nhà hàng gần đó . Thiên Hương cũng thấy khó chịu vì tiếng ồn nên không từ chối . Cô đi bên cạnh anh ta, dọc theo lề đường. Cách đi thân mật như vậy gợi cho cô nhớ lại những lần đi dạo với anh ta ngày xưa . Điều đó làm cô thấy nhói lên một cảm xúc khó tả . Vừa băng

không xúc động vừa gai góc vì ghét . Cô chợt đi lách xa anh ta . Thiếu Giang hình như cũng nhớ chuyện ngày trước . Anh ta có vẻ trầm lặng như nghĩ ngợi . Thỉnh thoảng quay lại nhìn cô . Và khi thấy vẻ xa cách của cô, anh ta lại nhìn chỗ khác với vẻ tư lự.

Khi vào nhà hàng, Thiếu Giang đề nghị người bồi bàn tìm cho một phòng riêng . Thiên Hương lẳng lặng theo anh ta đi lên lầu, vào một căn phòng nhỏ . Cô một mực giữ im lặng khi ngồi đối diện với anh ta . Chiếc bàn khá nhỏ nên cả hai có thể nhìn mặt nhau rất rõ . Thiên Hương biết anh ta cố ý quan sát vẻ mặt mình, nên cô càng tỏ ra nghiêm nghị, gần như xa cách.

Thiếu Giang nhìn cô hơi lâu . Cử chỉ anh ta không linh hoạt như lúc cô gặp ở buổi triển lãm , cũng không lăm li khó khăn như trước kia . Anh ta có vẻ suy nghĩ nhiều hơn, và đặc biệt rất hay nhìn cô, cái nhìn quan tâm chứ không phải tia mắt xa xăm như cách đây mấy năm . Và Thiên Hương rất ngạc nhiên về sự thay đổi đó . Cô linh cảm là anh ta gặp cô không phải vì công việc .

Nhưng ngoài cái đó ra thì cô thật sự không nghĩ nổi chuyện gì khác.

Cô ngồi thẳng người, những ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn, như chờ anh ta nói . Thiếu Giang trầm ngâm nhìn cử chỉ của cô, rồi lên tiếng :

-Em nghĩ gì khi anh đến gặp em như thế này ?

-Em nghĩ anh cần cái gì đó cho công chuyện của anh.

Thiếu Giang lắc đầu :

-Bây giờ, anh đã ổn định rồi, công việc không là cái làm anh lo nghĩ nữa, nên anh tìm em không phải để nói chuyện đó.

-Điều này làm em thật ngạc nhiên . Vì em không hình dung được anh còn có chuyện gì khác để nói với em.

Thiếu Giang nhìn cô chăm chăm :

-Nếu cách đây mấy năm anh có những cái như bây giờ, thì anh đã tìm em rồi, chứ không phải đợi lâu như vậy.

Thiên Hương thoáng lặng người . Nhưng cô cố bình tĩnh lại ngay . Cô ngược lên nhìn anh ta với vẻ hờ hợt :

-Em không hiểu anh muốn nói gì.

-Anh biết em hiểu rất rõ . Nhưng em không thừa nhận . Em sợ phải không ? Hay em hoài nghi ?

Thấy cô lặng thinh, anh nói tiếp với giọng chậm rãi :

-Anh biết những gì anh làm trước đây với em thật là tàn nhẫn . Nhưng hãy thông cảm cho anh . Lúc đó anh không thể khác đi được . Tất cả những cái đó là vì em đó.

Thiên Hương tiếp tục lặng thinh . Những điều anh gây ra cho cô còn hơn cả tàn nhẫn nhiều . Đó là sự ác độc gần như là giết chết tâm hồn người ta . Bất cứ lý do gì nhưng cô sẽ không bao giờ tha thứ.

Cô ngược lên nhìn Thiếu Giang, vẻ mặt vẫn hoàn toàn dửng dưng . Cô làm

anh thấy hụt hẫng . Nhưng hình như đã đoán được mọi việc sẽ như vậy,nên anh không hề bối rối ,anh chỉ có thể thuyết phục :

-Anh hiểu rằng sau sự đổ vỡ như vậy,muốn hàn gắn không phải dễ . Nhưng bất kể lòng em có thấy gai góc thế nào,em cũng hãy nghĩ đến tình yêu của mình ngày xưa và bằng lòng tha thứ.

Thiên Hương nhìn xuống bàn,cặp môi hồng hồng của cô thoáng một nụ cười lạt lẽo :

-Tình yêu ngày xưa đối với em không còn đâu . Sự phản bội của anh làm nó mất hẳn rồi . Chính vì vậy mà em còn sống được tới bây giờ.

-Anh không tin.

-Tùy anh . Nhưng với em,nếu còn khur khur giữ cái tình cảm ngu ngốc đó thì em đã chết lâu rồi . Và anh thấy đó,bây giờ em vẫn đi trên con đường của em.

Thiếu Giang gật đầu như hiểu . Nhưng với anh,bất chấp Thiên Hương cự tuyệt ra sao,anh vẫn không thay đổi ý định . Anh nghiêng người tới định nắm tay cô Nhưng cô cương quyết rút lại . Cử chỉ của cô làm anh quay mặt chỗ khác,tay vô tình nắm chặt lại,rồi anh tự tin nhìn thẳng vào mặt cô :

-Em có biết khi ra tù,thời gian đối với anh cấp bách như thế nào không ?

Mỗi một ngày đi qua là anh tự thấy mình đánh mất một ngày để có em .

Trong những lúc đen tối nhất đời đó,anh tự biết mình phải làm giàu bằng mọi cách và thật nhanh . Và anh luôn sợ không thành công,anh sẽ không còn cơ hội giành lại em.

"Và điều đó đã xảy ra rồi . " Thiên Hương thì thào một cách buồn rầu . Cô lặng lẽ nhìn khuôn mặt tự tin của Thiếu Giang . Bây giờ,khi thành công anh trở lại con người vững vàng ngày trước . Cô lại thấy " vẻ đại công tử " trong con người của anh . Nhưng khác là cảm giác đăm đuổi trong cô không còn nữa.

Thiếu Giang hơi cúi đầu như suy nghĩ,rồi anh ngẩng lên :

-Nếu không có chuyện gì xảy ra thì anh với em đã là vợ chồng rồi . Anh nghĩ một tình cảm như vậy khó có gì thay đổi,ngay cả lúc nếu em có người khác . Anh tin như vậy.

-Anh mâu thuẫn lắm . Nếu coi em là người yêu thì lúc trong tù,anh đã không đến với chị Vân.

Cô ngừng lại,cười mỉa :

-Lúc đó,sao em ngu ngốc thế . Anh đã nói mà em vẫn không chịu tin, vẫn mù quáng . Cho đến khi thấy anh sống với chị ấy em mới chịu mở mắt .

Trên đời này chắc chỉ có em là người ngu ngốc nhất.

-Em có biết sự chung thủy của em làm anh đau khổ không ?

-Em không biết,và cũng không tin . Em chỉ ngỡ ngàng về lòng dạ con người . Em không hiểu nổi tại sao trong khi em vượt mọi cám dỗ để trung thành

với anh,thì anh phải em như phải bụi trên áo anh.

Thiếu Giang lắc đầu :

-Hoàn toàn không phải vậy . Nếu không có nghị lực phi thường thì anh đã không làm nổi việc đó.

-Anh nguy hiểm hay lắm . Nhưng bây giờ em đã lớn rồi,không dễ bị người khác gạt gẫm nữa đâu.

Thiếu Giang chống khuỷu tay trên bàn,tư lự nhìn cô :

-Anh không lý giải về việc làm của mình lúc đó . Vì có giải thích em cũng không tin . Nhưng em hãy tin tuyệt đối rằng trong suốt mấy năm đó,không lúc nào anh không nghĩ đến em và yêu em . Tình yêu đó giúp anh vượt qua được sự ích kỷ của chính mình,và anh muốn em tự do tới với người khác xứng đáng hơn anh.

Thiên Hương nghiêm nghị :

-Anh ly dị với chị Vân rồi phải không ?

Thiếu Giang cười khan :

-Đã cưới bao giờ đâu mà ly dị,thậm chí cũng chưa bao giờ sống chung như em nghĩ . Nếu như em sống trong môi trường anh đã sống,em sẽ hiểu là không bao giờ có những tình cảm thanh cao ở chỗ như vậy.

-Nhưng anh đã từng quan hệ với chị ta.

Thiếu Giang quay mặt đi . Thiên Hương cảm nhận được sự ghê tởm sâu sắc trên nét mặt anh ta,khi anh ta cau mặt lại . Anh ta nói nhỏ như bắt buộc phải phớt lờ với cô :

-Tuyệt Vân quan hệ với rất nhiều người đàn ông khác để có tiền . Anh không bao giờ can thiệp chuyện riêng của cô ấy,ngoài những đòi hỏi thân xác . Đó là điều anh muốn quên nhất.

Thiên Hương nhìn anh chăm chăm . Cô thoáng rùng mình . Cử chỉ của cô không lọt khỏi mắt Thiếu Giang . Anh hơi cúi đầu như có lỗi,nhưng tuyệt nhiên không muốn nói thêm một chút nào về chuyện đó . Còn Thiên Hương thì quá ngỡ ngàng nên không biết nói gì,ngoài một câu thốt lên vô ý thức :

-Thật là khủng khiếp !

Thiếu Giang ngẩng lên nhìn cô,nét mặt im lìm . Thật lâu,anh nói chậm rãi :

-Trên đời này,em là người duy nhất mà anh muốn cưới làm vợ . Em hãy tin điều đó.

Thiên Hương mím môi :

-Rất cảm ơn anh . Nhưng bây giờ muộn rồi . Em sắp có gia đình rồi . Em và anh ấy dự định sẽ làm đám cưới.

Thiếu Giang nhú mày nhìn cô . Trong một thoáng,Thiên Hương có cảm tưởng anh sẽ đổ gục xuống bàn vì thất vọng . Nhưng anh ta vẫn ngồi yên,như chới văng . Đôi mắt anh ta không rời khuôn mặt cô . Thiên Hương liếm môi :

-Em không nói để trả thù anh đâu.

-Anh biết.

-Thực ra,anh ấy và em chỉ đến với nhau sau này ,mới đây thôi . Nhưng em nghĩ đó là tình cảm sâu sắc,và em không thể sống thiếu anh ấy.

Thiếu Giang ngồi thẳng người,như cố giữ lấy sự cương nghị :

-Người đó là ai vậy ?

Thiên Hương thoáng lúng túng,nhưng cũng thành thật :

-Chính là anh Quý . Người mà anh cũng biết.

Thiếu Giang đứng bật dậy :

-Không thể được . Em đừng điên.

Thiên Hương nói một cách bình tĩnh :

-Tại sao không được ? Vợ anh ấy đã chết . Và em không hề phá hoại gia đình người ta.

-Anh không muốn nói chuyện đó . Anh biết rất rõ về ông ta . Nhưng như vậy không có nghĩa là anh không nói và buông xuôi nhìn em có một cuộc hôn nhân kỳ quặc.

-Nhiều người cũng đã nói em như thế . Nhưng em biết mình cần cái gì,và sẽ không thay đổi ý định.

Thiếu Giang thở hắt ra một cái,ngồi trở xuống . Anh ta nhìn cô một cách nghiêm nghị :

-Em đến với ông ta vì cái gì vậy ?

-Vì trong lúc em thất vọng,anh ấy đã không bỏ rơi em,và điều quan trọng hơn là anh ấy đã đỡ lấy gánh nặng trên vai em.

-Thì ra như vậy.

Thiếu Giang có vẻ tự ái . Khuôn mặt anh trở nên lầm lì . Anh nói mà không nhìn cô :

-Tất cả cái đó làm nên tình yêu à ?

Thiên Hương lắc đầu :

-Em không biết . Cái đó em không giải thích được.

-Tình cảm của chính mình mà mình không nhận diện được,em chưa phải là người lớn đâu Hương.

"Nhưng ít ra,em không hề phản bội người thân của mình " . Thiên Hương nghĩ thầm . Nhưng cô giữ ý nghĩ cay đắng đó lại trong đầu . Và nói từ tốn :

-Tình cảm đó không giống mỗi tình đầu của em . Nhưng em cần anh ấy . Khi ở bên cạnh con người vững vàng như vậy,em luôn cảm thấy mình an toàn và nhất là...

-Nhất là không sợ bị phản bội . Vì ông ấy đã lớn tuổi,không còn thời gian để làm chuyện đó . Và vì nếu yêu một người trẻ tuổi,em sợ hoàn cảnh sẽ làm họ thay đổi.

Thiên Hương làm thinh . Bị anh nói trúng ý nghĩ thầm kín của mình,cô thấy

không có gì để nói . Đâu phải chỉ có một mình anh không đồng tình với cô đâu . Nhưng bây giờ cô chỉ muốn được yên ổn . Hết nghe người này đến người kia cản,cô mệt mỏi lắm rồi.

Thiếu Giang có vẻ bết căng thẳng . Anh nói trầm tĩnh :

-Anh biết chính anh đã làm em mất niềm tin nơi con người, chính anh làm em trở nên bị quan và nhắm mắt buông xuôi mọi chuyện . Hãy dựa vào anh mà bắt đầu lại Hương ạ.

-Không . Em không muốn bắt đầu lại nữa . Em mệt mỏi lắm rồi . Chỉ muốn được yên ổn và có người thật sự yêu em.

-Tình yêu của anh còn nhiều hơn ông ấy gấp trăm lần.

-Nhưng nó không bền vững ,bằng chứng là anh còn có người thứ hai ngoài em . Còn anh ấy thì chỉ có một mình em.

Thiếu Giang như bị một cái tát vào mặt . Anh lặng im,cảm thấy bất lực khi bị cô xoáy vào điểm yếu của mình . Sự tự tin và lòng kiêu hãnh bị xúc phạm nặng nề . Anh mím môi nhìn cô . Thiên Hương cười gượng :

-Xin lỗi . Em không cố ý nói thế đâu.

Thiếu Giang vẫn không trả lời . Ngay cả lúc thất vọng nhất,anh ta cũng tỏ vẻ rất đàng hoàng . Thiên Hương nhìn đồng hồ rồi khoát giơ lên vai :

-Em về trước đây . Chào anh.

Không thấy phản ứng của Thiếu Giang . Cô kéo ghế đứng dậy . Anh cũng không có cử chỉ nào muốn giữ cô lại . Thiên Hương nhìn khuôn mặt lầm lì của anh một cách khó hiểu . Nhưng cô không muốn đi sâu vào những ý nghĩ trong đầu của anh ta . Cô đi nhanh ra khỏi nhà hàng và đi bộ đến chỗ lấy xe. Một lát sau,cô chạy ngang qua nhà hát,vẫn thấy xe Thiếu Giang đậu ở đó . Vậy là anh ta vẫn chưa về . Không biết anh ta sẽ ngồi một mình như thế bao giờ.

Hôm sau,cô đến toà soạn nộp bài rồi định về,nhưng ngang qua phòng của ông Quý,cô lại rẽ vào theo thói quen . Ông Quý đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân . Thiên Hương đi nhẹ đến bên ông . Cô định nói thì ông đã quay lại . Vẫn là nụ cười âu yếm mỗi khi gặp cô :

-Tối qua em đi đâu vậy ? Anh đến đón nhưng không thấy em.

-Anh có đến đó nữa à ?

-Đến lúc giữa chương trình . Em về sớm vậy hả ?

-Vâng . Em định về thì gặp anh Giang . Anh ta mời em đi uống nước.

Vừa nói cô vừa nhìn mặt ông chăm chăm . Cô thấy ông có một thoáng không vui . Nhưng lại lập tức trở lại bình thường :

-Vậy là em đã đi . Nói chuyện có vui lắm không ?

-Em không thấy vậy là vui.

Cô ngần ngừ một lát ,rồi nói khẽ :

-Anh ấy muốn tiếp tục như ngày xưa, . Và em thì bảo thật rằng em sắp đám

cười,sau đó thì em về trước.

Ông Quý nhìn cô một cái,rồi quay nhìn xuống như lúc nãy :

-Nghĩa là khi thành đạt,cậu ta lại muốn dâng tất cả cho em . Điều đó chứng tỏ cậu ta không bao giờ bỏ rơi em.

-Có thể . Nhưng điều đó đối với em không quan trọng nữa.

Ông Quý im lặng hơi lâu,rồi nói một cách ý nghĩa :

-Em đã suy nghĩ kỹ chưa ? Tại sao em từ chối cậu ta vậy ?

-Vì chúng mình sắp đám cưới mà . Sao anh hỏi vậy ?

Thiên Hương nhìn ông với vẻ ngạc nhiên . Rồi thấy ông ta có vẻ im lìm lạ lùng,cô nói với một chút lo lắng :

-Hình như anh không tin em.

-Anh tin em chứ . Nhưng có thể em chưa hiểu kỹ về mình . Anh muốn em có thời gian suy nghĩ,và nhận ra bây giờ em cần ai hơn.

-Tất nhiên là anh rất quan trọng với em,vì chúng mình sắp đám cưới mà.

Ông Quý vỗ nhẹ vai cô :

-Em đừng có xem trọng lời hứa quá,mà hãy hỏi kỹ lại xem em yêu ai . Đó mới là điều quan trọng.

Ông ngừng lại một lát như cân nhắc,rồi nói tiếp :

-Nếu em còn yêu cậu ta thì anh hứa sẽ không ngăn trở em . Em hoàn toàn có thể làm theo ý thích . Anh nói thật đấy.

Thiên Hương ngẩn người đứng yên . Phản ứng của ông Quý làm cô ngạc nhiên kinh khủng . Cô cứ nghĩ chuyện hôm qua rất bình thường . Và cô nói với ông chỉ vì muốn thành thật . Tại sao ông lại xem nó quan trọng như vậy ?

Chợt có tiếng chuông reo . Ông Quý bước qua nói chuyện . Thiên Hương ngồi xuống salon chờ . Một lát,ông bỏ máy xuống . Cô ngược lên :

-Ai vậy anh ?

-À ! Một người quen . Lát nữa ông ta sẽ đến đây . Em có muốn ở lại không ?

-Thôi ,em ở lại làm gì . Bây giờ em về . Tối qua dì Hân vào bệnh viện . Em phải vào đó thay mẹ.

-Vào bệnh viện à ?

-Vâng.

Ông Quý yên lặng một lát,rồi cười gượng :

-Bảo là anh gọi lời thăm.

Thiên Hương nói vô tư :

-Chiều nay anh vào thăm dì ấy đi . Gọi lời như vậy có vẻ lạnh nhạt quá .

Thăm thì hay hơn.

-Ồ... để anh nghĩ lại . Bây giờ em đi đi.

-Vâng.

Thiên Hương đứng dậy đi ra . Đến cửa,cô quay lại xem ông làm gì,cô thấy

ông gục đầu xuống tay có vẻ suy nghĩ và rất nặng nề . Rõ ràng ông có tâm trạng không bình thường . Cô chợt hiểu,thì ra ông ngại dì Hân.

Tự nhiên cô thấy buồn . Và hiểu rằng,sau khi kết hôn,cô và ông sẽ không thể cùng đến bất cứ nơi nào,vì có những người trong dòng họ còn dị ứng cuộc hôn nhân của cô.

Ý nghĩ đó làm Thiên Hương thấy buồn . Cô cũng bị lây tâm trạng nặng nề của ông . Cô biết bây giờ ông sẽ ngồi một mình mà buồn . Hình ảnh của ông làm cô nhớ thái độ của Thiếu Giang hôm qua . Cũng là sự lạnh lẽ,cô đơn .

Rốt cuộc thì cả ba đều không ai có hạnh phúc được cả.

Buổi chiều,khi ông Quý đưa cô từ tòa soạn về thì gặp Thiếu Giang . Anh ta đứng chống tay vào tường bên cạnh con hẻm dẫn vào nhà cô . Thiên Hương thấy anh ta . Cô quay lại,nhìn ra đường . Xe ông Quý đã đi . Cô còn đang lưỡng lự thì anh đi về phía cô,gần như cưỡng bức cô ra xe . Thiên Hương muốn dẫn lại cũng không được . Anh ta mở cửa,đẩy cô ngồi xuống rồi đi vòng qua ngồi vào sau tay lái . Thiên Hương hơi cau mày :

-Anh làm gì vậy ?

-Đi tìm một chỗ để nói chuyện.

-Đừng đi đâu nữa . Muốn gì thì vào nhà em đi.

-Anh sẽ đến nhà em khi em thừa nhận anh . Còn bây giờ thì chưa phải lúc.

-Nếu anh nghĩ mẹ em và dì Hân sẽ mắng anh,thì anh yên tâm . Không ai làm chuyện đó đâu.

Thiếu Giang cười thản nhiên :

-Bị người khác nói nặng đâu phải là cái gì ghê gớm . Anh không quan trọng nó đâu.

Thấy xe đang chạy trên con đường vắng . Thiên Hương nói như yêu cầu :

-Anh hãy ngừng ở đây đi . Em không muốn đi nữa.

Thiếu Giang thẳng xe lại . Anh tựa lưng vào nệm mắt vẫn ngó đăm đăm phía trước . Thiên Hương nhìn ra bên đường . Cô đoán anh chỉ gặp để nói chuyện hôm qua . Một người như anh ta không phải dễ dàng chịu thua hoàn cảnh .

Cô hiểu vậy . Có điều cô không biết được anh ta phản ứng ra sao.

Cả hai cứ giữ khoảng cách và sự yên lặng như thế khá lâu . Cuối cùng Thiếu Giang lên tiếng :

-Đêm qua,anh không hề ngủ . Anh thức suốt đêm để nghĩ về chuyện của hai đứa,suy nghĩ một cách rất bình tĩnh và công bằng . Nhưng cuối cùng,anh vẫn không chấp nhận được việc làm của em.

Thiên Hương nói ngay :

-Em đã nói với anh,là không phải chỉ riêng anh là người phản đối.

-Nhưng ai thì còn có thể chịu thua,chứ anh thì không.

Thiên Hương im lìm nhìn xuống tay mình . Cô tự nhủ rằng những gì anh ta nói đều không quan trọng . Giọng cô nhỏ nhưng thật nghiêm :

-Anh có thể nghĩ và đánh giá em ra sao cũng được . Nhưng em xin anh hãy biến khỏi cuộc đời em . Hãy để em được yên ổn với cuộc sống riêng của em . Anh có hiểu giá trị của sự yên ổn không ?

Giọng Thiếu Giang ngang ngang :

-Anh sẽ rút lui,nếu đối tượng là một người tương xứng với em.

Anh ngừng lại một lát,rồi cười lạnh lùng,khinh bạc :

-Em nghĩ anh không hiểu giá trị của sự yên ổn à ? Anh đâu phải là thép .

Những gì đã trải qua còn làm anh nhận thức rõ hơn em gấp trăm lần.

-Vậy thì anh hãy biết thông cảm ,và đừng bắt em suy nghĩ nữa.

-Cái đó thì không,tuyệt đối không . Anh sẽ làm đến cùng để ngăn em,trước khi em biết hối hận.

-Như thế chỉ càng làm em hận anh.

-Còn hơn để em sai lầm,một thứ sai lầm không thể cứu vãn nổi.

Thật bất ngờ,Thiếu Giang xoay người cô lại . Trong ánh sáng nhá nhem của buổi hoàng hôn,anh ta bắt kể mọi thứ và hôn cô như điên . Đây là lần đầu tiên anh ta có vẻ không kèm chế được mình.

Thiên Hương vội giấu mặt trong cổ Thiếu Giang để trốn . Nhưng khuôn mặt cô bị giữ chặt trong tay anh ta ,như bắt buộc cô phải khuất phục . Cuối cùng thì cô buông xuôi . Cô không đủ sức phản ứng quyết liệt . Nhưng lý trí không cho phép cô đáp lại sự cuồng nhiệt đó.

Cô quệt ngang môi mình khi được buông ra :

-Đây là một sự cưỡng bức không hơn không kém.

Thái độ của cô làm Thiếu Giang bị tự ái . Anh quay phắt đầu nhìn đi chỗ khác và ngồi nhích ra cô . Trong một thoáng, Thiên Hương như thấy lại bản chất một " đại công tử " thể hiện trong cử chỉ của anh ta . Đó là cử chỉ mà trước kia anh hay làm khi bức mình . Anh ta không làm gì ngoài im lặng . Nhưng ngay cả sự im lặng đó cũng có gì ngấm ngấm đáng sợ . Đây quyền lực . Và cô lập tức nhìn chỗ khác chứ không dám ghi hình ảnh đó vào đầu nữa.

Cô không hiểu tại sao nét mặt của anh ta lại làm cô nhớ cảm xúc ngày trước,đó là điều làm cô sợ nhất.

Điều nguy hiểm là mỗi khi tiếp xúc với anh ta cô lại phát hiện vài cử chỉ quen thuộc xưa kia . Những cử chỉ mà cô hiểu rất rõ sức quyến rũ của nó.

Cô ngược mặt lên,nói một cách cứng rắn :

-Có thể anh đã quen áp đảo người khác . Nhưng em không còn là con bé yếu đuối ngày xưa nữa . Em có lập trường của em . Anh càng khồng chế thì chỉ càng làm em ghét anh mà thôi.

Nói xong,cô mở cửa bước xuống . Nhưng Thiếu Giang cũng mở cửa đi vòng qua đầu xe,chặn đường cô . Thiên Hương tưởng anh ta xin lỗi về cử chỉ lúc nãy . Nhưng Thiếu Giang không hề có ý định đó . Anh ta khoát tay :

-Cho rằng anh không đủ tư cách thuyết phục em . Nhưng nhân danh là người đã từng yêu,anh khuyên em một điều . Nếu em lấy chồng vì tuyệt vọng thì em hãy nghĩ đến sự tuyệt vọng của mẹ em . Hãy đem trí thông minh ra để hiểu lòng mẹ đi em.

Thiên Hương thoáng lặng người . Nhưng cô vẫn nói cứng cỏi :

-Em không có lấy chồng vì tuyệt vọng,và mẹ em cũng sẽ bằng lòng với cuộc hôn nhân của em.

Thiếu Giang cười khan,lộ vẻ không tin :

-Anh tin chắc là em vẫn chưa quên anh . Em quên không nổi đâu . Rồi đây,em sẽ hiểu cái khổ của người sống với người này mà nhớ đến người khác . Em dại dột lắm.

Thiên Hương nói một cách tự tin :

-Nếu có như vậy,thì em cũng sẽ cố gắng quên . Em sẽ cố làm mọi cách để mình có hạnh phúc.

-Em lầm rồi . Cái gì thì có thể cố gắng,nhưng quên đi một mối tình thì không thể dựa vào lý trí đâu . Tất cả những gì anh nói với em đều là những gì anh đã trải qua . Và anh không muốn em sai lầm.

-Không đâu . Em khác anh,vì em...

Thiếu Giang chặn lại :

-Đủ rồi . Anh biết em sắp nói gì rồi . Có phải đó là ý nghĩ mà em cố tình bám vào nó để tránh né không ?

Thấy Thiên Hương không trả lời,anh khẽ nhún vai :

-Lên xe đi . Anh đưa về.

Thiên Hương nhìn anh bằng cái nhìn đề phòng . Cái nhìn làm anh bức mình buông một tiếng cười khan :

-Yên tâm đi . Anh không làm gì em đâu . Những hành động bị ghép là cưỡng bức không làm anh thú vị đâu.

Anh mở cửa xe cho cô bước lên . Thiên Hương cũng không phản đối . Cô im lặng đến ngồi vào xe . Cả Thiếu Giang cũng không nói chuyện trên suốt đường về . Nhưng khi xe dừng lại ở đầu hẻm , Thiên Hương định mở cửa thì anh lên tiếng :

-Em có thể nói thật với anh không ? Tại sao em từ chối anh ?

-Em không biết.

Thiên Hương trả lời rồi mở cửa bước xuống . Thiếu Giang tựa tay trên vô lăng nhìn theo cô,im lặng . Thái độ buông tha của anh khiến cô thấy ngại . Cô đứng nhìn vào xe,ngập ngừng :

-Mong là anh đừng buồn em... và... em mong đây là lần gặp cuối cùng . Mai một,em sẽ gởi thiệp cho anh . Nhưng đi hay không là tùy anh . Em không yêu cầu gì cả.

Thiếu Giang cười nhếch môi,rồi nghiêng người tới đóng cửa xe . Chiếc xe

lướt đi, để lại Thiên Hương đứng lên đường nhìn theo bần khoản . Khá lâu, cô mới chậm chạp đi vào con hẻm sâu hun hút vào nhà.

Một tháng sau, vào buổi chiều, khi công ty của Thiếu Giang sắp đóng cửa . Thiên Hương tới tìm anh . Cô không gặp ngay Thiếu Giang, mà là cô trợ lý của anh ta . Tuyết Vân.

Tuyết Vân tuy rất lịch thiệp nhã nhặn, đúng phong cách của một thư ký công ty, nhưng rõ ràng là cô ta không thích Thiên Hương có mặt ở đây . Cô ngồi sau bàn làm việc của mình, nhìn Thiên Hương từ đầu đến chân . Cái nhìn sống sượng làm Thiên Hương hơi khó chịu, nhưng vẫn mềm mỏng :

-Chị báo giùm là tôi muốn gặp giám đốc.

-Có chuyện gì cứ nói với tôi . Nếu tất cả mọi người đến đây đều muốn làm việc với giám đốc thì anh ấy tiếp không nổi đâu.

-Nhưng tôi đến đây không vì công việc . Tôi có chuyện riêng của tôi.

Tuyết Vân kiêu kỳ :

-Cứ nói với tôi . Tôi sẽ báo lại sau.

Thiên Hương bực mình thật sự , cô cười mỉa :

-Có những thư ký phụ trách cả chuyện riêng của giám đốc nữa sao ? Nhiệt tình quá thừa thãi rồi đó . Nhưng thôi, tôi cũng không muốn mất thời giờ vì những chuyện vớ vẩn.

Tuyết Vân tím mặt . Khuôn mặt được trang điểm rất kỹ của cô trông dữ hằn lên khi cô tức giận dữ dội . Nhưng chưa tìm được một câu hạ gục Thiên Hương.

Thiên Hương lấy tấm thiệp đặt xuống bàn thì vừa lúc Thiếu Giang bước ra . Cô thoáng nhìn Tuyết Vân chằm biếm.

-Xin phép chị . Tôi có thể vào được rồi chứ ?

Nói xong, cô đi vòng qua sau bàn, vào phòng trong . Thiếu Giang khép cửa lại, nhưng vẫn đứng yên nhìn cô . Anh ta hỏi bằng mắt chứ không hề lên tiếng . Thiên Hương đứng đối diện với anh ta, chìa tấm thiệp ra :

-Tháng sau là em đám cưới . Trong thiệp này có cả tên chị Vân . Em mong cả hai sẽ không từ chối lời mời của em.

Thiếu Giang im lặng nhìn cô, nhìn thật lâu bằng tia mắt giận dữ lẫn tuyệt vọng . Thiên Hương biết anh ta sẽ không bao giờ tha thứ hành động này của cô . Nhưng cô vẫn không muốn nói gì thêm.

Cô định đặt vào tận tay anh . Nhưng Thiếu Giang đã bỏ đến đứng bên cửa sổ . Anh ta nói mà không quay lại :

-Cứ để trên bàn, và về đi.

Thiên Hương máy móc làm theo lời anh ta . Khi cô ra đến cửa, Thiếu Giang chợt nói thêm :

-Cứ yên tâm . Tôi không từ chối đâu.

Anh ta quay lại, nhìn thẳng vào mắt cô, cười khẩy :

-Tôi sẽ tận mắt chứng kiến hạnh phúc giả tạo của cô.

Thấy Thiên Hương còn đứng ngẩn nhìn mình, anh ta khoát tay :

-Xem như từ đây về sau, tôi không còn nợ cô nữa . Tôi rất muốn trả món nợ mà tôi đã vay của cô . Nhưng cô không cần thì thôi . Dù sao cũng xin cảm ơn những ngày cô đã nuôi tôi trong tù . Chúc vui vẻ.

Thiên Hương không trả lời . Cô mở cửa lách người ra ngoài . Khi đến đây, cô không hề có ý nghĩ nào bất ổn . Nhưng bây giờ, cách cư xử của Thiếu Giang làm cô bần thần cả người . Cô dắt xe ra đường mà như lơ lửng giữa không trung, không biết mình đang ở thiên đàng hay địa ngục.

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 11

Thiên Hương ngồi bên cạnh ông Quý bên bàn ăn . Đối diện với cả hai là Quang Hoài . Anh ta ăn lặng lẽ, uống bia nhiều và rất ít nói . Anh ta giữ thái độ lễ phép với Thiên Hương nhưng xa cách và kín đáo . Không biết là đồng tình hay phản đối mối quan hệ kỳ cục của ba mình.

Thiên Hương cũng rất ít nói . Đây là lần thứ hai cô đến ăn tối ở nhà ông Quý . Ông muốn có sự thân mật dần dần giữa Thiên Hương và hai người con của ông như một sự chuẩn bị cho cuộc sống chung . Nên mặc dù Thiên Hương thấy vậy là nặng nề, cũng cố gắng hoà hợp với mọi người, dù cô rất ngại thái độ của Quang Hoài.

Quang Hoài bình thường rất hoạt bát, xã giao . Nhưng khi tiếp xúc với Thiên Hương, anh ta trở nên dè dặt, khác xa với bản chất của mình . Anh ta không phản đối âm ỉ như Đức Thiện, nhưng không thân mật . Rõ ràng là rất lúng túng trong cách xưng hô với cô.

Bữa ăn diễn ra khá lặng lẽ, dù ông Quý cứ luôn nói chuyện . Thiên Hương ngồi nghe và góp chuyện . Thỉnh thoảng cô đưa mắt nhìn Quang Hoài . Anh ta cũng nghe ông bố một cách kính nể nhưng nghe chứ không nói nhiều.

Nhìn anh ta, Thiên Hương lan man nhớ lại lần đó . Có một lần anh ta gọi điện đến cho cô . Sau khi nói vài câu xã giao , anh ta nói bằng giọng trầm trầm :

-Em lấy ba anh vì cái gì ? Có thể cho anh biết được không ?

Lúc ấy, Thiên Hương hơi bất ngờ . Nhưng lập tức cô đọc thuộc lòng câu nói mà cô đã trả lời hàng chục lần :

-Vì ông ấy cho em cảm giác được che chở.

-Những người trẻ tuổi cũng có thể cho em điều đó đây.

-Nhưng em không tin.

Anh ta lặng thinh khá lâu, rồi buông một câu :

-Em hãy suy nghĩ lại đi . Đừng tự giết tuổi trẻ mình như thế . Anh thấy tiếc giùm em lắm.

Anh ta chỉ nói bao nhiêu đó rồi cúp máy . Chỉ bao nhiêu đó nhưng Thiên Hương nhớ mình đã khổ sở suốt cả ngày.

Cô còn đang nghĩ ngợi lan man thì thấy Đức Thiện bước vào cửa . Anh ta say nghiêng ngửa, và đi xiêu vẹo như không làm chủ được mình.

Thiên Hương buông đũa xuống bàn, im lặng nhìn anh ta . Quang Hoài đứng lên đi ra :

-Mày đi đâu tới giờ mới về ? Lên phòng đi.

Nhưng Đức Thiện đẩy tay anh ta, rồi lè nhè :

-Ba có ở nhà không ? Tôi muốn nói chuyện với ba.

-Chuyện gì mai nói . Nhà đang có khách đó.

-Khách à ? Khách nào vậy ?

Anh ta loạng choạng bước về phía bàn . Thấy Thiên Hương,anh ta giơ tay :

-Xin chào .Thì ra cô cũng có mặt ở đây.

Ông Quý nghiêm nghị :

-Con nói năng cẩn thận lại đi . Con gọi cô ấy như vậy,ba nghe không được chút nào.

-Thế con phải gọi bằng gì ? Bằng mẹ hả ? Hay bằng dì ? Thật là kỳ quái . Cô ta chỉ lớn hơn con có hai tuổi thôi.

Anh ta giơ hai ngón tay lên :

-Chỉ hơn có hai tuổi,có thể làm vợ con được . Vậy mà làm mẹ . Ha... ha... kỳ cục chưa từng thấy mà.

Thiên Hương cắn chặt răng,mím môi ngồi yên . Ông Quý như bị trúng tên,về mặt ông đầy đau khổ và khó xử . Sau câu nói của Đức Thiện,mọi người bị tê liệt vì bất ngờ . Nhưng Quang Hoài lập tức lấy lại sự chủ động . Anh kéo mạnh Đức Thiện :

-Về phòng ngủ đi . Say sưa rồi nói năng lung tung nghe chướng quá . Đi lên phòng ngay.

Anh choàng tay qua vai cậu em ,dù đi . Nhưng Đức Thiện như đang muốn quây . Anh ta giật tay lại,đẩy mạnh Quang Hoài ra . Cử chỉ mạnh mẽ đó làm anh mất thăng bằng,té nhào xuống bàn,nằm đè lên chén đĩa.

Cảnh tượng thật .. vừa bi vừa hài . Ông Quý chỉ còn biết lắc đầu khổ tâm,rồi nói với Quang Hoài :

-Con đưa nó về phòng đi.

Quang Hoài chật vật kéo Đức Thiện lên . Nhưng anh ta lại đẩy ra :

-Khỏi cần anh . Tôi tự đi được . Tôi còn tỉnh mà.

Anh ta quay qua Thiên Hương lè nhè :

-Nếu say thì tôi đâu có nhận ra được cô,phải không ? Mà nếu có say đi nữa thì cũng tốt thôi . Tôi khổ quá mà.

Ông Quý trầm giọng :

-Con khổ chuyện gì ? Tại sao lúc này con đâm ra hư hỏng vậy ? Con làm ba thất vọng quá.

-Ba thất vọng hả ba ? Thất vọng có bằng con không ?

Anh ta chột vung tay,gào lên :

-Con không muốn ba cưới cô ta . Con không thể gọi cô ấy bằng mẹ . Cô ta là một người xấu xa . Chỉ muốn lợi dụng ba chứ chẳng yêu thương gì ba đâu . Con ghét cô ta . Con hận cô ta.

Sau lời nói của anh ta,không khí cứ như muốn nổ tung . Quang Hoài đâm cho anh ta một cái :

-Mày có biết mày ăn nói loạn ngôn không ? Tính mượn rượu để quây phải không ?

Ông Quý ngồi lặng bên bàn,về mặt đau khổ đến tột cùng . Thấy Quang Hoài làm dữ,ông khoát tay :

-Đừng đánh nó . Để nó nói.

Quang Hoài ngồi phịch xuống ghế,lắc đầu ngán ngẩm . Anh có vẻ chán ngán bị kịch xảy ra trong gia đình mình . Và muốn bỏ mặc mọi chuyện . Thậm chí không buồn nhìn cậu em đang ngồi ngất ngưỡng trước mặt mình.

Đức Thiện thì khác,rượu làm anh ta thêm dũng khí . Anh ta lúc thì đâm tay lên ngực,lúc thì đập bàn mà gào :

-Ba mắng con hư hỏng . Nhưng ba có biết tại sao con như vậy không ? Con đau khổ quá mà . Lâu nay con ráng chịu đựng,nhưng mà con không chịu nổi nữa . Cô ta sắp về nhà này làm vợ ba . Con đi ra đi vô đều phải gặp cô ta .

Làm sao con chịu được đây.

Anh ta gục xuống bàn ,khóc rống lên :

-Ba nói đi . Con phải chịu đựng suốt đời sao ? Con chán lắm rồi.

Ông Quý chột đứng dậy,lẳng lẳng bỏ đi . Hình như gánh nặng của nội tâm đã đánh gục ông . Ông không đủ sức để đối diện với nó nữa.

Còn lại ba người trong phòng . Thiên Hương ngồi lặng bất động . Cô không có tâm trạng nào ngoài cảm giác tê liệt mù mờ . Cuối cùng cô đứng dậy ,lặng lẽ bỏ đi ra cửa.

Quang Hoài đuổi theo cô :

-Đề tôi đưa về.

Anh ta có vẻ lúng túng trong cách xưng hô với cô . Nhưng Thiên Hương thậm chí không nhận ra điều đó . Đầu óc cô rối tung lên cả chục ý nghĩ ,đến nỗi cô không sao kiểm soát được nó . Và trên hết là cô thấy xấu hổ kỳ lạ.

Quang Hoài đưa cô về . Anh ta im lặng trên suốt đường đi . Hình như cả anh ta cũng thấy choáng sau chuyện vừa rồi . Mãi đến lúc ngừng lại cho Thiên Hương xuống,anh ta mới nói được một câu mà cũng không biết là có cần không :

-Tôi xin lỗi.

Thiên Hương không trả lời . Cô xuống xe đi vào . Vẫn là cảm giác đi trong sương mù . Quả thật Đức Thiện đã hành động rất thích đáng . Anh ta làm người trong cuộc sống dở chết dở ,mà chỉ có thể câm lặng chịu đựng . Anh ta rất thành công khi xoay chuyển tình thế,khi biến một cuộc hôn nhân nghiêm chỉnh thành một hài kịch mà sau đó diễn viên chỉ có thể rút lui.

Mấy hôm sau,Thiên Hương đến tòa soạn nộp bài,nhưng cô không gặp ông Quý . Chị thư ký bảo mấy ngày nay ông không vào . Thiên Hương không biết lý do . Nhưng cô đoán là do chuyện hôm trước.

Cô nghĩ đó là một khoảng thời gian ông tự biệt lập với mọi người . Dĩ nhiên

lẽ sẽ đau khổ . Nhưng không có can đảm để gặp ông hỏi hoặc làm bất cứ điều gì . Đức Thiện đã làm cô có cảm giác xấu hổ,tội lỗi nếu như còn tiếp tục gặp ông.

Giờ đây,cô cảm thấy hối hận ghê gớm vì đã bỏ qua những gì anh ta thổ lộ . Lúc ấy,xảy ra quá nhiều chuyện làm cô quên bẵng đi anh ta . Cuối cùng là kết quả như vậy . Anh ta làm cho cô và ông Quý không thể nhìn mặt nhau được nữa,nói gì đến việc đám cưới.

Chiều nay,Thiên Hương đi lang thang ngoài đường một mình . Đến tối,cô mới về nhà . Cô vừa thay đồ thì nghe Thiếu Giang đến ở ngoài nhà trước . Rất may là chỉ có mẹ chứ không có dì Hân ở nhà . Mẹ hỏi thăm anh ta như một người bạn của cô ,chứ không bộc lộ chút ác ý nào như dì Hân.

Thiên Hương chải sơ lại tóc rồi đi ra . Bà Thanh đứng dậy đi vào nhà . Thiên Hương ngồi xuống đối diện với Thiếu Giang . Cô nhận ra trên bàn là một gói quà . Thiếu Giang nói như giải thích :

-Tuần sau,anh phải qua Mỹ,có lẽ phải ở bên đó hơn một tháng . Như vậy là không thể dự đám cưới của em . Anh rất tiếc.

Thiên Hương kéo tóc che ngang miệng,không trả lời . Cô chợt nhớ lại về mặt châm biếm của anh ta,khi anh ta bảo " Tôi sẽ tận mắt chứng kiến hạnh phúc giả tạo của cô " . Bây giờ anh ta sẽ khinh bỉ lắm,nếu biết cô ra nông nỗi này . Tự nhiên cô thấy muốn khóc.

Thấy cái nhìn dò xét của anh ta,cô vội giấu và cố gắng cười :

-Cám ơn anh . Nhưng anh không nên khách sáo như vậy.

-Đám cưới của em mà anh không có món gì làm kỷ niệm . Anh ấy náy lắm . Thật tiếc là không có mặt trong ngày vui của em.

-Em không nghĩ gì đâu.

Thiếu giang chống khuỷu tay trên đầu gối,cúi đầu trầm lặng một lúc,rồi ngước lên,nụ cười thoáng môi :

-Anh xin lỗi vì những gì đã nói với em lần trước . Quên nó đi . Thật ra,anh không muốn em bất hạnh bao giờ . Thậm chí anh rất yên tâm.

-Yên tâm vì em tìm được hạnh phúc ? Thiên Hương hỏi khẽ.

Thiếu Giang gật đầu :

-Nếu anh không đền bù được cho em,thì anh cũng mong có người nào đó thay anh.

Anh ngừng lại một lát,rồi cười một cách vị tha :

-Tất nhiên là em phải đối đầu với dư luận . Nhưng vì tình yêu với chồng,hãy ráng vượt qua . Anh nói có vẻ khách sáo quá hả ?

-Không . Em biết anh nói thật . Cám ơn anh.

Thiếu Giang nhìn đồng hồ,rồi đứng dậy :

-Anh về đây . À ! Tuyệt vãn nhắn lời xin lỗi em là cô ấy không dự đám cưới được . Vì cô ấy phải đi với anh . Cô ấy xin lỗi cả chuyện đã bất lịch sự với

em nữa.

Thiên Hương cảm thấy một cái gì đó nhói trong tim . Cô cười mà ngân ngấn nước mắt . Và đứng dậy tiễn Thiếu Giang ra cửa . Anh có vẻ lạ lùng khi nhìn đôi mắt cô ,nhưng không hỏi . Cô biết bây giờ cô không còn làm anh bận tâm nữa . Điều đó làm cô không hề hé miệng chuyện của mình.

Thậm chí cô biết rất rõ dạo này anh sống ra sao . Cô thường xuyên gặp anh đi dự tiệc với Tuyết Vân . Thỉnh thoảng anh lại chở vài cô gái khác . Anh sống buông thả như xưa kia vì không còn gì để vương bận nữa ,chứ không bị dằn vặt như cô.

Chiều hôm sau,ông Quý chợt tìm đến cô . Ông lái xe đưa cô ra khỏi thành phố . Cả hai tránh nhìn mặt nhau . Nhưng Thiên Hương cũng nhận ra được sự thay đổi trên nét mặt ông ,già đi trông thấy . Dấu hiệu của một cơn bão dữ dội ở nội tâm . Tự nhiên cô lại thở dài.

Giọng ông đầy buồn rầu :

-Mấy hôm nay em buồn lắm phải không ? Em có quyết định gì chưa ?

-Thế còn ông ? Thiên Hương hỏi khẽ.

-Tôi đã nghĩ rất kỹ ,và tôi biết mình không thể làm khác được,dù quyết định đó làm tôi mất cả hy vọng vào cuộc sống.

-Nếu cảm thấy giải pháp đó đúng,thì ông hãy cứ thực hiện . Em sẽ không phản đối gì cả.

-Có nghĩa là em cũng thấy cần phải như vậy ?

-Vâng . -Ông Quý lại thở dài :

-Tôi thấy mình vô trách nhiệm quá,gần như làm hại em . Tôi thật tình xin lỗi.

Thiên Hương cười gượng :

-Ông không nên nghĩ như vậy . Chuyện xảy ra như thế rồi,cả ông và em đều không thể giải quyết khác được . Như vậy,không ai là người có lỗi cả.

Ông Quý trầm ngâm một lát,rồi nói với vẻ quan tâm :

-Buổi tối đó,tôi hoàn toàn bị nó hạ gục,tôi choáng váng đến mức tôi không biết mình phải làm gì . Nó là đứa con trai tôi thương và lo lắng nhất ,tính nó vốn yếu đuối,nhút nhát . Tôi không ngờ mình vô tình làm chính con mình khổ . Rất may là nó đã nói ra . Dù hơi muộn nhưng vẫn còn kịp.

Ông ngừng lại,lắc đầu :

-Rất may là nó đã nói ra . Nếu không như vậy tôi sẽ không yên ổn đến lúc tôi chết . Em có thông cảm được nỗi khổ đó không ?

-Vâng . Em thông cảm được,và đồng tình với quyết định của ông.

-Thật ra,đổ vỡ này làm tôi suy sụp nhưng đồng thời lại thấy nhẹ nhàng .

Trước đây,tôi luôn có tâm trạng mặc cảm,lòng tự trọng của tôi bị chà đạp khi bị phản đối . Nhưng tôi làm ngơ tất cả ,vì tình cảm quá lớn đối với em.

-Em nghĩ rằng thời gian sau ông sẽ quên,và sẽ sống thoải mái vì không bị áp

lực của dư luận nữa.

-Còn em,khi quyết định như vậy,em có thấy mát mát không ? Có thấy đau khổ không ?

Thiên Hương im lặng . Cô thấy câu hỏi này thật bất ngờ . Mấy hôm nay,cô cũng không biết mình có đau không nữa . Hình như là cảm giác xấu hổ ray rứt nhiều hơn . Cũng có buồn,nhưng không đến nỗi làm cô ngã gục như với Thiếu Giang trước kia.

Thấy cô im lặng,ông Quý cười như hiểu :

-Thật ra,em chỉ cần một nơi yên ổn,chứ không phải vì tình yêu . Thậm chí em chưa bao giờ có cảm giác đó với tôi . Em bằng lòng đám cưới vì muốn giữ lời hứa và vì muốn trả ơn . Em sợ giống Thiếu Giang.

Thiên Hương lúng túng :

-Không hẳn là như thế . Quả thật là em rất...

Cô im bật,không biết nói gì nữa . Bởi vì cô mang máng thấy ông nói đúng tình cảm của mình . Một thứ tình cảm mơ hồ,cần phải có thời gian mới nhận ra được.

Lần đầu tiên cô tự thấy,biết đâu như thế này lại hay hơn.

Nhưng cũng không hẳn thế . Bây giờ cô đang bị chìm trong ngàn nỗi buồn chán . Mà cái gì mát mát thì làm sao không thấy đau khổ.

Ông Quý quay lại nhìn khuôn mặt thần thờ của Thiên Hương,rồi lắc đầu,có vẻ cảm giác khổ tâm . Ông thở dài :

-Trước đây,tôi đã trách Thiếu Giang vì cậu ấy làm khổ em . Tôi nghĩ mình sẽ bù đắp cho em,dù không làm sao bằng cậu ta . Vậy mà cuối cùng tôi lại quay qua làm khổ em.

Thiên Hương nhìn ra đường . Bất giác cô ứa nước mắt nhưng vẫn im lặng . Ông nhìn cô,nói tiếp :

-Mấy ngày nay,tôi tự hỏi mình làm như vậy có quá ích kỷ không ? Có ác với em quá không ? Nhưng cuối cùng tôi đành chịu thua . Tôi không thể sống trên đau khổ của con trai tôi . Tất nhiên,đó không phải là lý do duy nhất . Nhưng nó là sự cản trở lớn nhất.

Thiên Hương khẽ hít mũi . Cô hỏi một cách tò mò :

-Vậy ngoài lý do đó,ông còn lý do nào nữa ?

-Hai cảm giác duy nhất . Đó là sự mặc cảm tuổi tác và uổng phí giùm em.

-Em không thấy vậy là uổng phí.

-Con trai tôi nói đúng . Tôi thật ích kỷ nếu bắt buộc em bằng hôn nhân . Em còn trẻ quá . Sống với một người lớn tuổi như tôi sẽ mất nhiều thứ lắm.

Thiên Hương quẹt ngang mắt . Cô ngồi thẳng lên :

-Có lẽ tháng tới em sẽ xin nghỉ việc.

Ông Quý có vẻ bất ngờ :

-Điều này thì tôi chưa nghĩ đến . Nhưng tại sao em quyết định như vậy ?

-Vì em không thể thường xuyên gặp mặt ông,cũng không muốn giải thích với tất cả mọi người . Có lẽ em sẽ chuyển qua làm kinh tế . Em thích như vậy.

-Em đã suy nghĩ kỹ chưa ?

-Đó mới chỉ là ý nghĩ . Trước mắt,có lẽ em sẽ về nhà ngoại em sống một cuộc sống nhàn rỗi . Em muốn suy nghĩ lại tất cả những gì xảy ra cho em ,tìm hiểu kỹ lại xem em cần cái gì.

-Nếu đó là cách để khuấy khoa thì em cứ làm . Nhưng bao giờ quyết định công việc nào đó thì hãy cho tôi biết . Tôi sẽ tìm cho em một chỗ làm tương xứng.

-Vâng . Em cảm ơn.

-Nhớ nhé Hương . Dù bất cứ hoàn cảnh nào,tôi cũng luôn luôn lo cho em. Câu nói của ông làm Thiên Hương mỉm lòng . Tự nhiên cô lại ứa nước mắt :

-Em biết . Cả em cũng mong ông luôn gặp hạnh phúc.

Ông Quý nhìn xa xăm ra ngoài :

-Hạnh phúc của tôi là nằm trong tay em . Giờ nó thật sự mất rồi . Những ngày còn lại của tôi...

Nhưng ông không nói hết được điều mình muốn nói . Thực tế xảy ra quá đột ngột làm cả hai không hiểu chuyện gì xảy ra . Thiên Hương chỉ kịp nhìn chiếc xe chọt rẽ ngoặt,đâm sâu vào một chiếc xe khách chạy bên kia đường,cô ôm mặt kêu lên khủng khiếp . Và ngay sau đó,cả cô cũng bị hất văng ra khỏi xe . Cô nghe tiếng va chạm ghê rợn vọng lại rồi không biết gì nữa.

Trong buổi hoàng hôn nhá nhem,người đi đường chứng kiến một hiện tượng rùng rợn . Đầu xe bẹp nát . Người lái xe gục trên vô lăng đầm máu.

Ông Quý sẽ không bao giờ còn có thể sống những ngày còn lại của đời mình,dù là để đau khổ . Buổi hoàng hôn cuối cùng của ông thật buồn thê lương.

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 12

Thiếu Giang bước xuống xe ,đi lên bậc tam cấp . Người bảo vệ mở cửa cho anh với một cử chỉ kính nể . Thiếu Giang cười với anh ta một cái . Anh là khách quen cũ của vũ trường nên anh ta có thể thuộc lòng cả giờ giấc anh đến . Và bao giờ anh ta cũng mở sẵn cửa với một thái độ phục vụ nhiệt tình. Thiếu Giang bước vào phía trong bức màn . Anh còn đang đưa mắt tìm chỗ ngồi thì một cô gái ngồi ở bàn rượu gần đó đứng dậy đi về phía anh . Cô ta gần như vòng tay qua cổ anh,nói giọng nũng nịu :

-Em chờ anh này giờ đó . Lại đây anh.

Thiếu Giang gỡ tay cô gái ra,rồi khoác vai cô đến quầy rượu . Anh ngồi chống tay trên quầy,một tay cầm ly rượu vừa nhấp môi,vừa nhìn về phía sân nhảy . Trong phòng ngập đầy khói thuốc và tiếng nhạc ồn ào . Thiếu Giang không hút thuốc,chỉ im lặng ngồi kế bên cô gái ,cười khi cô ta có cử chỉ vuốt ve và mắt vẫn lơ đãng nhìn bức nhảy đang cuồng nhiệt những người.

Không khí chợt lắng lại . Rồi điệu nhạc nổi lên giòn giãt . Một cô gái nhảy lên bục . Cô ta biểu diễn một điệu nhảy với những động tác " phẳng " độc đáo ,khiến khách nhảy hưng phấn ùa lên bục quanh cô ta hoa tay múa chân một cách dữ dội,nhiệt tình đến điên cuồng.

Thiếu Giang mỉm cười một mình,nheo mắt nhìn cô ta ,theo dõi cô ta trong suốt điệu nhảy . Khi cô bước xuống,anh đặt ly rượu xuống quầy,đi đến chỗ cô ta . Anh choàng tay qua người cô,kéo về phía mình :

-Nhảy với anh.

Cử chỉ ngang nhiên của anh không làm cô gái phản đối . Cô ta ngược lên nhìn anh,cười một cái rồi lại bước lên bục . Thiếu Giang ôm cô gái trong tay lướt đi nhẹ nhàng ,điều luyện . Anh cúi xuống nói vào tai cô :

-Em nhảy tuyệt lắm . Tên em là gì vậy ?

Cô ta ngược lên nhìn anh cười . Anh gật gù,nói vào tai cô ta :

-Bằng lòng đi với anh đêm nay không ?

Cô gái ngăm nghía anh một lát rồi gật mạnh đầu :

-Không từ chối.

-Sao dễ thế ?

-Vì anh đẹp trai quá . Anh làm em thấy lãng mạn . Không đủ sao ?

-À ! Cái đó thì anh không thắc mắc . Em nói chuyện nghe dễ chịu lắm .

Nghề nghiệp là gì ? Vũ nữ à ?

-Không . Thợ uốn tóc . Nhưng em mới chuyển nghề này thôi.

-Có ý định thay đổi nữa không ?

-Không . Tạm thời thì cứ thế . Làm cái này dễ kiếm tiền hơn . Nhất là có thể chọn những người đẹp trai như anh mà kết.

-Chỉ cần đẹp trai thôi à ?

-Tất nhiên là phải chơi "sộp " nữa chứ . Nhìn anh,em biết anh là dân "xịn " ngay.

Thiếu Giang nheo mắt :

-Một câu nói hay thế,có thể thưởng bao nhiêu đây ?

Cô gái cũng nheo mắt đá lại,đôi mắt cô ta đầy vẻ tình tứ :

-Ở mức lý tưởng mà anh cho phép.

Thiếu Giang gật gù :

-Em đặc biệt lắm.

-Anh cũng vậy.

Cô ta lim dim mắt,thần nhiên áp mặt trên vai anh . Không phải anh,mà chính là cô ta chủ động đứng sát vào người anh . Và mặc kệ tiếng ồn,cô ta kề sát tai anh,thì thầm :

-Em có một điểm yếu là dễ lãng mạn với người đẹp trai . Em thích anh lắm.

Thiếu Giang vuốt nhẹ vai cô ta,mỉm cười . Cô ta ngược lên nhìn anh :

-Anh làm nghề gì vậy ?

-Buôn bán.

-Buôn lậu à ?

-Không . Anh bán xe bánh mì ấy mà.

Cô ta bật cười :

-Anh biết nói đùa lắm . Có khờ mới tin anh.

Thiếu Giang lại cười chứ không trả lời . Anh lẳng lặng lướt theo điệu nhạc .

Cô ta cũng im lặng áp vào người anh ,thỉnh thoảng ngược lên nhìn anh với cặp mắt lim dim . Trông cô ta có vẻ mẫu người lãng mạn như chính cô ta thô lộ . Thiếu Giang thấy cô hay hay,và không đổi ý định của mình.

Anh về vào lúc gần hai giờ sáng,sau khi cùng đi một vòng với cô gái . Khi ngừng xe ngoài cổng,anh ngạc nhiên khi thấy đèn trong nhà bật sáng,và cửa phòng khách vẫn mở . Tuyết Vân đang ngồi ở salon tay khoanh trước ngực . Cô ngả người tựa thành ghế với vẻ mệt mỏi.

Thiếu Giang buông tay cô gái ra khi thấy Tuyết Vân . Anh đi nhanh vào phòng khách,kinh ngạc :

-Sao giờ này mà em ở đây ? Em đến lúc nào vậy ?

Tuyết Vân đứng lên . Cô không trả lời anh,mà nhìn cô gái từ đầu đến chân .

Cái nhìn khinh miệt của cô làm cô ta bị chạm tự ái,và càng càng mặt nhìn lại . Tuyết Vân quay qua Thiếu Giang,mỉm môi :

-Anh ăn chơi đến mức như vậy thì quá lắm rồi.

Thiếu Giang cau mặt :

-Em tới lúc nào vậy ?

-Em chờ anh từ lúc tối đến giờ.

-Chờ làm gì ? Có việc gì cần,mai vào công ty nói không được sao ?

Anh quay qua cô gái,choàng tay qua vai cô ,đi ra sân :

-Xin lỗi em nghe . Bây giờ em về đi . Cho anh xin lỗi nhé.

Anh lấy tiền trong áo,đặt vào tay cô ta . Cô ta xụ mặt :

-Anh làm em mất cả hứng.

Thiếu Giang nhún vai không trả lời . Cô ta cong cớn :

-Chị ấy là gì của anh thế ? Vợ sắp cưới hay là bồ ? Bà ấy già chát,nhìn chán chết được . Không hiểu anh thích ở chỗ nào.

Thiếu Giang lại nhún vai không trả lời . Anh vỗ nhẹ vai cô,giọng ngọt lịm :

-Thôi em về nhé . Cho anh xin lỗi nghe cưng.

Anh đưa cô ta ra cổng rồi lững thững vào nhà . Vừa đi,anh vừa tháo cà vạt vắt lên tay . Anh cởi áo ngoài đặt trên thành ghế rồi ngồi xuống đối diện với Tuyết Vân :

-Có chuyện gì vậy ?

Mặt Tuyết Vân vẫn trầm trầm :

-Anh định giữ con nhỏ ở lại suốt đêm à ? Đúng là đòi trụ . Anh định giở trò gì vậy ?

-Không làm gì cả . Hứng thì rủ cô ta về nhà nói chuyện chơi,ngoài ra chưa có ý định khác.

-Em không tin . Đừng có chối.

Thiếu Giang ngửa người ra ghế,cười uể oải :

-Tại sao anh phải chối những gì anh làm ?

-Anh...

Tuyết Vân cứng họng ngồi im . Rồi cô bùng lên :

-Anh đừng có chọc tức em như vậy . Đừng dùng thái độ ngang ngang đó đối xử với em . Lâu nay,em chịu đựng quá nhiều rồi . Bây giờ,phải nói cho ra lẽ đi.

Thiếu Giang vẫn thờ ơ :

-Nói chuyện gì ?

-Nói về mối quan hệ giữa hai chúng ta . Anh cứ lấp lửng mãi như vậy em chịu đựng không nổi đâu . Anh định để em chết già vì chờ anh hay sao ?

-Nếu em chọn thời điểm này để nói chuyện quan trọng ,anh thấy là không đúng lúc đâu . Em về đi . Anh mệt lắm.

-Không . Em không về . Nếu anh mệt vì công việc thì em nhường nhịn . Còn anh ăn chơi thì em không chịu thua đâu.

Thiếu Giang nghiêng người tới lấy điều thuốc ,gắn lên môi . Anh định châm lửa thì Tuyết Vân đã chồm tới . Cô hung dữ bẻ gãy nó ra,quăng vào một xó .

Cử chỉ của cô làm Thiếu Giang sững sờ một giây . Rồi anh đứng phắt dậy :

-Đối với anh đó là một cử chỉ mất dạy . Nếu em không phải là phụ nữ,anh đã cho em một cái tát rồi . Em về đi.

-Em không về . Nếu anh không nói rõ mối quan hệ của chúng ta em không cho phép anh lăng nhăng như vậy.

-Lấy tư cách gì ? Hình như em không biết giới hạn vai trò của mình rồi .
Đừng bắt anh nói thẳng . Anh không muốn mình thô bạo.

-Vậy thì anh nói đi . Anh xem em là gì của anh ?

Thiếu Giang nhìn cô một cách nghiêm khắc :

-Là một người bạn không hơn không kém và anh chưa bao giờ đi quá giới hạn của bạn bè cả.

Tuyết Vân sững lại . Nhưng cảm giác phũ phàng làm cô tức điên lên :

-Đồ đê ! Chẳng phải anh đã từng quan hệ với tôi sao ? Có phải anh coi tôi như một loại gái không ? Tôi là người có học,trình độ của tôi cũng như anh,tôi cảm anh xem thường tôi như vậy.

-Về mặt tài năng,anh chưa bao giờ coi thường em.

-Vậy còn về tư cách ?

-Em là người hiểu rõ hơn ai hết . Đừng bắt anh nói ra.

-Không . Tôi bắt anh phải nói hết ý nghĩ của anh.

Thiếu Giang nhếch môi,quay mặt chỗ khác như không muốn bị cô tiếp tục quấy rầy,nhất là vào giờ này . Nhưng tâm trạng Tuyết Vân đang căng thẳng nên cô bắt cần . Nhất là cô đang ghen với cô nàng lúc nãy ,cô nói một tràng như kể lể :

-Anh có nhớ là ai đã từng hiến thân cho anh không ? Khi anh bắt đầu lập công ty,ai đã sát cánh bên anh,giúp đỡ anh điều hành công việc . Nếu không có tôi . Bảo đảm anh không tìm được một người nhiệt tình với anh như vậy đâu.

Thấy Thiếu Giang nhìn mình bằng cái nhìn kỳ lạ cô hơi hoang mang một chút . Nhưng rồi cô lấn tới,nhất định giành ưu thế với anh.

-Anh là đồ vô ơn . Khi thành đạt rồi,anh quay lại rẽ rúng những người giúp anh khi sa cơ . Chưa chắc anh sẽ thế này mãi đâu.

Thiếu Giang ngồi yên lặng nghe cô nói . Yên lặng tuyệt đối . Còn Tuyết Vân thì đem cơn uất ức bị dồn nén bấy lâu nay tuôn ra cho kỳ hết . Anh càng im lặng thì cô càng nói một cách mạnh mẽ . Cuối cùng thì cô cũng không còn gì để trút nữa.

Đến lúc ấy,Thiếu Giang mới lên tiếng . Giọng anh rành rọt,dứt khoát :

Đúng là em đã cho anh những cái đó . Đồng thời anh còn biết em cho những người khác tương tự như thế . Nhưng anh không can thiệp vào chuyện riêng của em ,vì anh nghĩ đó là tự do của em . Và anh chưa từng xem em là của anh.

Tuyết Vân tròn ngược mắt,kinh ngạc lấp bắp :

-Làm sao anh biết ?

Thiếu Giang không trả lời,anh điềm nhiên nói tiếp :

-Anh ích kỷ lắm . Anh có thể thông cảm với người con gái khi cô ta phải bán mình kiêu đó . Nhưng anh không thể nhận một người như vậy làm vợ .

Chuyện đó,anh muốn chỉ có anh là độc chiếm cô ta mà thôi.

Tuyết Vân làm thỉnh,môi run lên bần bật . Thiếu Giang nhìn cô,nửa thông cảm,nửa xa vời . Thấy cô định nói,anh khoát tay chặn lại :

-Bây giờ là đến lượt anh . Em hãy chỉ nghe thôi hãy hiểu quan điểm của anh mà biết dừng lại ở giới hạn của mình.

Anh ngừng lại ,châm một điếu thuốc,trầm tư nhả từng cụm khói và nhìn cô như quan sát,rồi anh nói chậm rãi :

-Gạt bỏ tình cảm riêng đứng về mặt công việc thì anh luôn quý trọng em vì những gì em làm cho công ty này phát triển thì công sức nhiều nhất là của em . Và anh dành cho em một vị trí cao nhất,tương xứng với em . Nếu em muốn hơn thế nữa thì anh không biết làm cách nào khác,vì không có vị trí nào cao hơn thế nữa.

Tuyết Vân khóc sục sịt :

-Em đâu có đòi hỏi chức vị nào nữa,chỉ muốn anh hợp pháp mối quan hệ hai đứa thôi .

-Điều đó anh không thể . Tính anh rất rạch ròi,và anh không hề lẫn lộn giữa tình bạn với tình yêu.

Tuyết Vân chợt gào lên :

-Vì anh còn thương nhỏ Hương . Anh là đồ ngốc.

Thiếu Giang cau mày :

-Đủ rồi Vân .Em đi quá giới hạn của mình rồi đó.

-Nhưng có phải anh vẫn còn nhớ nó không ?

-Anh không phải loại người mơ mộng viễn vông . Cô ta có cuộc sống riêng của cô ta . Anh có cuộc sống riêng của anh ,và anh không thích em nhắc chuyện cũ nữa.

Tuyết Vân suy nghĩ một lát,rồi nói một cách trối buộc :

-Anh vô trách nhiệm lắm . Nếu lúc em mới ra tù,anh không hứa hẹn với em thì em không đi theo anh tới ngày nay đâu.

Thiếu Giang nhìn cô như cảnh cáo :

-Anh nghĩ em thừa thông minh để phân biệt lòng tốt và sự quyến rũ . Và em không phải mẫu người khờ khạo dễ bị dụ dỗ . Đừng gán cho anh thứ trách nhiệm đó.

Tuyết Vân ngồi yên,chán ngán và hệt hắng . Những ảo tưởng đã sụp đổ .

Thiếu Giang là mẫu người tỉnh táo và độc lập . Anh không dễ dàng bị những mảnh khéo phụ nữ trối buộc . Nhưng cô càng ngao ngán khi nhìn lại tuổi đời của mình . Một phụ nữ ngoài ba mươi tuổi bỗng chốc như thấy mình già đi

vì không còn gì để bám víu . Thật là kinh khủng.

Cô ngược lên nhìn Thiếu Giang vẻ hùng hổ chuyển thành oán hận . Cô nói đầy căm hờn :

-Anh có biết em bao nhiêu tuổi rồi không ? Ba mươi hai . Em già mất rồi . Khi còn trẻ,em đã phí nó cho anh . Bây giờ em còn lại gì đây ? Có phải anh không muốn cưới một người vợ lớn tuổi không ?

Thiếu Giang khoát tay :

-Tuổi tác hay sắc đẹp đối với anh không quan trọng . Mà anh cần những thứ khác . Nói để em đừng ảo tưởng.

Tuyết Vân chợt cười châm biếm :

-Thôi đi ,đồ nguỵ công tử . Đừng nói ra về mình là người cao thượng . Em không hiểu anh thì ai hiểu.

Thấy thái độ tỉnh bơ của anh,cô rít lên :

-Anh không háo sắc thì ai mới là háo sắc đây ? Anh ăn chơi thế nào,tưởng em không biết sao ? Nay chở người này,mai chở người khác,toàn là con gái đẹp . Lúc này là một điển hình đấy.

Thiếu Giang thoáng cười . Nụ cười ngạo mạn,khinh đời của anh như chọc tức Tuyết Vân . Cô chì chiết :

-Ngày xưa,nếu con Hương không đẹp thì anh cũng không chọn nó đâu.

Thiếu Giang vẫn cười . Cách cười nửa miệng của anh rất dễ làm người ta tức điên lên . Nhưng hình như anh không quan tâm đến tác dụng của nó . Anh nói một cách giễu cợt :

-Thật kinh khủng,ông chồng nào có vợ như em . Em rất thành công khi làm cho anh ta chán,bằng cách nói cay độc của mình. (^_^)

Tuyết Vân trả đũa ngay :

-Bởi vì loại người đó xứng đáng như vậy.

Thiếu Giang tỉnh bơ :

-Rất may anh thuộc loại người sáng suốt.

Anh ngồi lên,giao tay nhìn đồng hồ,rồi nhìn Tuyết Vân :

-Gần sáng rồi . Em về bây giờ chứ ? Em nên rút kinh nghiệm,sau này đừng bao giờ thức khuya như thế nữa . Em còn phải đi làm nữa mà.

Tuyết Vân mím môi ngồi im,rồi chợt đứng dậy khoác chiếc xắc lên vai,bỏ đi một mạch ra cửa.

Thiếu Giang nhìn ra ngoài trời . Bóng tối đang chuyển dần qua ánh sáng mờ mờ . Anh bước ra hành lang đứng một lát,cái lạnh khi trời về sáng thật dễ chịu . Và anh không hề mệt mỗi khi đã thức suốt đêm.

Anh bảo người làm pha cho mình ly cà phê ,rồi ngồi vào bàn làm việc .

Cuộc nói chuyện gay gắt biến khỏi đầu anh . Anh không biết sáng mai Tuyết Vân có đủ sức đến công ty không . Nhưng có đến hay không không quan trọng . Điều quan trọng là cô nhận thức được vị trí của cô trong mắt

anh . Anh không thích cái cách cô theo giữ anh như từ trước giờ cô làm .
Thật quá đáng . Buổi sáng,khi Thiếu Giang chuẩn bị đi làm thì có người đến tìm . Đó là bà Hân . Khi anh xuống cầu thang thì thấy bà ngồi chờ ở salon,dáng điệu vừa rụt rè vừa cương quyết.

Anh nhíu mày ngạc nhiên,rồi đi xuống đến ngồi trước mặt bà :

-Chào dì . Lâu quá không gặp.

Bà Hân hơi thiếu tự nhiên khi giáp mặt với anh nhưng cũng cười gượng :

-Tôi tranh thủ đến buổi sáng,vì sợ ban ngày không gặp cậu.

Thiếu Giang gật đầu :

-Có chuyện gì không ? Lúc này,dì khỏe chứ ?

-Cũng bình thường . Cám ơn cậu.

Bà Hân trả lời một cách khách sáo ,rồi im lặng . Thiếu Giang chỉ hỏi về bà chứ không hề nhắc đến Thiên Hương . Điều đó làm bà càng thấy ngại,trong khi bà đến đây chỉ vì cô . Nếu không vì cô,chắc hẳn bà chẳng bao giờ đủ can đảm chủ động đến gặp một người thành đạt như anh.

Thái độ khó hiểu của bà làm Thiếu Giang hơi lạ . Anh chủ động gợi chuyện :

-Lúc này,dì sống thế nào ? Quốc Ninh còn làm chỗ cũ không ?

-Nó vẫn đi làm bình thường.

-Vậy à ?

Chờ hoài không thấy bà nói mục đích đến thăm này,anh lại chủ động hỏi :

-Dì đến tìm tôi có việc gì không ? Kể ra tôi cũng hơi bận . Đáng lẽ phải đến thăm dì thường,nhưng không lúc nào rảnh cả . Sáng nay dì chịu khó đến thăm con mừng lắm.

Bà Hân nói chậm rãi :

-Thật ra,tôi đến nhờ cậu một chuyện . Tôi đã suy nghĩ nhiều lắm . Bây giờ cậu không còn liên lạc gì đến chúng tôi nữa,đến nhờ vả thật là muối mặt . Nhưng tôi không còn cách nào khác cả . Bây giờ chỉ có cậu là người duy nhất mà tôi đỡ ngại.

Thiếu Giang mỉm cười ,chặn lại :

-Tôi hiểu phải có chuyện ghê gớm gì đó mới làm dì chịu tới đây . Nếu dì không nói mới thật là sai lầm đó . Lúc nào tôi cũng xem gia đình bên đó như chính gia đình mình.

Anh im lặng một lát rồi nhấn giọng :

-Tôi nói rất thật

Bà Hân như được khích lệ hơn . Bà thở dài :

-Thật ra,không phải chuyện của tôi,mà là con Hương . Số con nhỏ sao mà long đong đến thế . Nó làm tôi đau lòng hơn cả chính tai nạn của tôi.

Bất giác,bà khóc sục sịt,như động đến nỗi khổ tâm triền miên . Cử chỉ của bà làm Thiếu Giang thoáng hình dung cuộc hôn nhân bất hạnh của cô . Chẳng lẽ Thiên Hương bị ngược đãi ? Anh không tin điều đó xảy ra với cô . Nhưng

chuyện gì ghê gớm hơn thì anh không nghĩ ra được.

Anh hỏi một cách thận trọng :

-Cô ấy làm sao vậy ?

Thấy bà không kèm chế được cơn khóc, anh dịu giọng :

-Tôi không nghĩ Thiên Hương bị gia đình chồng hành hạ . Nhưng dù sao tôi cũng muốn biết cuộc sống của cô ấy . Chắc là...

-Nếu nó bị chồng hành hạ thì có lẽ đỡ khổ hơn . Vì như vậy, nó còn có thể sống, đàng này...

Bà khóc òa lên thê thiết . Thiếu Giang thoáng nhói trong tim . Anh cố giữ bình tĩnh và nói điềm đạm :

-Cô ấy làm sao ? Dĩ chừng như vậy nữa . Cố bình tĩnh nói cho tôi biết đi .

Chuyện gì vậy ?

-Thật ra, nó không hề có chồng . Trước ngày cưới, tự nhiên nó nói với mẹ nó là nó với ông ta chia tay . Buổi chiều đó, mẹ con nó nói chuyện chưa xong thì ông ta đến đưa nó đi chơi . Đến gần tối thì người ta tới báo với mẹ nó về tai nạn . Ông ta chết ngay tại chỗ còn nó thì vào bệnh viện.

Bà lại cứ khóc như không kèm chế nổi . Thiếu Giang im lặng, khuôn mặt anh thoáng nhăn lại . Nhưng anh lập tức bình thần :

-Vậy là chuyện đó xảy ra bao lâu rồi ? Sao lúc đó dì không đến cho tôi biết ?

-Làm sao mà tôi dám nghĩ tới chuyện đó . Trước đây, cậu đã bỏ nó . Bây giờ nó như vậy, chắc gì cậu còn nghĩ đến nó . Cả nhà chỉ còn biết tự xoay sở mà thôi.

Thiếu Giang lặng thinh một lát, rồi ngược lên :

-Bây giờ có chuyện gì xảy ra nữa vậy ?

Bà Hân hỉ mũi vào khăn tay, sụt sịt :

-Mấy hôm nay vết thương cũ hành hạ nó . Bác sĩ bảo phải mổ nhà tôi chẳng biết xoay đâu ra tiền , đồ đạc trong nhà đâu còn món gì quý nữa , đi vay cũng không ai dám đưa . Tôi đánh nhắm mắt đến nhờ cậu.

Thấy Thiếu Giang lặng thinh bà nói tiếp :

-Coi như tôi xin cậu . Hãy nghĩ tới tình nghĩa trước kia mà giúp nó . Bây giờ cậu là người duy nhất có thể cứu nó mà thôi.

-Thiên Hương có bảo dì đến đây không ?

-Không . Con bé không nói gì cả . Thậm chí lúc bị đau, nó cũng giấu cả nhà . Đến chừng chịu hết nổi mới chịu nói.

Thiếu Giang im lặng như suy nghĩ . Cử chỉ của anh làm bà Hân thấy hoang mang . Anh chẳng tỏ vẻ gì sốt sắng hay thật sự muốn giúp đỡ . Trong một thoáng, bà thấy hối hận vì đã đến đây . Bà không biết nên năn nỉ hay bỏ về cho phải.

Thiếu Giang chợt đứng lên, vẻ nặng nề :

-Lẽ ra, dì phải nói cho tôi biết sớm hơn.

Anh đi lên phòng khá lâu mới trở xuống . Bà Hân chưa hiểu anh định làm gì thì anh khoát tay ra hiệu :

-Tôi đưa dì về.

Bà Hân nhìn chăm chăm :

-Tôi muốn biết cậu có sẵn lòng...

Thiếu Giang cắt lời :

-Dì chẳng hiểu gì cả sao ? Nhanh lên đi.

Bà Hân đi theo anh ra xe . Thiếu Giang lăm lè lái xe . Anh chạy thật nhanh và không hề hỏi chuyện . Thình thoảng bà Hân quay lại nhìn mặt anh . Nếu không có cách chạy xe tốc độ như vậy, chắc bà sẽ khó mà hiểu được tâm trạng của anh.

Xuống xe, bà đi nhanh vào nhà . Thiếu Giang đi phía sau . Anh đứng nhìn quanh phòng khách . Bộ salon là thứ có giá trị duy nhất trước đây ,bây giờ cũng không còn . Nhà cửa trông trơn thật tiều tụy . Anh định hỏi Thiên Hương thì bà Hân đã kéo chiếc ghế nhỏ về phía anh . Bà nói với vẻ ngượng ngượng :

-Cậu ngồi tạm vậy . Nhà cửa không có bàn ghế gì cả.

Thiếu Giang khoát tay như không quan tâm :

-Tôi có thể gặp Thiên Hương được không ?

-Vâng . Để tôi gọi nó ra.

Bà Hân đi vào nhà . Nhưng một lát sau lại trở ra, bà có vẻ khó xử với Thiếu Giang :

-Hay là cậu về đi vậy . Con nhỏ không chịu ra . Tôi nói mãi mà nó vẫn không chịu . Tính nó bướng bỉnh.

Thiếu Giang nói ngắn gọn :

-Tôi muốn gặp cô.

Bà Hân lưỡng lự đi vào nhà . Thật ra, bà chỉ muốn đến Thiếu Giang mượn tiền, chứ không nghĩ anh ta sẽ đến đây . Bà từng gợi ý cho Thiên Hương nhờ anh . Nhưng cô dứt khoát phủ nhận . Nếu biết chính bà cho Thiếu Giang biết, chắc nó sẽ giận ghê gớm . Con bé bị mặc cảm đủ thứ và không muốn gặp cả bạn bè, huống gì là Thiếu Giang.

Bà đi vào phòng Thiên Hương . Cô vẫn ngồi trên giường, mặt giấu trong chiếc gối . Nghe tiếng chân của bà, cô vẫn không ngẩng lên . Bà Hân ngọt ngào :

-Ra tiếp cậu ấy một chút đi con . Đừng làm như vậy bất lịch sự lắm.

Thiên Hương lắc đầu cương quyết :

-Con không ra đâu . Ảnh nghĩ con bất lịch sự cũng được . Còn hơn là thấy con thế này . Dì ra bảo ảnh về đi mà.

-Dì nghĩ cậu ta tới đây để thăm con . Con không tiếp thì ai tiếp ?

Thiên Hương ngước lên :

-Có phải dì đến gặp anh kể lẽ không ? Dì hại con rồi,dì biết không ? Con còn tự ái của con nữa,và con không đồng ý làm vậy đâu.

Ngay lúc đó,Thiếu Giang xuất hiện ở cửa .Trong một thoáng,Thiên Hương khựng lại, im bất . Cô đã thấy vẻ sững sốt trong mắt anh . Điều đó làm cô vừa xấu hổ vừa mặc cảm . Tự nhiên cô quay lại nhìn bà Hân,cái nhìn trách móc và oán giận đến nỗi bà lùi lại rồi nói nhỏ :

-Dì xin lỗi,dì không cố ý làm con giận đâu.

Thiếu Giang đợi bà ra ngoài,anh đến ngồi xuống cạnh cô,tự nhiên như giữa anh và cô không hề có khoảng cách :

-Tại sao lúc đó em không gọi anh ? Em nghĩ có thể giấu giếm anh suốt đời được sao ? Tại sao em không muốn gặp anh ?

Thiên Hương cười âm thầm một mình . Cô nói mà mắt vẫn nhìn thần thờ vào góc phòng :

-Không gặp lại hay hơn . Em muốn ít nhất cũng giữ lại một cái gì đó đẹp một chút . Ít ra anh cũng còn ấn tượng đẹp với em,còn bây giờ...

Cô dừng lại,lặng lẽ thở dài . Thiếu Giang cau mày :

-Em nhìn anh là người xa lạ vậy à ?

-Trên thực tế,mình trở thành người lạ từ lâu rồi . Nhất là khi em rơi vào hoàn cảnh này,em càng không muốn nhớ đến anh nữa.

-Tại sao lúc em tâm tối nhất,em không nghĩ đến anh,trong khi anh mới là chỗ dựa duy nhất của em ?

Thiên Hương ngược lên,cười buồn rầu :

-Anh nghĩ em thiếu tự trọng vậy sao ?

-Giữa hai đứa mà còn dùng từ đó được à ? Cách cư xử của em chộc cho anh tức mà không diễn tả được . Đáng lẽ những ngày em trong bệnh viện thì anh chứ không phải ai khác có mặt bên em . Em hiểu không ? Tại sao em đối xử với anh như vậy ?

Thiên Hương không trả lời . Cô gục mặt xuống . Một cơn đau dội lên làm cô thoát kêu lên một tiếng nhưng cô vội kìm lại và quay qua Thiếu Giang,cô nói trong tiếng thở dồn dập :

-Anh về đi . Em mệt lắm . Em muốn ngủ.

Thiếu Giang nhìn cô chăm chăm :

-Em làm sao vậy ?

-Không sao cả . Nhưng em muốn ngủ . Cám ơn anh đã tới thăm.

Nhưng anh vẫn ngồi yên nhìn cô . Thiên Hương cố đẩy anh ra.

-Đừng bao giờ đến thăm em nữa . Về đi.

Cô lại thoát rên lên một tiếng nữa khi cơn đau thứ hai dội lên . Cơn đau đánh gục ý chí của cô . Và cô đổ vật xuống giường,gần như bất tỉnh . Thiếu Giang hiểu ra ngay . Anh xốc cô lên tay,đi nhanh ra ngoài và gọi lớn :

-Dì Hân ơi !

Bà Hân từ nhà sau tuôn lên ,hót hời :

-Làm sao vậy con ? Trời ơi ! Nó lại đau nữa à ?

Thiếu Giang nghiêm giọng :

-Dì chuẩn bị đi . Đưa cô vào bệnh viện ngay.

Anh đưa Thiên Hương ra xe . Vừa lúc bà Thanh cũng về đến đầu hẻm . Bà có vẻ ngạc nhiên khi thấy anh,nhưng cũng lập tức hiểu ra ngay mọi chuyện .

Bà bình tĩnh giúp Thiếu Giang đặt Thiên Hương vào xe và nói điềm đạm :

-May là lúc này có cháu . Cám ơn cháu nhiều lắm.

Thiếu Giang chỉ dạ một tiếng chứ không trả lời . Tiếng thở đứt quãng của Thiên Hương làm thần kinh anh căng ra đến mức tưởng sắp đứt tung . Anh không chịu nổi cảm giác thương xót giày vò như vậy . Và trong đầu anh chỉ còn ý muốn duy nhất là chấm dứt ngay những đau đớn trong cơ thể mỏng manh của cô . Đối với anh ,đó là một sự tra tấn khủng khiếp nhất.

Một giờ sau,anh đứng ra ký tên bảo lãnh cho ca mổ của cô . Anh bước ra hành lang với tâm trạng rã rời,sau một cơn căng thẳng tột cùng.

Bà Hân và bà Thanh đang ngồi ở băng ghế chờ . Nét mặt cả hai đều nghiêm trọng và căng thẳng như nhau . Thiếu Giang đến ngồi xuống gần đó nhưng không buồn ngược lên nói chuyện . Anh đang cảm thấy tức giận đến mức nổi điên khi nghĩ rằng hai người phụ nữ này đã để cô sống khổ sở suốt mấy tháng trời trong khi đáng lẽ họ phải cho anh biết từ đầu.

Chết tiệt sự tự trọng đại dột của họ,nhất là bà Hân . Bà ta chỉ nghĩ đến sĩ diện chứ không quan trọng cuộc sống của Thiên Hương . Bà ta đợi đến lúc cô gần chết mới đi cầu cứu . Thật là đầu óc lệch lạc.

Hình như không hiểu ý nghĩ của anh . Bà Hân nói một cách khách sáo :

-Thật làm phiền cậu quá . Bây giờ cậu về đi . Tôi với mẹ nó ở lại là đủ rồi.

Thiếu Giang quát mắt lên . Nhưng nhớ ra,anh kềm lại,làm lì quay chỗ khác :

-Đáng lẽ dì phải cho tôi biết sớm chứ không phải để cho cô ấy sống dở chết dở mấy tháng trời như vậy . Lúc này tôi gần như không nhận ra cô nữa.

Thái độ nóng nảy của anh ta làm bà Hân phải ngạc nhiên . Bà vội nói xuôi theo :

-Ồ... trông nó hơi xanh một chút.

-Phải nói là gầy nhom chứ không chỉ hơi xanh . Để cô thiếu thốn như vậy mà dì không biết cách nào à ? Dì nghĩ tôi không có quyền can dự đến cuộc sống của cô sao ?

-Ồ... tôi biết cậu tốt bụng,nhưng dù sao cũng không nên lạm dụng như vậy.

Thiếu Giang đứng bật dậy bỏ đi . Nói chuyện như thế mà bà ta cũng không hiểu gì cả . Và anh thì cũng không có kiên nhẫn ngồi nghe bà ta lải nhải về lòng tự trọng . Tình cảm của anh với Thiên Hương ra sao,chỉ có anh biết rõ nhất . Họ chỉ nhìn vào sự chia tay của anh mà phán đoán . Họ đợi anh phải kể lể dài dòng mới hiểu hay sao ?

Thiếu Giang gọi điện đến công ty cho Tuyết Vân . Giọng nói lạnh lùng,nhắm nhắ của cô làm anh nhớ cuộc cãi cọ đêm qua . Nhưng bây giờ,anh hoàn toàn không để tâm đến nó dù một chút . Và cách trả lời nhát gừng của cô làm anh bức mình lên . Anh phớt lờ thái độ và nói vắn tắt vài công việc cho cô,rồi thản nhiên tắt máy.

Hôm sau,Thiên Hương mới được đưa ra phòng riêng . Thiếu Giang yêu cầu cho cô riêng một phòng đặc biệt . Và anh túc trực suốt bên cô trong ngày đầu tiên đến nỗi bà Thanh trở thành thừa thãi chẳng biết làm gì.

Thiên Hương hoàn toàn mất sức sau ca mổ . Cô nằm li bì suốt ngày,nửa mê nửa tỉnh . Cuộc sống thiếu thốn và sự bất hạnh trong tình cảm đã làm cô gục ngã hoàn toàn . Cô như mỏng manh,trong suốt . Đến nỗi có một biến cố nào đó nữa,chắc cô sẽ không còn gượng nổi.

Mấy ngày sau,cô hồng lên thêm một chút nhưng vẫn rất ít nói . Nhất là những lúc có Thiếu Giang . Những khi như vậy,cô im lặng để mặc anh nắm chặt tay mình và buồn bã nhìn mông lung vào một góc tránh cặp mắt đầy quan tâm của anh ta.

Không phải THIÊN Hương không nhận thức được xung quanh . Ngược lại cô ý thức được những tiện nghi và sự chăm sóc do Thiếu Giang mang tới .

Nhưng điều đó chỉ làm cô bị xấu hổ,mặc cảm . Và cô yên lặng suốt ngày vì không muốn ai biết ý nghĩ của mình.

Sáng nay,chỉ có hai người trong phòng . Thiếu Giang ngồi bên cạnh giường . Anh bóp nhẹ những ngón tay cô,giọng thật dịu dàng :

-Sao em không nói gì hết vậy ? Em mệt hay không muốn nói chuyện với anh ?

-Em khỏe rồi . Sáng nay anh không đi làm sao ?

-Hôm nay chủ nhật mà . Em đồng ý để anh ở đây với em suốt ngày không ?

-Anh không thấy chán sao ?

Thiếu Giang mỉm cười :

-Không bao giờ . Anh thích nhìn em.

Thấy khuôn mặt ủ dột của cô,anh lắc đầu :

-Em cười đi . Lâu rồi anh không hề thấy em cười.

-Anh đừng nhìn em như một bệnh nhân nữa . Em nói thật đó . Thật ra ,em bình thường lại rồi.

-Vậy sao mấy hôm nay em không nói chuyện với anh ? Em nghĩ gì vậy ?

Thiên Hương lặng thinh một lát,rồi hỏi thật nhỏ :

-Tại sao anh nhiệt tình với em vậy ? Em không đáng để anh tốt với em đâu.

Thiếu Giang lắc đầu :

-Cái đó không phải là lòng tốt mà là anh lo cho em.

Anh ngừng một lát như suy nghĩ rồi quyết định hỏi thẳng :

-Chuyện gì xảy ra với em vậy ? Tại sao em hủy bỏ đám cưới ?

Thấy Thiên Hương nằm im ,anh cười nhẹ :

-Em không muốn nói thì thôi . Anh không ép.

Anh đứng dậy đi đến mở tủ lạnh . Nhìn những thứ trong tủ rồi quay lại cô :

-Em muốn ăn gì ? Anh lấy cho em.

Thiên Hương lắc đầu không trả lời . Thiếu Giang đứng tựa cạnh tủ ,tư lự nhìn cô . Mấy hôm nay anh không hiểu được những ý nghĩ trong đầu cô và rất lo lắng về chuyện đó . Thiên Hương cứ buồn rầu như mất tất cả sinh khí . Anh không tin cô bị suy sụp vì cuộc hôn nhân không thành . Điều làm anh bất ổn là không hiểu được ngoài cái đó còn chuyện gì nữa . Phải có cái gì đó ghê gớm nên cô mới có vẻ tuyệt vọng như vậy.

Anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường, chống hai tay lên thanh sắt, nhìn Thiên Hương nhưng không nói gì . Cô nhìn tránh chỗ khác với vẻ lưỡng lự rồi nói bằng giọng buồn buồn :

-Khi anh mang quà đến nhà em,lúc đó em đã quyết định không dám cưới nữa.

Thiếu Giang thoáng nhú mày . Nhưng lập tức khuôn mặt anh trở lại bình thường,như cố kiềm chế một ý nghĩ nào đó.

-Tại sao lúc đó em không nói với anh ?

Thiên Hương như muốn tránh trả lời . Cô nói tiếp :

-Khi Đức Thiện phản đối thì em và ông ấy không còn đủ can đảm để sống chung với nhau . Đối với em đó là một cuộc chia tay rất nhẹ nhàng.

Thiếu giang có vẻ quan tâm :

-Tại sao anh ta phản đối ?

Thiên Hương cắn môi :

-Vì anh ta không thể chấp nhận em làm mẹ kế của anh ta.

Thiếu Giang nhướng mắt . Nhưng anh không hề có ý kiến bình phẩm . Anh hiểu sâu sắc vấn đề ngay,và không hề hoài nghi về lý do cô đưa ra . Chỉ một lý do đó cũng đủ khiến hai người phải xa nhau rồi . Và anh chỉ quan tâm đến khía cạnh tình cảm của cô.

-Em thấy đó là sự chia tay nhẹ nhàng ?

Thiên Hương khép mắt nhìn xuống ,tư lự :

-Vâng . Lúc đó em không hề thấy đau khổ như bất cứ ai trong trường hợp đó . Nhưng em rất buồn cho số phận của mình.

Thiếu Giang hơi cúi đầu :

-Anh hiểu.

Anh chợt ngẩng lên nhìn cô chăm chú :

-Nhưng tại sao lúc đó em không nói với anh ? Em có biết thời gian đó anh đau khổ như thế nào không ?

-Em nói để làm gì,khi mà chính em đã cự tuyệt anh ? Em thấy mình chẳng có lý do gì để kể lể với anh . Với anh,em biết lúc đó anh sống rất vui vẻ.

Thiếu Giang nhìn cô chăm chú :

-Anh vui về ?

-Vâng . Em vô tình biết về anh rất nhiều . Em hay gặp anh đưa chị Vân đi giao tiếp nhiều nơi . Và anh đi chơi rất dữ,giống như anh ngày xưa .Em thấy hai đứa mỗi lúc một xa thêm,giống như ở hai thế giới khác rồi.

-Em thấy tất cả những hào nhoáng đó của anh,nhưng em không thấy được cảm giác trống rỗng trong lòng anh . Ngoài em ra,không có gì có thể khóa lấp được . Đến bây giờ cũng vậy.

Thiên Hương thở dài :

-Nhưng bây giờ em đã khác rồi . Em không còn như trước kia đâu.

Thiếu Giang mỉm cười :

-Một đám cưới không thành đôi với anh không phải là lý do để anh có ấn tượng với em . Trong mắt anh lúc nào em cũng vậy . Cũng là người mà trước đây anh sắp đám cưới.

-Nhưng bây giờ em không được thế đâu ,không còn...

Cô ngừng lại,im lặng . Cô tránh nhìn vào mắt Thiếu Giang . Còn trong mắt cô thì chứa cả một nỗi tuyệt vọng sâu thẳm . Một sự đau khổ không cách nào xoa dịu được mà cô không đủ can đảm cho anh biết.

Thiếu Giang không hiểu điều đó . Anh cười nhẹ tênh :

-Với anh bây giờ,em không còn lý do nào để từ chối được anh nữa . Hai đứa sẽ không xa nhau nữa . Được không em ?

Thấy cô lặng thinh,anh thoáng cau mày khó hiểu . Nhưng anh lập tức trấn tĩnh mình để không áp đặt cô . Anh nói một cách chậm rãi :

-Khi anh mới ra tù,anh đã tự bảo mình phải làm giàu thật nhanh . Khi đó,anh sẽ vững vàng mà giành lại em . Anh sợ nhất là sự muộn màng . Thế mà chuyện đó đã xảy ra . Lúc còn sắp đám cưới,anh nghĩ vậy là hết ,chẳng còn gì để anh hy vọng nữa . Em có tin điều đó không ?

Thiên Hương cười khẽ :

-Em cũng không biết nữa.

Thiếu Giang vô tình bóp chặt tay cô . Anh có vẻ giận vì tình cảm của mình bị đáp lại bằng sự hoài nghi . Anh lầm lì nhìn cô :

-Anh phải làm sao để em tin ? Em có biết sự nghi ngờ của em làm anh chịu không nổi không ? Cái đó là cố tình hay là né tránh ? Em còn muốn thử thách anh đến chừng nào nữa ?

-Em không thử thách,chỉ muốn anh nhận ra sự thật về em.

-Sự thật gì ?

Thiên Hương lặng lẽ ngồi lên,bước xuống giường . Thiếu Giang nhìn cô .

Không hiểu gì . Cô đi ra phía cửa rồi quay đầu lại nhìn anh . Khuôn mặt anh thoáng sững sốt,kinh ngạc . Và cặp mắt vẫn dán chặt vào dáng đi khập khễnh của cô . Anh kinh ngạc đến mức không nói gì được ngoài sự lặng yên

bất động.

Thiên Hương đứng dựa vào thành giường,tay nắm chặt song sắt . Cử chỉ của Thiếu Giang làm tim cô đau thắt lại ,đau khổ hơn những gì cô tưởng tượng .

Dù cô đã đoán trước là sẽ như thế . Không kềm được,cô bật khóc nức nở :

-Lúc đó,chân em bị đập nát Người ta cố gắng lắm mới không cưa mất nó... bác sĩ bảo em phải chịu như thế suốt đời.

Cô gục đầu xuống tay,khóc rung cả người . Một lát ,cô ngẩng lên . Thấy

Thiếu Giang vẫn ngồi yên nhìn mình,cô quệt nước mắt :

-Bây giờ em là như vậy đó,tật nguyên và sa sút,anh còn ảo tưởng nữa không ?

Thiếu Giang vẫn không trả lời . Thái độ đó làm cô càng đau khổ . Cô lại bụm miệng khóc không thành tiếng . Thiếu Giang đứng dậy,bước tới,ôm cô vào lòng :

-Không ngờ em bất hạnh quá mức như vậy . Vậy mà em một mình chịu đựng suốt ngần đó thời gian . Em đại dốt lắm.

Thiên Hương quệt nước mắt sục sục :

-Anh đã hết ảo tưởng chưa ? Đó là lý do làm em không dám đến gặp anh đó . Anh ghê sợ lắm phải không ?

Thiếu Giang rút khăn lau mặt cho cô :

-Như vậy đâu có gì ghê gớm . Em có thể nào đi nữa,anh cũng chấp nhận được,miễn là bên cạnh em không có người đàn ông nào khác . Cái đó mới quan trọng.

-Có phải em thế này anh thấy thương hại không ?

-Anh càng thương em hơn nhưng không đơn thuần là thương hại . Anh yêu em mà,yêu nhiều lắm Hương ạ.

Thiên Hương cố giấu vẻ hoài nghi trong mắt . Cô nhìn tránh đi nơi khác để khỏi bị quan sát . Cô giấu mặt trên vai anh,thì thầm :

-Anh đừng làm theo cảm tính nữa,hãy suy nghĩ lại đi . Em muốn anh nên xa em một thời gian . Lúc đó anh nghĩ kỹ xem có thể chấp nhận được em không rồi sau đó hãy quyết định.

Thiếu Giang hơi ngửa mặt nhìn cô . Khuôn mặt anh nghiêm đến mức làm cô sợ :

-Em nghĩ anh là người thế nào vậy ?

Thiên Hương chớp mắt,lúng túng :

- Đây là chuyện quan trọng cho nên...

Thiếu Giang ngắt lời :

-Cho nên em muốn đày đoạ anh thêm phải không ? Sao em quan trọng hoá chuyện em có tật vậy ? Cái đó quan trọng bằng tình yêu của mình không ?

Anh ngừng lại thở dài :

-Em không hiểu gì về tình yêu của anh cả . Đúng là không hiểu . Khi phát

hiện ra tình trạng của em, anh giận ghê gớm . Anh thấy khổ tâm khi nghĩ trong lúc anh sống dư dả thì em chịu đựng cuộc sống tăm tối một mình . Tất cả những cái đó chứng tỏ em luôn hoài nghi anh . Thật là một sự xúc phạm. Anh buông cô ra, nói như giận :

-Không ngờ em nông cạn đến như vậy.

Thiên Hương dựa lưng vào thành giường cúi mặt nhìn xuống gạch suy nghĩ . Thái độ của Thiếu Giang làm cô sung sướng đến mức không tin mình hạnh phúc đến như vậy . Đồng thời cũng là cảm giác tủi nhục dày vò . Bây giờ cô không tương xứng với anh, dù chỉ một chút . Lấy nền tảng gì để hoà hợp đây ?

Trong cuộc đời của anh và cô hình như số phận không bao giờ ban cho sự công bằng cả . Lúc nào số phận cũng đặt cho cả hai ở vị trí khập khễnh nhau . Đến giờ, cô mới hiểu được tâm trạng bi đát của anh khi anh còn sống trong cuộc sống đen tối.

Một lát, Thiếu Giang quay lại nhìn cô . Dáng điệu buồn lặng của cô làm anh thấy đau lòng . Hình như Thiên Hương chưa bao giờ được hạnh phúc hoàn toàn cả . Ngày xưa thì do anh gây ra . Bây giờ là đến người khác . Cái nào cũng bất hạnh ghê gớm . Ý nghĩ đó làm anh xúc động cuộn cuộn đến nỗi anh đứng lặng trước mặt cô mà nhìn một cách yếu đuối.

Cả hai vô tình đứng đối diện nhau . Người này nhìn người kia mà không thấy mình mặc cảm , có lỗi . Nhưng không ai nói ra ý nghĩ của mình.

Thiên Hương chột tịt vào thành giường một mồi . Cử chỉ của cô làm Thiếu Giang sức nhớ ra tình trạng hiện tại của cô . Anh vội bồng cô đặt lên giường :

-Sao em đi đứng tự nhiên vậy ? Em chưa khỏe mà . Bây giờ trong mình em ra sao ? Có đau ở đâu không ?

-Không có . Em chỉ hơi chóng mặt thôi.

-Chứng tỏ em còn yếu lắm . Ngủ đi . Anh ngồi đây với em.

Thiên Hương cẩn thận kéo mền lên ngang ngực, nhắm mắt lại . Nhìn cô có vẻ thư thái hơn . Hình như cuộc nói chuyện vừa rồi đã cất đi gánh nặng trong cô.

Thiếu Giang chống cằm yên lặng nhìn Thiên Hương . Rồi anh nhẹ nhàng vén chiếc mền lên xem đôi chân cô . Đôi chân vẫn giữ dáng thon thon mịn màng và trắng ngần . Không có dấu tích gì cả . Vậy mà thực tế lại bị tật . Anh nhìn mãi miết và trầm ngâm suy nghĩ . Lúc này Thiên Hương bảo sẽ bị tật suốt đời . Nhưng anh không chấp nhận như thế . Anh sẽ làm đến cùng để lấy lại cho cô sự bình thường . Có điều giờ chưa phải lúc . Chắc chắn cô sẽ không chịu nổi một cuộc giải phẫu nào nữa . Mà anh thì không muốn cô có tâm lý nặng nề.

Thiếu Giang ngồi chìm đắm trong suy nghĩ, đến nỗi bà Thanh vào mà anh

cũng không hay . Bà nhìn qua Thiên Hương rồi lên tiếng :

-Nó ngủ lâu chưa cháu ?

Thiếu Giang hơi ngẩng lên rồi đứng dậy :

-Dạ, chỉ mới ngủ thôi . Cổ hơi chóng mặt.

-Nó còn yếu quá . Nằm lâu như thế mà vẫn không lấy lại sức . Như thế này, không biết nó có...

Bà bỏ giữa chừng câu nói, như sợ sự lo lắng như thế là vô ích . Thiếu Giang nhìn bà, con giận lại trở về . Nếu Thiên Hương được săn sóc kỹ ngay từ đầu thì bây giờ cô đã không mất sức trầm trọng như vậy.

Như hiểu ý nghĩ của anh, bà Thanh nói một cách tế nhị :

-Thật ra, gia đình bác vẫn làm mọi cách cho nó ăn uống đầy đủ . Có điều nó sa sút tinh thần, không cách gì giúp nó gượng dậy nổi . Con bé cứ càng ngày càng tiêu tụy đi . Như thế là nó phục hồi nhanh lắm rồi.

-Từ lúc đó tới giờ, cổ sống như vậy hờ bác ? Cổ không còn đi làm sao ?

Bà Thanh cười buồn :

-Khi nó bình phục, nó cũng ráng vượt qua mặc cảm để đi làm . Nhưng không biết có chuyện gì mà nó nghỉ làm . Nó không nói gì cả . Nhưng bác biết nó có chuyện gì đó nặng nề lắm.

-Bác không biết được sao ? Thiếu Giang hỏi một cách chú ý.

Thiếu Giang im lặng . Anh không hề ngạc nhiên về bi kịch của cô chút nào . Cuộc sống vốn là thế . Khi con người bất hạnh thì sẽ có rất nhiều thứ vùi dập . Có điều anh không chịu nổi khi xảy ra với cô . Cô vốn mong manh yếu đuối thì làm sao cô chịu nổi nghiệt ngã đó . Rất may bây giờ anh có mặt đúng lúc bên cạnh cô.

Chợt nhớ ra, anh ngẩng mặt lên định nói . Vừa lúc bà Thanh cũng nói trước :

-Trưa rồi, cháu về nhà nghỉ đi . Máy ngày nay cháu cứ vào đây hoài, không ảnh hưởng tới công việc sao ?

Thiếu Giang lắc đầu như không quan tâm :

-Dạ không sao . Con muốn đề nghị với bác tuần sau Thiên Hương xuất viện, con muốn bác để cổ ở nhà con.

Bà Thanh có vẻ bất ngờ và ngạc nhiên :

-Sao cháu nghĩ vậy ? Như thế bất tiện lắm . Phiền cháu thế là đủ rồi, còn dư luận nữa.

" Lại là những ý nghĩ đó . Thiếu Giang bực mình nghĩ thầm . Nhưng anh cố kềm chế để không thể hiện và nói như thuyết phục :

-Con chỉ muốn Thiên Hương sống đầy đủ tiện nghi, ngoài ra không quan tâm cái gì khác , thậm chí là dư luận . Con nghĩ bác cũng muốn cổ sung sướng hơn con nhiều . Bác nghĩ lại đi.

-Đúng . Bác còn muốn vậy hơn . Nhưng như vậy có tiện cho cháu không? ?

Nếu mai mốt cháu cưới vợ thì sẽ khó cho cháu . Bác không muốn con gái

bác ngăn trở như thế.

Thiếu Giang nói một cách cương quyết :

-Trước đây,tụi con cũng sắp cưới nhau đấy chứ . Bây giờ con cũng không thay đổi ý định . Con mong bác thuyết phục Thiên Hương giúp con.

Bà Thanh ngồi trầm ngâm suy nghĩ . Bản năng làm bà thấy vô cùng sung sướng . Thậm chí bà sẵn sàng van xin Thiếu Giang bảo bọc cho Thiên Hương . Nhưng khi nghĩ đến sự tật nguyên của cô . Bà chùng lại ngay và nói một cách thận trọng :

-Bác không dám mơ ước gì hơn như vậy . Nhưng con gái bác không bình thường như người ta,địa vị của cháu liệu có chấp nhận được sự khiếm khuyết như vậy không ? Cháu cứ để một thời gian nữa hãy quyết định.

Bà có suy nghĩ giống như Thiên Hương đã nói . Nhưng Thiếu Giang không quen thuyết phục dài dòng . Anh muốn chứng minh bằng việc làm hơn . Và anh nói một cách quyết định :

-Con muốn để Thiên Hương ở nhà con . Khi nào cô bình phục hẳn,tụi con sẽ tổ chức cưới . Con mong bác thuyết phục cô chứ đừng phân vân . Nếu bác có thái độ hoang mang thì chỉ làm khổ cô thôi.

Và anh im lặng như thể chuyện đã giải quyết xong . Bà Thanh thấy không còn gì để nói . Bà nghĩ một cách âu yếm về cá tính quyết đoán của anh,bây giờ cũng như trước kia,không thay đổi chút nào . Nếu bây giờ anh quay lưng với Thiên Hương,chắc chắn bà sẽ khổ hơn cả cô . Và bà chỉ có thể im lặng để mặc anh quyết định cuộc sống của cô.

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 13

Thiên Hương kiểm tra mình trong gương lần nữa rồi ngồi xuống trước bàn phấn . Cô lại ngược lên nhìn đồng hồ . Thiếu Giang vẫn chưa về .Anh bảo tối nay sẽ đưa cô đi ăn tối với ông John và vài người bạn . Cô đã lo lắng rất nhiều vì ông ta là giám đốc của công ty bên Mỹ qua . Một cuộc tiếp đón long trọng như thế mà cô thì đi đứng không bình thường . Cô sợ Thiếu Giang sẽ xấu hổ với mọi người . Cô đã cố tìm cách từ chối nhưng anh vẫn không thay đổi ý định . Cuối cùng cô chỉ còn cách khắc phục khuyết điểm của mình bằng y phục,dù không tự tin vào mình.

Nghe tiếng xe dưới sân,cô đứng dậy,thử đi trước gương và cô tuyệt vọng vô cùng khi đã cố gắng hết sức mà dáng đi của cô vẫn khập khễnh trông thật khó coi . Cô tuyệt vọng ngồi phịch xuống ghế,không đủ nghị lực vượt qua mặc cảm của mình.

Khi Thiếu Giang đi lên,cô ngược mắt nhìn anh,khuôn mặt đỏ như :

-Em nghĩ lại rồi anh . Chị Vân đi với anh là đủ rồi . Không cần phải có em đâu.

Thiếu Giang hiểu ngay tâm trạng của cô . Anh dịu dàng :

-Sao vậy em ? Không có gì phải ngại cả . Em đẹp đến thế này,tại sao em không tự tin ? Anh không muốn em cứ rúc ở nhà mãi . Buồn lắm.

Thiên Hương lắc đầu :

-Em không buồn đâu . Em thích ở nhà yên tĩnh hơn.

Thiếu Giang cười không tin :

-Trước đây,em xông xáo khắp nơi . Ở nhà mới là không hợp với em . Đừng như vậy mà em.

Thiên Hương rơm rớm nước mắt :

-Nhưng em thế này,người ta sẽ cười anh.

-Mặc kệ họ nghĩ gì . Anh không quan tâm . Anh thích em có mặt bên cạnh anh,ở chỗ nào anh đến.

-Anh không sợ bị Ông John coi thường anh sao ?

-Tại sao phải coi thường ?

-Vì anh có một người yêu thua kém mọi người . Và em thì không thể làm anh hãnh diện được.

Thiếu Giang mỉm cười :

-Em phóng đại khuyết điểm của mình rồi đó . Đừng quên em là một phóng viên rất thành công trong giao tiếp . Lý do đó không thuyết phục được anh đâu.

Thiếu Giang cương quyết kéo cô đứng lên :

-Đi nào,em.

Thiên Hương không từ chối được nữa . Cô bước theo Thiếu Giang đi xuống sân . Nhưng bước đi xiêu vẹo làm cô hoàn toàn mất tự tin . Và chính tâm trạng mặc cảm làm cô trở nên rụt rè,đánh mất phong cách rất nhiều.

Khi đến khách sạn,mọi người đã đến đầy đủ và ngồi một bàn ở nhà hàng .

Thấy Thiên Hương bấu chặt tay mình,Thiếu Giang vội choàng tay ngang người cô,cúi xuống :

-Đừng ngại em. Đừng để ý đến họ.

Nhưng Thiên Hương không thể nào tự nhiên được khi cô thấy mấy cặp mắt nhìn mình nửa ngạc nhiên nửa tò mò . Cô đi về phía bàn mà tay chân lạnh ngắt khô sở . Thiếu Giang càng có cử chỉ âu yếm với cô hơn . Thái độ của anh như không cho phép và cũng không chấp nhận bất cứ sự soi mói nào của người khác đối với cô.

Mọi người trong bàn lập tức giấu sự ngạc nhiên của mình và giữ phong cách lịch sự như không thấy có gì là bất thường ở Thiên Hương . Họ mỉm cười với thái độ tôn trọng khi Thiếu Giang giới thiệu cô là vợ sắp cưới của anh.

Thiếu Giang kéo ghế cho Thiên Hương . Cô vô tình ngồi đối diện với Tuyết Vân . Trong bàn chỉ có hai người là nữ nên cả hai như nổi bật lên . Thiên Hương bắt gặp ánh mắt của Tuyết Vân chiếu vào mình . Cô đọc thấy sự kiêu hãnh và nhạo báng trong cái nhìn ấy . Nếu là trước đây cô sẽ không nhường nhịn và tha thứ nhưng bây giờ thì cô thật sự bị trúng tủ và cô ta càng hoạt bát tự tin thì cô càng rút vào im lặng.

Một lát sau,ông John xuống . Đó là một người đàn ông lớn tuổi,tóc bạc im và cao lớn lạ thường . Ông ta ngồi vào bàn và bắt tay mọi người .Thậm chí xin lỗi vì sự chậm trễ của mình . Ông ta đề nghị ăn tại nhà hàng này vì đã trễ giờ . Trong khi Thiếu Giang đã đặt bàn trước ở nhà hàng khác . Nhưng anh không hề tỏ ra lúng túng và rất thoải mái với sự thay đổi bất ngờ này.

Mọi người nói chuyện bằng tiếng Anh . Tuyết Vân đã tỏ ra rất xuất sắc trong vai trò trợ lý giám đốc và là một phụ nữ giỏi ngoại giao . Cô nói chuyện nhiều với ông John về lĩnh vực kinh doanh và tỏ ra trộ hẫn Thiên Hương vì vẻ hoạt bát.

Lúc đầu,Thiên Hương chìm đắm trong tâm trạng mặc cảm nên tỏ ra rụt rè thiếu bản lĩnh . Nhưng khi cô cảm nhận được sự cố tình hạ bệ của Tuyết Vân thì cô chợt tự ái và tìm mọi cách thể hiện mình . Cô không cần mọi người chú ý mà chỉ muốn Thiếu Giang hãnh diện về mình . Và cô bắt đầu tham gia nói chuyện.

Chỉ một lát sau,Thiên Hương đã khéo léo tách ông John và mọi người ra khỏi Tuyết Vân . Vô tình họ lại tập trung sự chú ý vào cô hơn . Là một phóng viên dĩ nhiên kiến thức của cô bao quát chứ không chuyên sâu về

kinh doanh như Tuyết Vân . Và cô nói với khách mọi lĩnh vực mà cô hiểu biết về nước Mỹ . Không chỉ mình ông John mà mọi người đều ngạc nhiên về vẻ duyên dáng, linh hoạt của cô . Ông John nâng ly mời cô với vẻ khâm phục và nói đầy tình cảm :

-Cô hiểu về nước tôi nhiều lắm . Tôi rất vui và cảm động . Nói chuyện với cô thật là thú vị.

Thiếu Giang quay mặt nhìn chỗ khác cố giấu một nụ cười . Anh hiểu tại sao Thiên Hương đột nhiên thay đổi như vậy . Anh không làm gì để khuyến khích Tuyết Vân . Nhưng sẽ rất hoang ngênh nếu vì cô mà Thiên Hương nổi giận kiêu đó . Để cô tự ái dù sao vẫn hay hơn là thái độ mặc cảm . Và chính anh cũng hãnh diện về vẻ duyên rũ của cô.

Trong bàn không ai hiểu được sự đối nghịch giữa hai người phụ nữ trừ Thiếu Giang . Anh nhìn Thiên Hương khích lệ . Ánh mắt bộc lộ một tình cảm sâu sắc mà chính anh cũng không hay . Tuyết Vân liếc nhìn khuôn mặt anh . Vẻ mặt cô càng lúc càng tối sầm lại . Cô cảm giận hai người đến mức không kèm chế nôi và ngồi im một cách gượng gạo.

Bữa tiệc kéo dài hơn hai giờ . Cuối cùng một người đề nghị qua phòng bi da . Nhưng Tuyết Vân phản đối bằng một nụ cười tươi tắn và đầy ác ý :

-Sao lại chơi như thế ? Ông John rất thích khiêu vũ . Chúng ta ra sàn nhảy đi.

Mọi người tán thành ý kiến của cô . Ông John có vẻ hài lòng vì Tuyết Vân đã đề tâm nghiên cứu sở thích của mình . Ông khen cô một cách gián tiếp qua Thiếu Giang :

-Cậu có một trợ lý thông minh và chu đáo lắm . Rất tốt . Rất tốt.

Thiếu Giang mỉm cười :

-Cô ấy giúp tôi được rất nhiều việc đấy , thưa ông.

Ông John gật đầu liên tục mấy cái như rất tin . Ông định đứng lên mời Tuyết Vân ra sàn nhưng cô đã quyết bằng cách đứng lên đi về phía quầy . Khi cô quay lại thì đã thấy ông đứng bên cạnh Thiên Hương chìa tay ra :

-Mời cô.

Tuyết Vân giấu nụ cười tinh quái khi nhìn Thiên Hương . Mặt cô đỏ như gấc . Cô cười gượng gạo :

-Xin lỗi . Tôi không được khỏe . Cảm ơn ông.

Thiếu Giang cười trầm tĩnh , nói vô thưởng vô phạt :

-Cô ấy không thể vận động mạnh được ông ạ.

Anh quay qua Tuyết Vân :

-Cô Vân tiếp ông John thay Thiên Hương nhé . Nhờ cô một chút.

Mọi người trong bàn nhìn Thiên Hương với vẻ ái ngại, chỉ có ông John và người trợ lý của ông ta là không biết gì . Ông ta đưa Tuyết Vân ra sàn nhảy . Trong bàn ngồi lại lác đác vài người . Rồi họ cũng tham gia cuộc vui . Còn

lại hai người Thiên Hương ngồi gục mặt nhìn xuống tay mình im lặng .
Thiếu Giang xoa nhẹ vai cô :
-Đừng buồn vậy em . Hay là anh đưa em về . Chịu không em ?
Thiên Hương lắc đầu :
-Về như thế bất lịch sự lắm . Ở vị trí của anh thì càng không thể . Mình cứ ngồi lại đi anh.
-Anh sẽ xin lỗi ông ấy sau . Chủ yếu là ý thích của em thôi.
Sự sẵn đón của anh làm Thiên Hương vừa xúc động vừa tủi thân . Bất giác mắt cô ngân ngấn nước :
-Em cản trở anh nhiều quá phải không ? Có em chỉ làm anh bị vướng víu thôi.
Thiếu Giang lắc đầu phủ nhận ngay :
-Anh thích có mặt em ở bất cứ chỗ nào anh tới . Em phải hiểu như vậy . Không có em anh cũng không vui đâu.
Thiên Hương tin điều đó . Nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy ái ngại,mặc cảm . Cô không muốn nhận sự hy sinh đó một cách vô tâm . Nghĩ vậy,cô ngược lên cổ mỉm cười :
-Em biết anh thích nhảy lắm . Anh cứ ra ngoài đó đi . Em ngồi nhìn anh nhảy cũng được . Em thích vậy lắm.
Nhưng Thiếu Giang lập tức lắc đầu :
-Thích gì kỳ vậy ? Anh chán mấy thứ đó rồi.
-Có phải vì anh ngại với em không ?
Thiếu Giang trả lời bằng cách đỡ cô đứng dậy :
-Mình về trước đi em . Dù sao anh vẫn thích không khí ở nhà mình hơn,ở đây ồn ào quá.
Thiên Hương ngược lên như tìm hiểu ý nghĩ của anh . Cô chỉ thấy cái nhìn tĩnh lặng và chân thật dành cho mình . Cô hiểu Thiếu Giang nói thật . Và cô cũng chỉ muốn rời khỏi đây . Chỉ khi ở nhà,cô mới thật sự thoải mái mà thôi.
Khuya,khi cô chuẩn bị đi ngủ Thiếu Giang bước vào phòng cô :
-Vẫn chưa ngủ à ? Sao em thức khuya vậy ?
Thiên Hương bỏ kẹp tóc xuống bàn phấn,ngược lên với anh cười dịu dàng :
-Anh còn thức khuya hơn em nữa . Sao anh không ngủ đi.
-Anh qua xem em thế nào.
Thiếu Giang ngồi bên giường,yên lặng nhìn cô một lúc rồi cười với vẻ âu yếm đặc biệt.
-Em tuyệt lắm . Lúc này nhìn em nói chuyện với họ,anh chợt khám phá em có khiếu ngoại giao lắm . Và như thế,khuyết điểm của em không đáng kể . Anh muốn em phải tự tin lên . Được không em ?
-Vâng.
Thiên Hương trả lời bằng cái gật đầu . Cô quá nhạy cảm để hiểu Thiếu

Giang muốn nâng đỡ tinh thần cô . Đó là hình thức để anh kéo cô rời khỏi thế giới nhỏ nhoi đầy mặc cảm của cô . Nhưng hiểu để mà hiểu . Giữa sự nhận thức và bản năng là hai vấn đề không thể bổ sung cho nhau . Mà cô thì đã quá tuyệt vọng với hoàn cảnh của mình.

Khi một người đã từng thành công, thì sự thất bại sẽ làm người ta đau khổ gấp mấy lần . Thiên Hương cũng không nằm ngoài tâm lý đó.

Cô đợi Thiếu Giang ra khỏi phòng , tắt đèn, ngồi một mình trên giường . Bây giờ chỉ còn lại một mình, cô lặng lẽ nhớ lại chuyện lúc nãy và lại khóc thôn thức vì đau khổ.

Tuyết Vân đã cho cô thấy thân phận của cô bây giờ . Thiếu Giang cần phải có một người vợ hoàn mỹ bên cạnh . Và nếu không hoàn mỹ thì cũng đừng có tật như cô . Quả thật cô không sao chịu nổi cảm giác lúc đó . Khi cô bước vào nhà hàng thì hầu như đều thấy ánh mắt kỳ lạ của mọi người nhìn mình . Lúc đó, cô gai cả người mà không biết tránh đi đâu cho được.

Tối nay, cô thấy mình thất bại hoàn toàn, và ý nghĩ rời xa Thiếu Giang càng thúc giục dữ hơn.

Buổi sáng, khi Thiên Hương thức dậy thì Thiếu Giang đã đến công ty . Cô ăn sáng qua loa rồi đi lên phòng . Sáng nay, cô vẫn còn bần thần vì những suy nghĩ đêm qua . Cô giống như con cá mắc cạn vì chính những ý nghĩ của mình.

Chợt có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ . Thiên Hương bước ra mở . Người phụ nữ giúp việc nhìn thoáng đôi chân cô, rồi lập tức ngó chỗ khác . Bà ta nói một cách lễ phép :

-Dạ, có cô Tuyết Vân đến, đang chờ cô dưới nhà đây cô ạ.

Thiên Hương hơi ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu.

-Dì lấy nước giùm con . Con sẽ xuống ngay.

-Dạ.

Bà ta đi rồi, cô đến trước bàn phấn nhìn mình một hồi rồi thở dài đi xuống .

Người khách không mời này không làm cho cô hứng thú chút nào.

Tuyết Vân đang ngồi ở salon . Cô ta cố ý nhìn chăm chăm Thiên Hương khi cô bước xuống cầu thang . Cách cô ta cố lưu ý sự tận nguyên của mình làm Thiên Hương giận run lên . Cô lấy vẻ đàng hoàng của một bà chủ nhà đến ngồi xuống đối diện với khách, mỉm cười như không :

-Chào chị . Sáng nay chị không đến công ty à ?

-Tôi ghé qua đó lúc nãy rồi , sẵn đi công chuyện nên tạt qua thăm cô một chút.

-Vậ à ? Chị uống nước đi.

-Cảm ơn.

Nhưng Tuyết Vân vẫn không đụng đến ly nước . Cô nhìn quanh, rồi bất chợt quay lại :

-Sống ở đây,cô có thấy thoải mái không ?

Thiên Hương không hiểu cô ta muốn ám chỉ gì,nhưng cũng trả lời vững vàng :

-Ở đây thoải mái hơn ở nhà tôi . Tôi thích lắm.

-Ồ... cũng đúng thôi . Nhà bên kia có vẻ chật hẹp quá.

-Vâng.

-Chưa cưới mà ở như vậy cũng kỳ thật . Nhưng thời buổi bây giờ hơi đâu mà để ý dư luận ,người ta cười mãi rồi cũng chán thôi.

Thiên Hương tỉnh bơ :

-Vâng . Chúng tôi cũng nghĩ thế,miễn là người trong cuộc thấy sung sướng,còn tôi không quan tâm dư luận.

-Ồ... chuyện trong nhà thì không cần phải quan tâm thật . Nhưng ra ngoài xã hội thì không nên phớt lờ tất cả . Nhất là người có địa vị như anh Giang.

Cô ta ngừng lại,rồi đột ngột đổi giọng :

-Hôm qua,sao cô về sớm thế ? Anh Giang là chủ nhà,anh ấy phải có bổn phận phải tiếp khách,thế mà bỏ về . Tối qua,ông John có vẻ bất mãn lắm đấy.

-Vậy à ? Lúc đó tôi không khỏe nên muốn về sớm . Anh Giang bảo sẽ xin lỗi ông ấy sau . Tôi nghĩ ông ấy không phải là người cố chấp.

-Tất nhiên rồi . Nhưng nếu cô cứ cản trở anh ấy kiểu đó mãi ,tôi sợ ảnh hưởng đến uy tín ảnh đó . Cô có nghĩ ra không ?

Thiên Hương cười cố ý không trả lời . Từ nãy giờ,Tuyết Vân tấn công cô ráo riết . Cô ta gần như đến để hỏi tội và khuyên bảo cô . Cô ta đi quá giới hạn của một trợ lý,nhiệt tình đến mức xâm phạm chuyện riêng của người khác . Đúng là đáng ghét.

Thái độ của cô làm Tuyết Vân như bị khiêu khích . Và cô như cháy lên vì sự căm ghét bộc phát dữ dội . Cô hỏi tới một cách khiêu khích :

-Thế nào,cô có nghĩ ra không ?

-Tôi không phải là mẫu người cản trở sự thăng tiến của chồng mình . Chị có thể yên tâm . Và lại bên cạnh anh Giang còn có một trợ lý giỏi như chị làm sao mà ảnh mất uy tín được . Đúng không nhỉ ?

Tuyết Vân thoáng lặng người vì bị châm chích . Cô ta cười gằn :

-Tất nhiên rồi . Vì cuộc sống của tôi phụ thuộc vào công ty mà . Vì vậy tôi phải lo lắng mọi mặt chứ.

Thiên Hương nhẹ nhàng :

-Chị lo như thế là quá thừa rồi đó . Chị có thấy thế không ? Tôi nghĩ mọi việc không đến nỗi trầm trọng vậy đâu.

Tuyết Vân làm thinh . Cô ngả hẳn người ra ghế,khoanh tay trước ngực,cử chỉ hết sức thoải mái,như ở nhà mình . Cô đang tự trấn tĩnh mình,và cố không để bị chọc tức nữa . Thật ra,cô đến đây đâu chỉ đơn thuần là nói tay

đôi với Thiên Hương.

Tuyết Vân cười một cách thư thái và thờ nhẹ :

-cô có biết tôi đến làm gì không ?

-Để nhắc tôi phải làm tốt vai trò của tôi là không được làm mất mặt anh Giang.

-Cái đó là chuyện nhỏ . Tôi muốn nói chuyện khác lớn hơn . Đáng lẽ đã nói rồi,nhưng chưa có dịp . Tại có chuyện tối qua nên tôi phải nói,để cô kịp thời dừng lại.

Khuôn mặt Thiên Hương điềm nhiên :

-Chị nói đi.

-Trước hết,cô đừng có thành kiến với tôi như vậy . Có thể trước kia mình đối nghịch nhau,nhưng bây giờ thì hết rồi . Tôi không còn tình cảm riêng gì với anh Giang hết . Mà nếu có đối thủ thì đó là người khác chứ không phải cô.

-Chị nói gì ?

-Thật ra,tôi rất ngạc nhiên khi anh Giang đưa cô về đây . Anh ấy thay đổi như chong chóng ấy . Chỉ cách đây hai tháng còn tính chuyện nghiêm chỉnh với người khác . Bây giờ lại quay trở lại cô . Tôi thật không hiểu được.

Tim Thiên Hương như ngừng lại ,đau nhói . Cô hoàn toàn không nghi ngờ ác ý của Tuyết Vân . Vì đâu phải cô không biết trước đây anh sống như thế nào . Có điều là cô không ngờ anh đã có người khác . Thiếu Giang giấu kỹ quá làm sao cô biết được.

Thấy sắc mặt tái nhợt của cô,Tuyết Vân nói với vẻ thản nhiên :

-Tôi không biết bây giờ anh nghiêm chỉnh với ai ,cô hay là cô gái kia . Tôi không hiểu và cũng không ghét ai . Có điều cô có biết điều này không ? Nếu cô bám lấy anh có nghĩa là cô hại anh đó . Vì cô ta hoàn hảo lắm . Tôi cũng không bằng đâu.

Cô ngừng lại một lát,tư lự :

-Xin lỗi nghe Thiên Hương . Tôi không cố ý chạm vào chỗ đau của cô .

Nhưng sự thật dù có trần trụi mấy cũng là sự thật ,đó là cô không bình thường như người khác mà địa vị của anh Giang thì cần phải có một người thật tương xứng.

-Đúng . Tôi không nghi ngờ điều đó đâu ,hiển nhiên là thế rồi . Có điều,động lực nào đã khiến chị nói chuyện này với tôi ?

Tuyết Vân thản nhiên như đã chuẩn bị trước :

-Nhiều lắm . Tôi lo cho anh Giang cũng có,ganh tị với cô cũng có . Vì lòng tốt với cô ta cũng có . Thật ra cô ta hơn cô rất nhiều,và cũng không có lỗi gì. Nếu vì một người thua kém mình mà bị bỏ rơi,tôi thấy cũng tội cho cô ta . Nhưng trên hết là tội cho Thiếu Giang.

Mặc dù cố giữ bình tĩnh nhưng Thiên Hương cũng không phải là đá . Cô bị đánh gục hoàn toàn bởi dẫn chứng về sự thiếu thành thật của Thiếu Giang .

Giờ đây, cô hoàn toàn mất niềm tin vào anh, và đâm ra nghi ngờ điều mà anh gọi là tình yêu. Cái đó là yêu hay thương hại? Rồi đến lúc nào đó anh phải đứng trước sự lựa chọn. Lúc đó, anh sẽ chọn ai?

Tuyết Vân nói thẳng thừng:

-Tôi vừa là người trong cuộc, vừa là người ngoài cuộc nên tôi nhìn rất rõ là cô chỉ làm hại anh Giang thôi.

Cô ngừng lại quan sát phản ứng của Thiên Hương không thấy gì ngoài đôi môi mím chặt của cô ta, cô ta thản nhiên nói tiếp:

-Trong một xã hội chuộng sự hào nhoáng, người phụ nữ làm đẹp cất lực chưa chắc đủ để ông chồng hãnh diện, nói gì là bị "khác người" như cô. Đừng để anh Giang mất mặt với bạn bè. Hãy đem lương tâm ra nghĩ cho anh ấy đi.

Tôi khuyên thật đó.

-Tôi không ngờ những điều chị nói. Cảm ơn chị.

-Thế cô quyết định thế nào?

-Xin lỗi. Vì ngay bây giờ, tôi không thể thỏa mãn trí tò mò của chị được.

Tuyết Vân nhún vai:

-Tùy cô. Còn tôi thì... những điều cần nói, tôi đã nói rồi. Sau này có gì, anh Giang cũng không có lý do trách tôi.

Cô suy nghĩ một lát rồi lại nhún vai:

-Nếu mỗi lần đi theo anh Giang giao tiếp, cô đều bắt anh ấy ngồi một mình bên cạnh cô, thì làm sao anh ấy có dịp tiếp xúc với nhiều người? Thậm chí giải trí cũng không được. Cô không sợ làm ảnh chán sao?

-...

-Đó là chưa kể đến chuyện đi đâu xa. Nếu theo anh ra nước ngoài mà cô đi đứng kiểu như thế thì thật khổ cho anh.

Thiên Hương lặc giọng:

-Có lẽ chị nên dừng lại trước khi quá muộn. Chị nghĩ tôi không hề biết phản ứng sao? Không cần phải chà đạp người khác vậy đâu.

-Tôi đâu có ý chà đạp hay xúc phạm cô. Tôi chỉ nói thật mà thôi. Sự thật mà. Dễ làm mất lòng người khác lắm. Nhưng tính tôi quen nói thẳng rồi.

Thiên Hương lạnh lùng:

-Cảm ơn chị. Nhưng hình như chị đi hơi lâu rồi đó, đang giờ làm việc kia mà.

Tuyết Vân nhún vai không trả lời. Cách đui đàng thẳng thừng của Thiên Hương không làm cô tự ái. Nếu tự ái thì cô đã không đến đây rồi.

Cô đi ra cửa với nụ cười mãn nguyện. Cái gì cô không được thì chắc chắn Thiên Hương cũng không được quyền có. Thà cô nhìn Thiếu Giang đau khổ chứ không chịu để anh có hạnh phúc với Thiên Hương như thế bất công lắm.

Thiên Hương chờ Tuyết Vân ra cổng. Cô chạy xiêu vẹo lên phòng mình.

Ngồi lặng nhìn mình trong gương. Bây giờ thì cô suy sụp đến mức không có

thứ nghị lực nào giúp cô gượng lại nữa.

Buổi trưa,khí Thiếu Giang đi vào phòng,cô nhắm mắt như ngủ . Thiếu Giang vô tình không thấy đôi mắt đỏ mọng của cô . Anh đi ra ngoài,khép cửa lại,sau đó lại đi đâu đó . Cô nghe tiếng xe dưới sân nhưng không chạy ra nhìn.

Lạ thật . Khi đã không còn tin thì bất cứ hành động nào của anh cũng làm cô nghi ngờ . Thái độ của anh làm cô lý giải rằng sau chuyện hôm qua,anh tìm cách tránh đi với cô ra ngoài . Nhưng vì còn ngại nên anh không nói thẳng . Nếu thật sự quan tâm đến cô thì anh đã gọi cô dậy rồi.

Chợt có tiếng chuông reo . Thiên Hương uể oải ngồi lên nhấc ống nghe :

-A lô.

-Xin lỗi . Cho gặp anh Giang một chút.

-Anh ấy vừa đi ra ngoài . Chị có gì cần nhắn không ?

-Đi lâu chưa chị ?

-Khoảng mười phút . Có gì chị cứ nhắn . Ảnh về tôi sẽ nói lại với anh ấy.

Bên kia im lặng khá lâu . Rồi giọng đầy thắc mắc :

-Xin lỗi . Chị là gì của anh Giang vậy ?

Thiên Hương không trả lời . Tự nhiên cô gác máy thần thờ ngồi nhìn điện thoại . Cô không hiểu tại sao mình làm như vậy . Có điều câu hỏi tò mò của người lạ nào đó làm cô chịu không nổi.

Cô đứng dậy,lẳng lẳng nhìn căn phòng,rồi mở tủ lấy vài món đồ . Cô không thấy mình làm vậy là hấp tấp,vội vã . Những gì cần thì vẫn phải giải quyết . Nếu không có nghị lực để dứt bỏ lúc này,cô sợ mình sẽ mãi mãi chịu sống đau khổ rồi kéo theo cả Thiếu Giang.

Cô về nhà,khóc một trận với mẹ mình trước khi thay đổi để sống riêng trong cuộc sống tẻ nhạt không tránh khỏi .

Mùa Thu Hoa Tím

Chương 14

Chuyến phà sắp rời bến . Những hành khách đi trễ hồi hả chạy xuống cho kịp . Thiên Hương cũng vậy . Nhưng khi người khách cuối cùng đã nhảy lên phà rồi,cô vẫn còn đứng tần ngần trên bờ,nhìn chiếc phà tách bến . Cô không có khả năng và cũng không dám nhảy xuống như họ.

Một người thanh niên đứng bên lan can chợt nhìn thấy cô . Anh ta nhanh nhẹn phóng mình trở lên bờ trước bao nhiêu cặp mắt ngạc nhiên và hoảng hốt của hành khách . Thiên Hương cũng quay lại nhìn anh chàng liêu lĩnh ấy

. Cô chợt buông xuôi tay, đứng ngẩn người khi nhận ra đó là Đức Thiện .
Anh ta đứng trước mặt cô ,hất mớ tóc rối tung.
-Không ngờ gặp Hương ở đây . Hương đi đâu vậy ?
Thiên Hương trả lời bằng câu hỏi :
-Sao Thiện gan quá vậy ? Rủi hột chân thì sao ?
-Thấy Hương tôi nhảy bừa lên,không nghĩ gì hết . Nếu sợ thì chắc đã rớt xuống dưới rồi.
Anh ta khoát tay :
-Đứng ở đây nằng lăm ,mình lên kia đi.
Cả hai quay trở lên nhà chờ . Đức Thiện đỡ lấy chiếc giỏ trên vai Thiên Hương :
-Đề tôi . Sao Hương xách nặng như vậy ? Mà lại đi một mình,bác đâu mà để Hương đi đứng thế này ?
-Mẹ tôi bận .- Thiên Hương trả lời nhát gừng và hỏi lại :-Thiện đi đâu vậy ?
-Đi công tác . Còn Hương ?
-Về quê.
-Về quê à ? Ở chơi bao lâu ?
-Cũng chưa biết nữa.
-Hương nói chính xác đi . Mai mốt tôi ghé đón.
Thiên Hương lập tức lắc đầu :
-Thôi đừng . Vì tôi sẽ ở lại lâu lắm.
Cả hai ngồi xuống dãy ghế . Đức Thiện đến mua cho cô lon pepsi . Anh ta ngồi xuống bên cô,im lặng một lát,rồi trở lại vấn đề :
-Lát nữa đưa Hương đi . Được chứ ?
-Thiện không đi công tác sao ?
Đức Thiện khoát tay :
-Có mấy thằng bạn xuống trước rồi,tôi thế nào cũng được . Nhưng bỏ Hương một mình thế này tôi không yên tâm.
-Tôi đâu phải là con nít.
-Nhưng mà Hương...
Đức Thiện im bật,lúng túng nhìn ra chỗ khác . Thiên Hương cười nhẹ :
-Tôi đi đứng không giống người khác,đúng không ?
-Xin lỗi . Tôi chỉ lo cho Hương thôi.
-Không sao . Tôi quen rồi.
Cô hơi nghiêng đầu nhìn xuống lon nước trên tay mình . Im lặng . Đức Thiện có vẻ bối rối một chút,anh ta nhỏ giọng :
-Lúc này,Hương vẫn bình thường chứ ?
-Vẫn bình thường.
-Đôi lúc... đôi lúc tôi muốn gặp Hương.
Thiên Hương chỉ cười ,không trả lời . Anh ta tư lự một lát rồi nhìn cô một

cái :

-Nãy giờ Hương không tránh mặt mà còn ngồi chuyện trò với tôi .thật không dám tin . Hương hết thành kiến với tôi rồi chứ ?

-Tôi không thành kiến gì cả . Nhưng lúc đó tôi hoảng loạn quá . Không phải chỉ một mình Thiện mà tôi muốn tránh tất cả bạn bè,giờ thì bình thường lại rồi.

Vừa nói cô vừa quan sát Đức Thiện . Trông anh ta đã khá hơn lúc trước . Có lẽ sau cú sốc dữ dội đó,anh ta bắt đầu lấy lại thăng bằng . Cái chết của ông Quý là một sự trừng phạt lương tâm đối với anh ta . Còn sự tạt nguyên của cô thì làm anh ta thương xót . Nhưng cô đâu cần cái đó.

Đức Thiện lên tiếng :

-Hương về quê làm gì vậy ?

-Chỉ chơi thôi.

-Vậy bao giờ về thành phố ?

-Lúc này Thiện đã hỏi rồi

-Nhưng Hương trả lời mơ hồ quá . Hương có định đi làm lại không ?

Thiên Hương cười thản nhiên :

-Thiện cũng biết đó . Ngoại hình của tôi thế này còn chỗ nào muốn nhận tôi nữa.

-Nếu Hương đồng ý,tôi sẽ xin cho Hương vào công ty may của bác tôi . Ở đó đang cần một người thiết kế . Công việc đó không đòi hỏi ngoại hình đâu.

-Cảm ơn Thiện . Nhưng tôi không cần gì cả.

Đức Thiện buông thông :

-Hương lúc nào cũng phủ nhận người khác . Trên đời này,Hương cần ai chứ ?

Thiên Hương cười buồn . Người mà cô cần như hơi thở của mình thì lại không dám phiêu lưu . Đúng như anh ta nói . Trên đời này,cô không thể dựa vào ai cả.

Cô hồ hững xoay lon nước trên tay . Đức Thiện nhìn chăm chăm bàn tay cô những ngón dài mảnh mai của cô.

Phà cập bến . Thiên Hương có vẻ không muốn nói chuyện nữa . Cô ngược lên nhìn ra sông rồi đứng lên . Đức Thiện cũng miễn cưỡng đứng lên theo . Anh ta cẩn thận vịn tay cho cô bước xuống cầu nhưng cô khoát tay từ chối :

-Không sao đâu . Tôi tự đi được . Lúc này,tôi cũng đi một mình đó thôi.

Đức Thiện buông cô ra ,lặng lẽ đi chậm chậm bên cạnh cô . Xuống phà anh đứng bên cạnh cô ở khung cửa,im lặng nhìn ra sông . Thiên Hương cũng tì tay trên khung sắt nhìn lơ đãng ra phía trước . Một lát,cô chột ngược lên :

-Lúc này,anh Hoài sống thế nào ?

-Ảnh lên giám đốc rồi . Hai anh em tôi hay nhắc đến Hương lắm . Hương này !

-Thiện nói đi.

-Hương không nghĩ đến chuyện lập gia đình sao ?

Thiên Hương nhướn mắt như nghe một chuyện khôi hài nhưng chỉ lắc đầu .

Đức Thiện hiểu ngay ý nghĩ của cô . Anh ta nói nghiêm trang :

-Hương cứ nghĩ khuyết tật của mình là cái gì đó ghê gớm . Nhưng có những người không quan trọng nó đâu . Nếu tôi yêu người nào đó ,thì dù cô ấy bất thường tôi vẫn chấp nhận được.

-Tôi nghĩ con trai phóng khoáng như anh, trên đời chắc chỉ có vài người

-Hương làm rồi,rất nhiều đấy . Và nếu cứ mặc cảm như vậy,Hương vô tình hại luôn cả những người yêu quý mình đó.

Câu nói của Đức Thiện làm Thiên Hương thoáng nhói tim . Tự nhiên cô nghĩ ngay đến Thiếu Giang . Có khi nào cô đã hại anh không ? Bỏ đi thế này, liệu có làm Thiếu Giang suy sụp không ?

Nhưng cô lắc đầu không tin . Nếu cô đeo bám theo thì mới là gánh nặng của anh . Làm cho anh suy sụp . Có khi người ta phải biết hy sinh chứ.

Cô đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà không nhớ là có Đức Thiện đứng bên cạnh . Cử chỉ xa vời của cô làm anh ta đâm ra e ngại, không dám nói gì để làm phiền cô.

Khi lên bờ ,Đức Thiện nói như đề nghị :

-Tôi đưa Hương đến nhà Hương được không ?

Thiên Hương lắc đầu :

-Tôi chỉ muốn đi một mình thôi . Chào Thiện nghe.

Nói xong,cô vẫy một chiếc xe . Rồi quay lại Đức Thiện,cô đặt nhẹ tay lên vai anh ta :

-Đừng nghĩ gì nữa Thiện ạ . Quên hẳn chuyện lúc trước đi . Tôi nói thật đó. Đức Thiện chưa kịp trả lời thì cô đã bước lên xe, để lại anh ta đứng ngẩn ngơ bên đường nhìn theo cô.

Thiên Hương hơi ngoái lại nhìn anh ta . Cô có cảm tưởng anh ta là gạch nối cuối cùng giữa cô với cuộc sống trước đây . Một cuộc sống có lúc vinh quang,có lúc cay đắng . Còn từ đây trở về sau cô sẽ bắt đầu cuộc đời mới,âm thầm buồn tẻ nhưng yên ổn.

Cô có cảm tưởng như mình là một người lính thất trận và tìm một nơi ở ẩn để chôn vùi quá khứ sống động của mình . Cô mới hai mươi bảy tuổi,còn quá trẻ để sống một cuộc đời ẩn dật . Nghĩ thật là buồn . Nhưng định mệnh đã vậy rồi có vùng vẫy cũng không được.

Thiên Hương về đến nhà ngoại thì trời đã tối . Con đường vào nhà rền rĩ những tiếng kêu của dế và ếch nhái . Đã vậy cơn mưa lúc chiều còn rơi rớt lại những giọt lâm râm làm ẩm ướt lối đi vốn đã tắm tối . Tất cả làm cô thấy xuống tinh thần vô cùng.

Cả nhà sững sốt khi thấy cô về . Bà ngoại chăm chút dọn bữa cơm tối cho cô

,săn sóc cô như khi cô còn nhỏ . Chỉ có bà mợ dâu là sầm mặt xuống lo ngại ,khi nghe cô nói bỏ thành phố về đây.

Đêm đó,nằm bên ngoại Thiên Hương lại khóc một mình . Cô vừa về đã gặp phải một sự phản đối ngấm ngấm của bà mợ . Cô hiểu rằng ngay cả nơi cuối cùng này,cô cũng sẽ không được yên ổn như mong muốn . Trong đầu cô lại nghĩ đến chuyện ra đi .Chưa biết là sẽ đi đâu nhưng chắc chắn đây không phải là nơi để mình có thể trốn tránh.

Sáng hôm sau,cô dậy rất sớm,khi trời còn lạnh hơi sương . Cô bước ra sân nước rửa mặt rồi ngồi thẫn thờ nhìn bóng cây đen thẫm ngoài vườn . Bắt đầu một ngày mới,với cuộc sống mới thật không phải là dễ dàng . Chỉ một chuyện quên đi quá khứ cũng đã là khó khăn . Bây giờ bắt mình làm quen với cuộc sống mới,thật bi đát như tuổi đã về già . Ý nghĩ đó làm cô lại khóc một mình.

Có tiếng chân đi ra . Thiên Hương vội chùi nước mắt đứng lên . Bà mợ ra múc nước đổ vào ấm . Bà nhìn Thoáng Thiên Hương nhưng không nói gì . Thiên Hương nói khẽ :

-Mợ nấu nước phải không ? Để con làm cho.

-Thôi được rồi.

Rồi bà đi vào nhà . Thiên Hương khẽ thở dài . Cô khắp khểnh đi vào buồng lau mặt . Cô úp mặt trong khăn thật lâu,nước mắt từ từ thấm vào khăn và lau khô khuôn mặt cô . Cô chờ cho mình thật bình thường rồi mới đi ra ngoài bắt đầu phụ công việc.

Nhưng cái cô đón nhận được chỉ là sự ghẻ lạnh của mợ út . Bà ta không hề nói một câu khó chịu với cô,nhưng không để cô đụng vào bất cứ việc gì kèm theo là thái độ yên lặng đến lạnh lùng . Một thái độ không dễ gần và chỉ làm người ta lúng túng khổ sở.

Suốt một tuần,cô sống dè dặt như thế . Bên cạnh sự yêu thương của ngoại là thái độ đối nghịch ngấm ngấm của bà mợ . Cô cảm thấy bất ổn mà không thể làm gì khác được . Trong đầu cô hình thành ý nghĩ lại bỏ đi . Nhưng cô không hề có tư tưởng trở về thành phố . Cô sợ khi gặp Thiếu Giang rồi mình sẽ không đủ can đảm rời xa anh nữa.

Những lúc chỉ có một mình,cô miệt mài viết báo và gởi tất cả những bài viết đó về tòa soạn cũ . Cuộc sống bây giờ nếu không viết lách cô không biết làm gì nữa . Cô vừa viết vừa nhớ Thiếu Giang . Có lúc cô nhớ đến mức giữa chừng trang viết,cô gục xuống bàn im lìm nhìn mặt giấy . Những lúc như vậy,cô phải vật lộn với mình để đừng trở về tìm anh.

Mới chỉ hai tháng mà Thiên Hương cảm thấy như nghiệt thử . Nỗi nhớ Thiếu Giang cộng với sự đố kỵ của bà mợ làm cô không chịu đựng được nữa . Khi cô mới xuống,bà tỏ thái độ không thích bằng sự im lặng lạnh nhạt . Nhưng càng ngày bà càng ghét bỏ ra mặt . Đối với bà,Thiên Hương chẳng khác nào

một gánh nặng, một chiếc gai trong mắt bà, mà bà không làm cách nào để tổng cổ cô ra khỏi nhà.

Cô rất hiểu điều đó và buồn tha thiết. Ngày trước, mỗi khi túng thiếu, chính bà là người lên nhà dì Hân cầu cạnh cô. Vì cô luôn giúp đỡ vị tha chứ không ghét bà như dì Hân. Mỗi khi bà có thái độ đối nghịch cô lại nhớ về ngày trước. Cô không ghét cũng không định nhắc lại chuyện cũ nhưng sự vô ơn của người phụ nữ quê này làm cô thấy càng chán đời.

Trưa nay, Thiên Hương đang ngồi viết ngoài bàn khách thì bà đến gần cô, liếc mắt nhìn xuống trang giấy:

-Viết cái gì vậy?

Thiên Hương ngước lên, mỉm cười:

-Dạ con viết báo.

-Nhà này công việc cả đống không lo, lo viết báo viết chí, sang đảng gì đâu không.

Thiên Hương ngớ ngàng nhìn bà, nụ cười tắt ngấm. Cô im lặng nhìn bà. Bà ngồi tréo chân trên ghế, như bắt đầu cuộc nói chuyện kéo dài. Thấy cái nhìn nghiêm nghị của cô bà hơi ngán. Nhưng sự bực mình và những tính toán của bà lại lần lượt. Bà nhìn cô chăm chăm:

-Cô định ở đây luôn à?

Thiên Hương thở dài:

-Con chưa biết. Nhưng con sẽ không ở đây luôn cũng sẽ không làm phiền mợ gì cả.

-Là tôi chỉ hỏi cho biết thôi. Chứ cô có muốn ở cũng không được.

Thấy cái mỉm môi của Thiên Hương bà nói tiếp:

-Biết nhà này là nhà của ngoại cô, nhưng cô chỉ là cháu. Về chơi vài ngày thì được nhưng cô không thể coi đây là nhà cô đâu. Tôi nuôi cô không nổi đâu.

-Mợ cũng thừa biết là không phải như vậy.

Mợ út như đuôi lý. Bà gượng gạo một chút rồi nói nhanh lần lượt:

-Thế cô tưởng bao nhiêu đó là đủ lắm sao? Ở nhà người ta còn kể công nữa. Tôi thật chưa thấy ai như cô cả. Cô tưởng mấy đồng bạc cô giúp tôi lúc trước lớn lắm sao? Bao nhiêu đó không đủ cho cô có quyền chiếm đoạt nhà này đâu.

Thiên Hương ngán ngấm:

-Con không hề có tư tưởng đó đâu. Không bao giờ.

-Không mà cứ ở lì đây mãi. Tôi chịu đựng hết nổi rồi. Thấy tôi nhịn rồi làm tới sao?

Ngay lúc đó, bà ngoại Thiên Hương bước vào. Bà quát mắng nhìn mợ út.

-Nhà này là nhà tôi. Tôi muốn để ai ở là quyền của tôi. Tôi còn sống mà chị chuyên quyền quá nghe.

Thiên Hương tưởng câu chuyện sẽ im đi. Không ngờ mợ út nhảy chồm

lên,la lỏi :

-Bà bệnh cháu bà hả ? Vậy thì bà nuôi nó đi . Tiền bạc trong nhà này,bà lo hết đi . Tui ra mình không cho bà lo đó.

-Chị muốn đi đâu thì chị cứ đi .Ở trong nhà này,chị có coi ai ra gì mà đòi người ta quý trọng . Chị muốn xúi giục thằng út quậy ai cũng được nhưng chừa con Hương ra đi.

-Tôi xúi giục cái gì ? Quậy cái gì ? Bà nói thẳng ra đi.

Thiên Hương lắc đầu một cách khổ sở . Cô níu lấy tay bà ngoại định cản .

Nhưng bà nói như quát :

-Sẵn bữa nay khui chuyện thì tôi nói luôn cho chị biết . Từ đó đến giờ,tiền bạc trong nhà này chị đem về bao nhiêu ? Cái nhà này cất lên là do con Hương cho . Chị tuôn về bên nhà một mớ ,tưởng tôi không biết sao,bây giờ con nhỏ về lại đuổi nó . Chị đừng có lộng hành quá quắt như vậy.

Mợ Út đứng phắt lên :

-Tiền gì ? Đem về nhà nào ? Bà nói cho ra trắng đen đi . Bằng chứng đâu ? Nói bậy bạ là tôi đưa gia đình tôi qua cào nhà bà đó.

-Mợ út ! Không được hỗn với ngoại.

-Tao sợ gì mà không dám nói . Con mẹ già này mà chụp mũ tao là tao chửi vô mặt chứ tao không nhịn đâu.

Môi Thiên Hương run bần bật,choáng váng . Cô đứng phắt lên :

-Đến giờ con mới biết con người thật của mợ . Biết như vậy,trước kia...

Nhưng cô không nói được hết câu thì cậu út đã về . Ông đứng nhìn hết người này đến người kia,nói cộc cằn :

-Chuyện gì đó ?

Lập tức,mợ út khoa tay,rống lên :

-Anh đi đâu bây giờ mới về ? Sao anh không về sớm nghe họ chửi tôi . Bà bệnh cháu bà đuổi tôi đi kìa . Trời cao đất dày ơi ! Công tôi làm dâu cực khổ cái nhà này,giờ họ tổng cổ tôi đi để rước cháu họ về . Để tôi đi cho vừa lòng họ.

Thiên Hương nhắm mắt lại đầy mệt mỏi,chán chường . Không ngờ chuyện có chút xíu cuối cùng lại ầm ĩ như vậy . Cô nhìn cậu út định nói thì ông đã nóng nảy quát bà ngoại :

-Làm gì mà bà đòi đuổi nó ?

-Nó muốn ra khỏi nhà cứ việc ra . Tao không có thứ con dâu hỗn hào như vậy.

Mợ út xen vào giọng khiêu khích và nguy hiểm :

-Chứ không phải con nhỏ này xúi bà đuổi tôi hả ? Anh đừng có ngu quá như vậy . Nó xúi bà đuổi mình đi để chiếm lại nhà này đó . Nó bảo nó gởi tiền về thì nó có quyền . Đây rồi mai một vợ chồng con cái không có chỗ dung thân đâu.

Cách nói khích ấy thật có hiệu quả . Cậu út bị thuyết phục một cách dễ dàng,và đầu óc vốn không quen suy đoán rắc rối,ông cộc cằn quát Thiên Hương :

-Từ lúc có mày về là nhà này um sùm lên . Tao nhức đầu quá đi . Mày liệu mà ở vài ngày rồi đi đó.

Mấy đứa con mợ út này giờ đứng lố nhố trong cửa . Nghe ba nói,đứa lớn nhào ra ,hung hăng :

-Tại chị mà bà nội rầy mẹ tôi đó . Chị vừa lòng chưa ? Chị ra khỏi nhà tôi đi. Thiên Hương sững sốt nhìn con bé . Cô chưa kịp nói gì thì bà ngoại đã túm áo nó tát cho một cái :

-mày là con nít biết gì mà nói leo . Đi chỗ khác chơi.

Thế là mợ út tru tréo lên . mấy đứa nhỏ bị khích động,thế là đứa la hét,đứa khóc nghêu ngao . Trong nhà loạn lên như đám giặc . Cậu Út quát lớn :

-Bà làm gì mà đánh nó . Cháu nào cũng là cháu . Bà bênh đứa này bỏ đứa kia mà coi được hả ? Còn con Hương,mày về đây để quây phải không ? Ra khỏi nhà tao ngay.

Thiên Hương gục xuống bàn,khóc nức nở . Cô nghe tiếng bà ngoại bị tiếng mợ út rít át hẳn đi . Cô càng thương ngoại càng thấy mình đau khổ bất lực . Và chỉ biết khóc chịu thua hoàn cảnh.

Chợt không khí lặng im đột ngột đến mức khó tin . Thiên Hương vội ngẩng lên xem chuyện gì xảy ra . Đến lượt cô ngồi lặng người ngạc nhiên khi nhận ra sự có mặt của Thiếu Giang . Anh đứng chống tay bên cửa,im lặng hút thuốc và nhìn mọi người . Hình như anh ta nghe câu chuyện từ nãy giờ.

Qua phút bất ngờ,mợ út nhìn ra sân,rồi quay lại nhìn người khác sang trọng,bà ấp úng vài giây rồi xởi lời :

-Ôi cháu Giang ! Cháu xuống hỏi náo vậy ? Mời cháu ngồi chơi.

Mợ ta quay lại,quát mấy đứa nhỏ đi lấy nước . Thiếu Giang không nhìn đến họ . Anh bước tới chào bà ngoại rồi quay qua nhìn Thiên Hương . Cô cụp mắt xuống sàn bối rối . Để anh chứng kiến cảnh tượng vừa rồi,cô thấy xấu hổ vô cùng.

Thấy mợ út còn lảng xăng xum xoe bên Thiếu Giang,bà ngoại nghiêm mặt bảo mợ ta vào nhà . Còn lại hai người anh nói một cách nặng nề :

-Đi ra ngoài kia nói chuyện đi.

Thiên Hương đứng dậy,lặng lẽ theo anh ra phía cuối sân . Khi quay lại,co còn thấy mợ út đứng lấp ló ở cửa nhìn theo . Hình như Thiếu Giang cũng nhìn thấy ,nhưng anh phớt lờ bà ta . Khi cả hai ngồi xuống thân dờ bên lối đi,anh quay lại,nghiêm khắc nhìn cô . Thiên Hương lúng túng nhìn đi chỗ khác :

-Sao anh biết em ở đây ?

Thiếu Giang gằn giọng :

-Em tránh mặt anh để sống một cuộc sống như vậy ,em thấy dễ chịu lắm sao ?

Anh nắm cánh tay cô,giật mạnh :

-Để cho họ nói nặng như thế mà em vẫn cam chịu,đầu óc em để đâu rồi ?
Em làm anh nổi nóng chứ không hề thấy tội nghiệp . Anh chưa thấy ai điên khùng như em.

Thiên Hương không trả lời ,chỉ lặng lẽ khóc . Thiếu Giang buông tay cô ra :

-Em đừng có yếu đuối như vậy nữa . Liệu nước mắt có giúp em thay đổi được hoàn cảnh không ? Chuyện này xảy ra mấy lần rồi ?

-Mới lần đầu.

-Anh không tin . Chắc chắn bà ta ghét em nhưng không nói . Mà anh cũng không tin em ngu ngốc đến nỗi không nhận ra người ta nghĩ gì về mình . Có điều em cam chịu vì em không còn chỗ để đi nữa.

Anh ngừng một chút rồi nói giọng giận dữ :

-Anh không chấp nhận được suy nghĩ vụn vặt của em . Phải nói là anh giận ghê gớm . Em biết em gây ra cho anh chuyện gì không ? Mấy tháng trời anh bỏ công việc để đi tìm em . Hối cũng không ai chịu nói . Em làm anh phát điên lên được.

-Khi bỏ đi là em đã suy nghĩ kỹ rồi . Đừng áp đặt em như vậy nữa . Em chịu không nổi cảnh sống như vậy đâu.

-Thế còn anh thì sao ? Anh chịu nổi cảnh sống thế này của em à ?

Thiên Hương lắc đầu :

-Em sẽ không chịu đựng như vậy nữa đâu . Có điều em chưa biết mình sẽ làm gì sau đó . Rồi em cũng sẽ khác đi mà.

Thiếu Giang quay phắt ngoặt chỗ khác :

-Anh không cần biết em sẽ làm thế nào để khác . Bây giờ về với anh .Dứt khoát em không được ở đây dù một ngày.

Thiên Hương kêu lên :

-Anh đừng áp đặt em quá . Anh có biết sự khăng khăng của anh chỉ làm khổ em thêm không ?

Thiếu Giang quay lại nghiêm nghị :

-Em khổ vì chính ý nghĩ lệch lạc của em . Đừng bắt anh phải cam chịu . Anh không quen chịu thua đâu.

-Em không lệch lạc . Em đã thấy trước sự khập khểnh của hai đứa rồi . Đến đêm đó thì em càng khẳng định hơn ,là hai đứa sẽ không bao giờ có hạnh phúc được.

Thiếu Giang im lặng lấy điều thuốc trong túi ra im lặng nhả khói . Anh có vẻ bình tĩnh lại hơn :

-Anh không nghĩ một chút khuyết tật của em lại làm hai đứa không hạnh phúc . Em đừng phóng đại như vậy.

-Nhưng em không chịu nổi đi đâu với anh em phải chịu cái nhìn soi mói của mọi người . Em sẽ làm cản trở anh đủ mọi thứ . Rồi bạn bè anh sẽ tội nghiệp anh . Anh chịu nổi những chuyện đó không ?

Thiếu Giang nhún vai :

-Anh không quan trọng cảm nghĩ của người ta bằng ý nghĩ của mình . Còn em nữa,tại sao em ngu ngốc đến nỗi đặt hạnh phúc của mình vào dư luận ? Bản lĩnh của em ở đâu rồi ? Trước đây em tự tin lắm mà.

-Em chỉ tự tin khi mình bình thường . Còn bây giờ em là gánh nặng của người khác làm em hết tự tin rồi.

-Vậy còn tình cảm của anh,em không cảm thấy mình có trách nhiệm sao ?

Thiên Hương cười buồn :

-Không có em,anh vẫn có thể yêu người khác . Có phải anh đang quen với một người trước khi đón em về không ? Vì có em nên anh lúng túng không biết chọn ai phải không ?

Thiếu Giang cau mặt :

-Anh không cần biết ai đã nói chuyện đó với em . Nhưng anh hỏi . Em tin anh hay tin người khác.

-Em tin vào phán đoán của mình.

-Anh làm gì để em nghĩ vậy ?

Thiên Hương hỏi lại :

-Nhưng em nghĩ có đúng không ?

Thiếu Giang kéo cô vào lòng,gọng anh trở nên dịu dàng hơn :

-Anh chưa bao giờ yêu người nào như em . Nếu có ai thay thế được em thì anh đã có vợ lâu rồi . Nói như vậy,em tin không ?

Thiên Hương làm thinh như bị chấn động cả tâm can . Chỉ một câu giải thích đơn giản đó cũng làm thành trì mà cô cố dựng lên sụp đổ tan tành . Sự nghi ngờ dày vò cô trước kia cũng không còn nữa . Nhưng như vậy chỉ làm lương tâm cô bị cắn rứt vì không thể nào xóa bỏ được mặc cảm.

Thiếu Giang như hiểu ý cô,anh nói trầm trầm :

-Không bao giờ anh quên khi anh trong tù . Lúc đó nếu không có em nâng đỡ tinh thần,chắc anh đã không vượt qua nổi . Khi anh thất bại,em vẫn là người chung thủy nhất . Vậy thì không lý do gì để anh mất em . Khi bây giờ anh có điều kiện bù đắp cho em.

Thiên Hương thì thầm :

-Em không cần anh trả ơn đâu . Anh thương hại em thì hãy trả bằng hình thức khác,không cần phải trói buộc suốt đời như vậy.

-Nhưng anh không cần ai ngoài em . Em mặc cảm kiêu đó chỉ làm khổ anh thôi.

-Không chỉ đơn thuần mặc cảm đâu anh mà là... thật ra em không muốn anh hy sinh nhiều như vậy.

Thiếu Giang cười trầm ngâm :

-Trong đời anh chỉ có hai mục đích để phấn đấu . Sự thành đạt,anh đã đạt được rồi . Còn lại là em,xây dựng gia đình với người mình yêu,sống như mình muốn . Em đừng làm anh đổ vỡ Hương ạ.

Anh chợt buông cô ra,nhìn cô chăm chú :

-Những ngày sống ở đây em làm những gì ?

-Em phụ lật vật trong nhà và viết báo.

-Bà ấy chắc không để em yên ổn đâu phải không ?

-Em cũng không để ý.

Thiếu Giang chuyển đề tài :

-Tại sao đột nhiên em bỏ đi ? Lúc đó anh không hiểu gì cả . Anh làm gì để em hiểu lầm như vậy ?

Thiên Hương lắc đầu :

-Anh chẳng làm gì cả . Còn lý do em đã nói rồi.

-Không có em,anh không còn tinh thần làm việc . ngày trước,anh lao vào công việc để quên em,còn bây giờ thì nó trở nên vương vীu khi anh muốn tìm em . Thật ra ,anh có xuống đây một lần rồi.

Thiên Hương mở lớn mắt :

-Anh về đây,sao em không biết ?

-Lúc đó ,em chưa về . Anh đã tìm em khắp nơi trong thành phố . Mẹ em thật là cứng rắn đó Hương.

-Anh thật là... em không ngờ em gây cho anh rắc rối như vậy . Em xin lỗi.

-Bây giờ em đồng ý lấy anh chứ ? Đám cưới đi em ,khi thành vợ chồng rồi em sẽ không còn lý do để mặc cảm nữa.

Thấy cái ngược mắt sừng sốt của cô anh điềm nhiên nhìn lại :

-Trong những ngày đi tìm em,anh đã quyết định như vậy,bất kể em có thích hay không . Em bắt buộc anh phải áp đặt . Anh không chịu nổi ý nghĩ phải đề phòng em bỏ đi lần nữa.

Thiên Hương ngồi ngẩn người suy nghĩ . Cô không biết nói gì trong tình huống này . Thái độ của Thiếu Giang như vũ bão . Anh biết cô quyết định cùng một lúc quá nhiều chuyện . Và cô đang ở trong tâm trạng choáng váng vì gặp anh ở đây,nên cô không dám quyết định như anh,chỉ có tâm lý đề phòng.

Thiếu Giang ngồi im quan sát khuôn mặt cô . Anh đọc được tâm trạng lưỡng lự in rành rành trong đôi mắt thiếu tự tin của cô . Bản chất mạnh mẽ của anh không chấp nhận được sự nửa vời đó . Và anh quyết định kéo cô đứng lên :

-Em vào chuẩn bị đi.

Anh vén tay nhìn đồng hồ,rồi lắc đầu:

-Về nhà sẽ tối một chút nhưng vẫn còn kịp.

Thiên Hương gật đầu buông xuôi :

-Vâng.

Cô định quay vào . Nhưng thiếu Giang đã kéo tay cô lại :

-Anh thấy em nên đưa ngoại về sống với mình . Mẹ em thật là quá quắt .

Sống với người như vậy không ai chịu nổi đâu.

Thiên Hương đứng hần lại,nhìn anh thật lâu :

-Anh giúp em làm việc đó thật chứ ? Thật không anh ?

-Anh không từ chối . Em thuyết phục ngoại đi em.

-Nếu làm được một điều gì đó thay đổi cuộc sống thế này cho ngoại em thì em đã làm rồi . Anh biết không ? Anh là người duy nhất đảo lộn cuộc đời em đó.

-Và em sẽ còn một thay đổi lớn nữa . Về thành phố em sẽ biết . Thiếu Giang nói với vẻ bí mật.

-Chuyện gì vậy anh ?

-Anh không nói trước được . Nhưng bảo đảm là em sẽ không chờ lâu hơn.

Thiên Hương không hỏi nữa . Cô khập khểnh theo Thiếu Giang vào nhà .

Mợ Út đang lảng xảng làm gì dưới bếp và không ngớt hỏi thúc mấy đứa nhỏ luôn miệng . Cô vào buồng tìm bà ngoại . Thấy bà ngồi bó gối trên giường với vẻ mặt buồn rầu,cô ngồi xuống,choàng tay qua lưng bà :

-Bây giờ con về thành phố ngoại ạ . Con không biết quyết định như vậy có đúng không . Nhưng ở đây con sống không nổi . Và con cũng không muốn làm phiền anh Giang nữa.

-Nó lặn lội đi tìm con vậy là quý lắm rồi .Người ta tốt với mình thì mình đừng phụ lòng người ta,con ạ .Về trên đó ,con sung sướng hơn ở đây .Vậy là ngoại mừng rồi.

Thiên Hương ngồi yên suy nghĩ một lát,rồi nói khẽ :

-Ngoại về sống với mẹ con đi ngoại .Mai một con sẽ cất nhà lên đàng hoàng .Lúc đó,ngoại về ở với mẹ con,ngoại nhé .Ở đây mợ út lộng hành quá làm sao ngoại chịu nổi.

Bà ngoại chưa kịp trả lời thì mợ út đã đi vào .Mợ ta đến cạnh Thiên

Hương,những ngón tay xoắn vào nhau bối rối :

-Hương này ! Chuyện lúc nãy bỏ qua cho mợ nghe .Tại mợ bức mấy đứa nhỏ trong nhà nên nóng nảy .Mai một con trở về thăm bà ngoại thương cho ngoại vui .Hứa đi con.

Thiên Hương buông thõng một tiếng :

-Dạ,con hứa.

-Lúc này cậu Giang bảo sẽ đưa con về .Thế là cậu ấy sẽ cưới con à ?Sau này con thành bà chủ chắc chắn là sung sướng rồi con đừng để bụng cậu mợ nghe con.

Thiên Hương lại "dạ " cho qua chuyện .Cô đang muốn tranh thủ nói chuyện với ngoại nên sự xoắn xýt quá đáng của bà mợ làm cô bức mình .Thật là

một sự hạ mình đến mức không chịu nổi .Và cô ngồi lặng thinh chờ cho bà ta nói hết chuyện.

Bà ngoại cũng nhìn cô con dâu bằng ánh mắt khinh bỉ nhưng không nói gì .Bà bảo Thiên Hương chuẩn bị về,mặc cho bà ta cố sức lấy lòng cô bằng những câu lời nhai xin lỗi.

Về đến thành phố thì trời đã tối .Thiếu Giang đưa Thiên Hương lên phòng cô .Anh đứng bên cửa sổ,im lặng nhìn cô quan sát căn phòng mình .Thiên Hương cười với anh mà nước mắt ngân ngấn .Cô đang nhớ lại tâm trạng bi đát của mình lúc bỏ đi .Lúc ấy,cô đã nghĩ vĩnh viễn sẽ mất đi những gì mình yêu quý nhất .Không ngờ bây giờ tất cả lại trở về với mình,mà chỉ là trong chớp mắt .Điều đó làm cô bình tĩnh không nổi.

Thiếu Giang đến phía Thiên Hương,ôm cô vào người thì thầm :

-Em có thấy mình đã làm điều dại dột không ?Từ đây về sau,anh sẽ không để chuyện đó xảy ra nữa .Ngược lại,sẽ làm tất cả miễn là em hài lòng .Rồi em sẽ thấy sống với anh không phải là địa ngục.

Thiên Hương gục mặt trên vai anh,không trả lời .Thiếu Giang cũng không nói gì nữa .Anh ở lại phòng cô mãi đến khuya .Đến khi thấy Thiên Hương mệt mỏi nằm xuống giường anh mới chịu rời cô về phòng mình .Sáng hôm sau,Thiên Hương dậy muộn .Cô tưởng Thiếu Giang đã đến công ty .Nhưng cô rất ngạc nhiên khi thấy anh ngồi bên bàn đọc báo .Thấy cô thức,anh bỏ tờ báo xuống,mỉm cười :

-Em ngủ ngon như mới được ngủ lần đầu vậy .Em thấy thoải mái chứ ?

Thiên Hương gật đầu :

-Nếu không trưa quá chắc em sẽ ngủ thêm chút nữa .Sáng nay anh không đi làm sao ?

-Không .Anh chờ để đưa em đến nhà người bạn.

Thiên Hương ngạc nhiên :

-Ai vậy anh ?sao lại đưa em đến vào giờ này ?

Thiếu Giang nói chậm rãi :

-Đó là bạn thân của anh lúc ở bên Mỹ .Nó về nước khoảng hơn tháng nay .Anh rất nóng lòng đưa em đến gặp nó .Chỉ sợ em về không kịp nó đi thì... Anh bỏ lửng câu nói,đứng dậy đến phía sau cô,nhìn cô trong gương,Thiên Hương cũng nhìn anh trong đó .Cô hơi thắc mắc :

-Thì sao anh ?

-Chẳng sao cả .Chỉ hơi lỡ việc của anh thôi.

Thiên Hương không hỏi nữa .Cô chải lại tóc rồi theo anh xuống phòng ăn .Khi cô theo anh ra xe thì đã gần chín giờ .Thiếu Giang lái xe đi một cách chăm chú như đang suy nghĩ gì đó,nhưng là chuyện vui chứ không phải buồn .Cử chỉ của anh càng làm cô thắc mắc .Nhưng thấy anh có vẻ không muốn nói nên cô thôi không hỏi.

Thiếu Giang đưa cô đến một ngôi nhà nằm biệt lập với xung quanh bởi bốn bức tường rào kín. Anh đưa cô vào phòng khách một cách tự nhiên như đã đến đây nhiều lần. Thiên Hương ngồi ở góc salon, đưa mắt nhìn anh dò hỏi. Nhưng chỉ một lát sau là chủ nhà đi ra. Đó là một thanh niên có lẽ bằng tuổi Thiếu Giang. Nhưng anh ta chỉ đứng đến vai anh, và tròn trịa trắng trẻo một cách mũm mĩm. Nhìn ngoại hình hai người thật là tương phản. Thiếu Giang vóc người cao và mạnh mẽ, nam tính. Còn anh ta thì thấp và tròn mũm mĩm như con gái. Vậy mà hai người thân nhau được. Thật là lạ.

Anh ta vừa đi ra, vừa nhìn Thiên Hương với nụ cười cởi mở :

-Thiên Hương đây phải không ? Anh nghe Thiếu Giang kể về em nhiều lắm. Thực tế em xinh hơn anh hình dung nhiều.

Thiên Hương nhìn qua Thiếu Giang. Anh khoát tay, giới thiệu :

-Anh Thiệu là bác sĩ phẫu thuật, người mà anh nói với em lúc nãy đó.

Anh quay qua người thanh niên :

-Khỏi giới thiệu phải không ?

Thiên Hương gật đầu chào anh ta kèm theo một nụ cười làm quen. Anh ta cũng cười lại với cô rồi hỏi thẳng thắn :

-Trước đây em bị gãy chân phải không ? Em còn giữ những bản phim chụp xương của em không ?

Thiên Hương ngỡ ngàng quay qua nhìn Thiếu Giang. Anh vội giải thích :

-Anh và anh Thiệu đã bàn là sẽ tiến hành phẫu thuật chỉnh hình cho em. Em đừng ngại gì cả.

Nguyễn Thiệu cũng gật đầu :

-Đúng. Em không nên ngại gì cả mà phải coi em là bệnh nhân của anh. Anh sẽ ráng hết sức để mổ cho em được bình thường. Em hiểu không ?

-Vâng. Em cảm ơn.

-Lúc đó tình trạng như thế nào, em nhớ không ?

Thiên Hương lắc đầu :

-Em chỉ nghe nói là chân em gãy nát, người ta còn định cưa bỏ. Nhưng không hiểu sao họ giữ lại để trị.

-Lúc đó họ có bảo trước với em là em sẽ bị tật không ? Gia đình em có đề nghị phẫu thuật chỉnh hình lại không ?

Thiên Hương cười nhẹ :

-Không anh ạ. Lúc đó gia đình em không có khả năng. Không bị mất một chân là may rồi.

Nguyễn Thiệu gật đầu như hiểu, rồi đề nghị đột ngột :

-Em đi tới đi lui cho anh xem.

Thiên Hương ngoan ngoãn đứng lên, bước vài bước ngang qua trước mặt hai người. Nguyễn Thiệu gật gù, nhưng không nói gì. Anh bảo cô ngồi xuống, rồi quay qua Thiếu Giang :

-Cần phải chụp hình mới xác định chính xác được .Nhưng tao nghĩ không đến nỗi chịu thua đâu.

Thiếu Giang gật đầu :

-Nếu cần thì sẽ đưa cô ấy qua Mỹ điều trị .Tao không ngại đâu .Tao muốn chính mày đứng ra mổ cho cô ấy.

Nguyễn Thiều cũng gật gật đầu .Anh ta chột chép miệng một cái :

-Cổ đẹp như thế,để bị tật như vậy thật tiếc .Cái đó cũng ảnh hưởng đến tâm lý lắm.

-Dĩ nhiên.

-Nhất là đối với nghề nghiệp như cổ,cái đó cản trở nhiều lắm .Anh nói có đúng không Hương ?

Thiên Hương mỉm cười :

-Hình như các bác sĩ phẫu thuật đều cũng là bác sĩ tâm lý cả .Em nói có đúng không ?

Nguyễn Thiều bật cười :

-Em thông minh lắm .Nói chuyện với em rồi,anh càng quyết tâm chữa trị cho em .Yên tâm đi .Thế em có tin tưởng ở anh không đây ?

Thiên Hương chưa kịp trả lời thì Thiếu Giang đã lên tiếng :

-Xem như tao giao cổ cho mày .Được chưa ?

-OK .Rất hân hạnh.

Thiếu Giang phì cười,rồi đứng dậy :

-Bây giờ tao đưa cô cổ đến bệnh viện ,chiều đem bản phim qua cho mày.

-Ừ.

Nguyễn Thiều tiễn cả hai ra xe .Anh vẫy tay chào Thiên Hương một cách triu mến .Đến nỗi khi đã đi trên đường ,Thiên Hương vẫn còn giữ lại nụ cười trên môi .Cô quay qua nhìn Thiếu Giang :

-Bộ anh kể với anh Thiều về em nhiều lắm hả ? Kể gì thế ?

-Nhiều lắm .Từ tính tình .Ngoại hình đến những chuyện xảy ra giữa hai đứa .Em biết nó nói gì với anh không ?

-Nói gì ?

-Nó bảo một trong các chương trình của nó khi về đây là để biết mặt em đó.

-Vậy hả ?

Thiên Hương nghiêng đầu nghĩ một lúc,rồi hỏi khẽ :

-Anh có ý định chữa trị cho em từ lúc nào vậy ?

-Lúc em còn nằm trong bệnh viện.

-Lâu vậy sao ?Sao anh không nói với em ?

-Anh chưa kịp nói.

-Thế... thế nếu mổ rồi mà em vẫn vậy ,anh có thất vọng không ?

Thiếu Giang nói không cần suy nghĩ :

-Anh sợ em buồn nhiều hơn là thất vọng,thậm chí sẽ đau lòng hơn cả em

nữa.

Thiên Hương cúi mặt xuống tay mình, cố nén những cảm xúc lẫn lộn trong lòng. Thiếu Giang luồn tay qua nắm chặt tay cô :

-Anh muốn em hoàn toàn sung sướng. Ngày trước, anh gây cho em quá nhiều chuyện để khổ rồi. Em có biết sau này nhớ lại chuyện cũ, anh đau lòng lắm không ?

-Thật ra, nó không đến nỗi kinh khủng như anh nói đâu.

Nói xong câu đó, cô chột im lặng. Bây giờ, cô có cảm giác Thiếu Giang sẽ làm cho cô hồi sinh lại. Và cô hy vọng một cách mãnh liệt vào sự thay đổi này. Không phải cho cô nữa, mà là để đáp lại sự tận tụy không bờ bến của anh.

Chương kết

Tuyết Vân lái xe vòng vào sân tìm một nơi đậu. Khoảng sân rộng của công ty tối nay trở nên nhỏ hẹp vì những chiếc xe đậu khắp nơi. Cô len lỏi giữa các dãy xe vào phòng khách của công ty. Đèn trong phòng sáng rực và đầy những khách mời. Người ta đứng rải rác thành từng nhóm, tràn cả ra hành lang. Không có tiếng nhạc. Nhưng tiếng nói cười vang ra khoảng sân như hoà vào không khí nhộn nhịp của đường phố trong ngày vào tết.

Tuyết Vân rất không thích khi năm nay Thiếu Giang cho tổ chức liên hoan cuối năm ở tại công ty. Cô đã đề nghị đặt tiệc ở nhà hàng như năm trước nhưng Thiên Hương đòi làm ở công ty. Cô ta bảo như thế có vẻ thân mật hơn... Và một lô những lý do gì đó mà cô ta thích. Dĩ nhiên một câu nói của cô ta có sức thuyết phục bằng hàng chục lời thuyết phục của cô. Thiếu Giang đồng ý chiều cô ta lập tức. Tuyết Vân có cảm tưởng, mặc dù không tham gia vào công việc trong công ty, nhưng cô ta mới thật sự điều khiển những giao dịch của công ty. Và cô ta như một bà chủ của cô, dù sự thể hiện đó rất kín đáo.

Tuyết Vân bước vào cửa với tâm trạng không vui. Cô là người đến trễ nhất. Nhưng hình như không ai để ý điều đó, ngoài vài nhân viên trong công ty chào cô với vẻ nể trọng. Tuyết Vân đưa mắt nhìn quanh, và thấy ngay Thiên Hương.

Tối nay, cô ta đẹp như một nữ hoàng. Cô ta thật kiêu sa trong chiếc áo nhung màu đen, trên cổ là sợi dây chuyền bạch kim mỏng manh. Tất cả trang sức đều sáng lấp lánh, nổi bật trên nền áo màu đen. Tuyết Vân rất ghét những màu tối. Nhưng cách ăn mặc của Thiên Hương tối nay đã bắt cô thừa nhận màu đen sang trọng và quyến rũ kỳ lạ.

Họ đang đứng trong một nhóm gồm vợ chồng ông Sơn, giám đốc công ty Hoa Việt. Ông Nam, chủ thầu đang đầu tư xây công ty chi nhánh của Thiếu Giang. Một người nữa là một Việt kiều từ Mỹ về. Và hai người đàn ông khá lớn tuổi mà Tuyết Vân không quen biết. Họ đang nói chuyện khá sôi nổi về

luật đầu tư ở Việt Nam .Khi cô tiến đến gần,Thiên Hương quay lại ,cười thân ái :

-Chị đến trễ thế ?Tôi cứ sợ chị bị kẹt xe .Ngoài đường đông quá.

Cử chỉ của Thiên Hương dễ thương và thân mật .Rõ ràng cô ta không để tâm đến thái độ đối nghịch của Tuyết Vân trước đây,cũng như cả bây giờ .Tuyết Vân cũng cười ra vẻ tự nhiên :

-Vâng .Tối nay đông quá .Người ta như đổ hết ra đường .Tết mà.

Câu chuyện bị gián đoạn một chút vì sự có mặt của Tuyết Vân .Nhưng sau đó lại tiếp tục sôi nổi .Thiên Hương nói rất ít .Nhưng những ý kiến của cô đều được lắng nghe với một thái độ thán phục .Vẻ đẹp và sự duyên dáng,tự tin tạo cho cô một phong cách đặc biệt quyến rũ .Nhìn cô ta,Tuyết Vân nhớ lại cử chỉ rụt rè đến mức khổ sở của cô ta trước kia .Lúc ấy,cô ta thiếu tự tin đến nỗi mỗi khi đi đứng lại lo lắng nhìn mọi người sợ bị đánh giá.

Tuyết Vân bắt đầu cảm thấy và tin cuộc đời có những phép lạ .Và phép lạ của Thiên Hương là do Thiếu Giang mang lại .Anh đã kéo cô ta ra khỏi cuộc sống tăm tối,tra lại cho cô ta tất cả những thứ đã mất .Giờ thì Tuyết Vân chẳng còn lý do gì để mong đợi ở hai người một sự đổ vỡ .Cô chỉ còn mong muốn tìm cho mình một người đàn ông,mà người đó cũng yêu cô đến hết mức như Thiếu Giang yêu Thiên Hương.

Cô đứng đối diện với Thiếu Giang,thỉnh thoảng quan sát anh một cách kín đáo .Thỉnh thoảng anh ta quay lại nhìn Thiên Hương,cái nhìn biểu lộ một sự say mê sâu sắc,trầm tĩnh .Và khi tia mắt hai người gặp nhau,trên khuôn mặt cô ta cũng lộ một vẻ hạnh phúc không giấu giếm.

Tuyết Vân lẳng lặng đi vào phòng nghỉ .Cô ngồi dựa ngửa ra chiếc ghế nệm dọc theo tường,cảm thấy ngọt ngào kỳ lạ,dù chiếc quạt trần trên đầu đã chạy hết công suất .Cô mở gương ra soi mặt,rồi uể oải xoa thêm phấn hồng trên mặt để che bớt sự mệt mỏi.

Thiên Hương và một phụ nữ lớn tuổi chột đi vào .Có lẽ bà ta muốn ngồi nghỉ một chút .Tuyết Vân ngồi nhích qua một bên nhường chỗ cho họ .Và khẽ gật đầu chào bà ta .Thiên Hương bèn giới thiệu hai người :

-Di Phương ! Chị Vân đây là trợ lý của công ty .Chị ấy đã giúp anh Giang ngay từ lúc mới thành lập công ty đó dì ạ.

-Vâng à ?Chào cô.

-Còn đây là dì Phương từ bên Mỹ về .Dì Phương là mẹ của anh Thiệu đây chị Vân .Chị còn nhớ anh Thiệu không ?

Tuyết Vân nhìn người phụ nữ,ngỡ ngàng :

-Chào dì,không ngờ dì là mẹ Nguyễn Thiệu .Lúc trước tụi con cũng là bạn nhau đó.

-À .Vâng hả ?

-Lâu quá con không gặp anh Thiệu .Tết này anh có về không hả dì ?

-Không,cô ạ .Nó bận đi làm suốt .Nghỉ phép cũng ít nên nó không về bên đây thường như tôi.

Tuyết Vân cười xã giao :

-Con phục ảnh quá chừng .Chân của Thiên Hương như vậy mà ảnh cũng phẫu thuật cho nó bình thường lại . Ảnh mà ở đây chắc có giá lắm.

Bà Phương quay lại nhìn Thiên Hương với vẻ triu mến :

-Lúc đó,con nhỏ này ở nhà bác .Ngày đầu tiên nó bắt đầu tập đi,bác còn mừng muốn khóc,huống gì là thằng Giang.

Tuyết Vân hơi quay lại nhìn Thiên Hương .Cô ta không có gì ngoài một nụ cười cảm động đáp lại .Thấy rõ họ có vẻ mến nhau thật sự,tự nhiên cô thấy mình ở lại hơi thừa .Cô định đứng lên thì Thiếu Giang mở cửa ngó vào như tìm kiếm .Rồi anh mỉm cười với bà Phương :

-Dì Phương !Có điện thoại .Hình như thằng Thiều gọi thì phải .Dì qua phòng bên cạnh cho đỡ ồn.

Bà Phương đứng dậy đi ra .Thiếu Giang bước tới ngồi xuống cạnh Thiên Hương :

-Sao lúc này em ăn ít vậy ?Có bị mệt không ?

-Không có .Có điều áo em hơi ôm .Ăn nhiều quá,em thở không nổi.

-Mới may tuần trước mà đã chật rồi sao ?

-Chắc tại em tròn lên quá.

-Tầm bậy .Không được sợ lên ký rồi nhịn ăn nghe .Anh mà phát hiện được là chết với anh.

Thiên Hương cười khúc khích chứ không trả lời .Hai người vô tình nói chuyện như không xem Tuyết Vân là người lạ .Hình như cả hai đã quen chăm sóc cho nhau như thế,nên coi đó là chuyện thường .Còn Tuyết Vân thì hơi dị ứng .Cô không quen âu yếm với ai như thế,lại càng không hình dung vợ chồng thân mật kiểu đó .Cô lập tức lái câu chuyện sang hướng khác :

-Lúc này ông Nam bảo chừng nào bàn giao nhà cho mình anh Giang ?

-Cuối tháng giêng.

-Anh có thể để em xuống dưới thay anh Thắng không ?

Câu hỏi đột ngột của cô khiến Thiếu Giang lẫn Thiên Hương đều sửng sốt .Thiếu Giang hỏi thận trọng :

-Em quyết định chuyện này lúc nào vậy ?

Tuyết Vân tư lự không trả lời .Chính cô cũng rất ngạc nhiên khi mình nói ra điều đó .Nhưng cô biết mình sẽ không thay đổi ý định .Từ trong tiềm thức,cô đã quá chán khi sống ở đây rồi.

Thiếu Giang nhìn cô chăm chú,và lặp lại :

-Tại sao em có quyết định đó ?Anh nhớ mới đây em còn muốn ở lại thành phố mà.

-Nhưng bây giờ em chán rồi .Em muốn thay đổi môi trường sống và nhất là

thích làm nữ giám đốc.

Thiếu Giang phì cười :

-Lý do đó tin được .Nhưng em sẽ không buồn đó chứ ?Em đã từng bảo cuộc sống ở tỉnh quá lặng lẽ mà.

-Cái gì cũng có cái giá của nó .Muốn được cái này em phải chịu mất cái kia .Thế anh thấy có phiền gì không ?

Thiếu Giang lắc đầu :

-Anh dành mọi ưu tiên cho em .Nếu vậy thì anh sẽ thay anh Thắng vào chỗ của em.

Tuyết Vân nhìn đăm đăm vào góc phòng ,cười xa vời :

-Sao anh không đề Thiên Hương thế vào vị trí của em nhỉ ?Như thế không tiện hơn sao ?Còn ai lo cho sự nghiệp của anh hơn Thiên Hương ?Em rất ngạc nhiên sao hai người không nghĩ ra điều đó.

Nói xong câu đó,cô chợt thấy lòng mình nhẹ đi .Hình như hạnh phúc của hai người không còn là nỗi ám ảnh của cô nữa .Khi cô sắp đi xa,thì mọi chuyện trong quá khứ sẽ để lại đây .Chuyện vui buồn đều không chạm đến cô nữa. Thiếu Giang có vẻ bất ngờ với đề nghị của cô .Anh nhìn qua Thiên Hương rồi nói lấp lửng :

-Ý kiến của em hay lắm .Anh sẽ suy nghĩ lại xem.

Tuyết Vân lại cười :

-Thật vô lý khi Thiên Hương cứ đi làm chuyện khác trong khi công ty anh cần cô .Bây giờ em không giành lấy vị trí của cô nữa đâu .Em sẽ tìm cái khác cho riêng em.

Cô nhìn Thiếu Giang một cách ý nghĩa rồi đứng dậy đi ra .Cô tựa lưng vào cửa .Lặng lẽ nhìn khách khứa đang đứng phía trước .Bây giờ cô có cảm tưởng mình không ở trong thế giới của họ nữa.

Trong phòng,tiếng Thiếu Giang vọng ra :

-Ngay cả Tuyết Vân cũng thấy em nên về làm trợ lý cho anh .Còn em thì sao ?

-Em cũng không biết nữa.

-Em thích làm phóng viên hơn phải không ?

-Hình như em cũng thích làm việc chung với anh .Có điều bỏ công việc của mình thì em tiếc lắm.

-Nói vậy thôi chứ anh không ép em đâu .Em cứ làm những gì em thích ,miễn em vui là được.

Im lặng một lát,rồi giọng Thiên Hương đầy vẻ nũng nịu :

-Anh Giang !

-Gì em ?

-Sao anh không làm mai chị Vân cho anh Thiệu ?Em thấy hai người có vẻ xứng đôi chứ.

-Em nghĩ ra chuyện đó từ lúc nào vậy ?

-Lúc này nhìn chị ấy ngồi bên dì Phương,tự nhiên em nghĩ vậy.

Thiếu Giang bật cười :

-Cho anh xin tư tưởng đó đi cô hai .Cô chẳng biết gì cả .Nếu yêu nhau được thì họ đã quen từ lúc còn đi học rồi.

-Ôi !Vậy hả .Thế mà em không nhớ.

-...

-Này ! Làm gì anh cười hoài vậy ?

-Không có gì .Nhưng tối nay em đẹp nhất trong buổi tiệc đây.

-Thế thì ảnh hưởng gì đến anh ?

-Anh không thể...

Rồi anh im lặng .Tuyết Vân nhắm mắt lại .Cô hình dung sự âu yếm cuồng nhiệt của Thiếu Giang bên trong kia .Một điều mà trước đến giờ cô chưa bao giờ thấy ở anh .Hình như chỉ có Thiên Hương mới khơi gợi được chất lửa đam mê trong con người của Thiếu Giang .Còn khi không phải là cô anh ta dừng dừng như đá.

Tuyết Vân đi ra phòng ngoài .Vài người đang ngồi trước tivi,trong đó truyền hình cuộc phỏng vấn của Thiên Hương với một quan chức cao cấp .Trong phòng bình phẩm xôn xao .Tuyết Vân đứng tựa vào cửa khoanh tay trước ngực theo dõi.

Khi cô quay lại thì đã thấy Thiếu Giang bên cạnh cô .Anh trầm lặng nhìn màn hình,khuôn mặt không bộc lộ gì ngoài đôi mắt âu yếm nhìn chăm chú cô phóng viên trên tivi .Tuyết Vân chợt quay lại,chìa tay ra :

-Chúc mừng anh.

Thiếu Giang bắt tay cô với một chút ngạc nhiên trong mắt,rồi mỉm cười :

-Hôm nay em rất lạ.

-Vậy à ?Hình như vậy.

-Có chuyện gì xảy ra với em vậy Vân ?

-Không có gì .Thật ra,em cũng không biết được bây giờ em nghĩ gì nữa.

Cô nhìn về phía TV .Màn hình đã chuyển sang tiết mục khác .Vậy mà mọi người trong phòng vẫn còn bàn tán về cuộc phỏng vấn vừa rồi .Nhưng Thiếu Giang có vẻ không chú ý .Anh nhìn Tuyết Vân chăm chăm :

-Em muốn chuyển về tỉnh lắm sao ?Suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định nhé .Anh sẽ không nói chuyện này với anh Thắng trước khi em có quyết định cuối cùng.

Tuyết Vân mỉm cười :

-Em sẽ không đổi ý đâu .Thật đấy.

Cô đứng thẳng người lên.

-Bây giờ em về đây .Nói giùm với Thiên Hương là em về trước nhé.

-Sao em về sớm vậy ?

-Tại tối nay em hơi mệt.

Nói rồi cô lững thững đi ra cửa .Khi ra đến hành lang,cô nghe tiếng Thiên Hương gọi phía sau :

-Chị Vân !

Cô đứng lại chờ .Thiên Hương đi nhanh theo :

-Sao chị về sớm vậy ?

-À ! tại chị hơi mệt muốn ngủ sớm một chút.

Cô không hay mình đã thay đổi cách xưng hô .Nhưng Thiên Hương thì nhận ra điều đó cô mỉm cười một mình .Tuyết Vân bóp nhẹ tay Thiên Hương :

-Em vô đi .Chúc buổi tối vui vẻ nhé.

-Dạ chị về.

Tuyết Vân đi ra xe .Khi cô chạy xe vòng qua sân ra cổng,cô thấy Thiếu Giang đi ra tìm Thiên Hương .Anh choàng tay qua người Thiên Hương và đứng yên nhìn về phía xe cô,giao tay vẫy .Tự nhiên,cô cũng giao tay vẫy lại. Trên đường đi ,cô cứ miên man nhớ hình ảnh quán quýt của họ lúc nãy .Dĩ nhiên Thiên Hương đã trải qua những năm đau khổ mới được tình yêu như vậy .Cô ta đã làm được cái mà cô không thể làm .Vậy thì cô không có lý do gì để ganh ghét được cả.

Cô lại nghĩ đến một người nào đó mà cô sẽ gặp trên đường đời và sẽ có được một tình yêu như Thiên Hương .Suy cho cùng,tương lai là điều mà người ta luôn hy vọng và cô cũng được quyền hy vọng như thế.

Hết

Nguồn: may4phuong.net

Người đăng: mickey

Thời gian: 29/02/2004 7:40:19 CH